LINDA ADAMS

Lungul drum spre casă

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Ploua torențial, iar luminile blițurilor o orbeau.

– Sheffy! strigă unul dintre reporteri. Unde este Sullivan? De ce n-a venit?

– Sheffy! Aici! Uită-te la mine! strigă un fotograf.

– Unde l-ai lăsat pe Sullivan? Nu vă mai iubiți? se auzi o altă voce.

Warren și șoferul o conduseră spre porțile cimitirului, încercând s-o protejeze. Șoferul îl împinse pe unul dintre cameramani care se apropiase prea tare.

– Lăsați-o în pace! Vine de la înmormântarea mamei ei, cretinilor.

Omul scăpă o înjurătură, ajutând-o pe Dareen să urce în limuzină.

Ce ciudat, gândi ea, era protejată de un bărbat pe care nu-l cunoștea. Șoferul era angajatul firmei care organizase înmormântarea lui Fawn.

– Hultanilor! strigă bărbatul furios către cei din corpul de presă și trânti portiera mașinii.

Warren îl privi ciudat.

– Cine naiba se crede ăsta? Voinicul voinicilor? Ignoră chiar regula numărul unu a comportamentului, care spune clar că dacă nu ești de spiță regală, nu ai voie să insulți presa.

Ea nu zise nimic. Continuă să-și privească mâinile cu mănuși negre până la cot.

– Unde-i Sullivan? strigă un fotograf, pe când limuzina se punea în mișcare. Sheffy, iubito! Unde este dragostea vieții tale? insistă el.

– Îmi vine să-l omor pe Sullivan ăsta, răbufni Warren, aprinzându-și o țigară. E un șobolan nenorocit, putea să vină măcar acum. Oricum, va trebui să dea niște explicații. Dacă ar mai fi trăit Fawn, l-ar fi învățat minte.

– Din păcate Fawn nu mai trăiește, zise Dareen cu o voce egală, asta este problema.

Fawn, mama ei, acea femeie încântătoare, frumoasă, deșteaptă și ambițioasă, nu mai exista. Dareen nu putea să plângă, nu încă.

– Mda, zise Warren trăgând din țigară. Îmi pare rău, puștoaico, nenorocită zi.

Și ploua cu găleata.

Dareen își sprijini fruntea de geamul limuzinei. Era o fată înaltă, prea slabă, cu ochii mari și privirea hăituită. Buzele

îi erau strânse. Avea pomeți înalți, nasul frumos format, puțin cârn și se machia întotdeauna când apărea în public.

Avea numai nouăsprezece ani dar se simțea sfârșită. Părul ei blond-castaniu, lung, fusese prins foarte strâns la spate, atât de tare încât o dureau și tâmplele. Purta cei mai buni cercei ai ei, safirele, știind că așa ar fi vrut mama ei.

– Mai porți inelul de logodnă? o întrebă Warren.

Ea își scoase mănușa din mâna stângă, fără nici un fel de emoție. Nu purta nimic pe degete.

– Nu, zise ea cu indiferență, l-am scos.

– Ar trebui să-l pui la loc, zise Warren cu un aer obosit. Poate c-a fost mai bine că n-a apărut Sullivan. S-ar fi adunat mai multă lume ca acum. El oftă, apoi aspiră o dâră de fum. Era un bărbat scund, cu ceva păr negru rămas ca o insulă în mijlocul cheliei. Fusese, în ultimii șapte ani, managerul ei.

– N-am de gând să-l pun la loc, zise ea pe un ton impasibil. Sullivan n-a venit niciodată cât a fost mama bolnavă. Eu am insistat, dar el m-a refuzat mereu sub pretext că boala și suferința ei îl deprimă.

– Sheffy, Sullivan este artist. Hai să lăsăm asta acum. O să găsim o modalitate de a explica lucrurile. Dar îmi pare rău că a apărut și problema asta.

– Sullivan nu este artist, răspunse ea. Este cântăreț de rock, atâta tot. Fata făcu o pauză, privind cum ploua afară. Niciodată n-a venit s-o vadă. Și nu-mi mai spune Sheffy, mă cheamă Dareen.

– Numele tău este totuși Sheffy, un nume de un milion de dolari. Ți-am mai spus, îmi pare rău că am adus subiectul ăsta în discuție. Asta este deci problema, că n-a venit s-o vadă măcar o dată? Ce era să vadă, Sheffy? După acel prim atac, Fawn n-a mai ieșit din comă. Timp de trei luni n-a scos o vorbă. Iar ea, crede-mă nu și-ar fi dorit să fie văzută așa. Nu vreau să aduc ofensă morților, dar mama ta era o femeie foarte vanitoasă. Unde este inelul?

Ea nu-i răspunse, continua să privească ploaia care bătea în geamul limuzinei.

– Sheffy, insistă Warren. Sunt managerul tău, trebuie să-ți apăr interesele. Ce naiba ai făcut cu inelul? Sper că nu i l-ai dat înapoi?

– De ce să i-l fi dat? întrebă ea încordată. Fawn l-a cumpărat din bugetul pentru publicitate, ne aparține. Apoi fata lăsă capul în jos amintindu-și că Fawn nu mai era și deci nu mai putea folosi cuvântul „noi". În ultimele trei luni ea nu se mișcase de la căpătâiul lui Fawn, căci nu-i venea să creadă că o persoană atât de puternică se putea stinge văzând cu ochii.

– Poartă-l din nou, de mâine, ordonă Warren. Ai încheiat o logodnă care valorează o avere ca publicitate pentru tine... și pentru Sullivan, este adevărat, doar nu vrei să strici totul dintr-o toană?

– Nu este o toană, și nici logodna mea n-a fost una reală, zise ea fără a-l privi. Fawn a venit cu ideea asta.

– Și? Doar ți-a plăcut și ție! Nu te-am auzit plângându-te până acum.

– Lui nu i-a păsat niciodată de mine, de fapt nu-i pasă de nimeni. Îl interesează doar cariera și banii lui.

– Sullivan te adoră, în felul lui, este drept.

– El a adorat-o pe Fawn. Știa că este o femeie deșteaptă și capabilă. Stăteau uneori și vorbeau toată noaptea despre afaceri. S-a logodit cu mine dar nu era ceea ce-mi trebuia. Nu-l pot ierta că n-a venit s-o vadă.

– Ești într-o dispoziție proastă, zise Warren, și e firesc să fie așa. Dar să nu mai vorbim despre asta acum, avem alte probleme de discutat. Cariera ta, de exemplu.

Fata se întoarse și-l privi insistent.

– Warren, n-am de gând să discut nici cariera mea acum. Mama abia a murit, ți-amintești?

Warren oftă.

– Mda, dar dacă nu te superi, mama ta a fost o femeie cu nasul pe sus. Ce altceva ar fi vrut ea să discutăm acum? Fii cu picioarele pe pământ, Sheffy. Moartea ei nu te-a luat prin surprindere, știai c-o să se întâmple. Fii fericită că...

– Știu, zise ea obosită, întorcând din nou capul spre ploaia care nu mai contenea. Trebuie să fiu fericită că n-a suferit mai mult. Bine, uite, sunt fericită pe tema asta, dar tot nu vreau să discut cariera mea, acum.

– Cariera ta a fost scopul vieții ei, insistă Warren. Crezi că din întâmplare ai ajuns top model? Mai gândește-te. Ea

a realizat totul, ea ți-a creat imaginea, iar de acum, trebuie să ți-o construiești singură. Ai de luat decizii importante. Trebuie să discutăm și investițiile tale. Sincer vorbind eu nu sunt de acord cu felul în care ți-a administrat ea banii, va trebui să facem niște modificări și aici. Cred că ar trebui să începem prin a...

– Te rog, Warren. Fata își rezemă fruntea de geamul limuzinei, simțind că răcoarea acestuia îi făcea bine.

– Sheffy, insistă el, crede-mă. Fawn ar vrea ca noi să discutăm problemele astea, acum. Sunt multe decizii de luat.

– O să mă gândesc mai târziu la ele. Dareen închise ochii.

Warren nu mai pretinse că era afectat de moartea lui Fawn. De fapt, era un om de afaceri și asta se simțea până și din glasul lui.

– Ar fi bine să te gândești acum la tot ce ai de făcut. Uite, Dareen, tu te afli într-o situație unică. Ești în vârf acum, ești modelul numărul unu al New Yorkului. Ai aerul mistic pe care ți l-a impus Fawn, ai imaginea pe care ți-a creat-o ea. Ai ajuns foarte sus la cei nouăsprezece ani ai tăi. Nu văd unde te-ai mai putea duce acum pentru a realiza mai mult. Dar trebuie să fii atentă, trebuie să-ți programezi fiecare pas. Acum, dacă nu mai este Fawn, trebuie să se ocupe cineva de imaginea ta și mă gândeam la individul ăla care-i face publicitatea lui Sullivan. E un tip destul de agresiv.

Dareen nu se obosi să deschidă ochii.

– Directorul de imagine al lui Sullivan? Nici vorbă, Warren. Nici în cel mai oribil coșmar nu m-aș gândi la el.

– Tu și Sullivan formați un cuplu extraordinar.

– Noi doi nu formăm un cuplu, Warren. A fost totul de pentru ochii presei. Toată viața mea a fost, de fapt, doar de ochii presei.

Warren o privi dezgustat.

– Toată viața ta este doar de ochii presei, o maimuțări el. Acum ai devenit și melodramatică. Ai tot ce-și poate dori o femeie de la viață, fetițo. Fawn ți-a dat toate astea. Vrei să le pierzi? Dacă nu, lasă patetismul și ascultă ce am să-ți spun.

Dintr-o dată capul începu s-o doară foarte tare. Toată viața ei părea fără sens și ireală. Deschise ochii ei mari, negri, și-l privi obosită.

– Cine ți-a spus că-mi doresc totul pe lume? Cine ți-a spus că-mi place să fiu model?

– Fawn. Și cine îndrăznea să-i spună nu lui Fawn? Nimeni, știi bine asta. Nici tu, nici eu, nici măcar Sullivan.

– Aș vrea să plec pentru un timp, zise Dareen, cu ochii pe fereastră.

– Bine, bine, lasă asta acum. Mai rezolvăm din probleme, apoi poți să pleci o săptămână. Du-te la Bar Harbour. Sau la Cape Ann.

– Nu-mi ajunge o săptămână, îmi trebuie cel puțin un an.

– Ai înnebunit? Un an? Warren ridică tonul, indignat. Unde să te duci un an? Știi cât ai pierde în timpul ăsta?

– Am anulat totul când mama... când Fawn s-a îmbolnăvit. Acum nu am nici un contract.

– Mă uluiești, Dareen. Scuză-mă, dar Fawn cred că se răsucește în mormânt când te aude vorbind.

– Vreau să mă duc undeva, în sud, zise ea ca pentru sine.

– În sud? repetă Warren.

Ea încuviință din cap.

– Sheffy, Fawn a muncit pe rupte ca să scape de sudul ăla blestemat, acolo unde vrei tu să te întorci acum.

– Dar astăzi sunt într-o mașină funerară, Warren. Toate strădaniile ei au fost zadarnice! Ți-am spus că plec și o voi face. Deja am aranjat câte ceva în acest sens.

Warren o privi de parcă l-ar fi anunțat că se retrage la o mănăstire.

– Fii serioasă, Dareen.

– După cum ți-am mai spus, mă întorc în sud.

Warren lăsă să-i scape o înjurătură.

– Nu te lași, nu?

Fata dădu din cap.

Warren o privi uimit de parcă nu-i venea să creadă.

– Din păcate înțeleg că nu se mai poate face nimic cu tine, zise el dezgustat.

Fata îl privi întrebător.

– Întotdeauna m-am întrebat cum a putut Fawn să crească o fetiță atât de supusă ca tine. Dar acum, brusc, văd de ce ești capabilă și cât ești de încăpățânată. Vrei să pleci și gata, indiferent de consecințe.

Fata încuviință.

– Trebuie să plec, o vreme. Totul mi se pare o nebunie. Poate că așa a fost întotdeauna și eu am fost prea naivă ca să înțeleg.

– Nu poți să pleci fără să apară și consecințe. Ce vei face cu Sullivan?

Dareen păru că se gândește un moment. Fusese îndrăgostită de Sullivan, sau așa crezuse. Se îndrăgostise de el la șaptesprezece ani, iar povestea lor de dragoste fusese una dintre cele mai mediatizate din America. Numai că nu fusese o poveste de dragoste. Sullivan o săruta doar când erau fotografi în preajmă.

– Dacă Sullivan o să-mi simtă lipsa o să vină după mine, bănuiesc. Și într-un fel, ea spera că așa va fi.

– Ești nebună, zise Warren scuturând din capu-i chel. Ai nouăsprezece ani și nu știi nimic. Întotdeauna a existat cineva care să aibă grijă de tine. Fawn îți spunea și când trebuie să strănuți, când poți să-ți ștergi nasul. Acum va trebui să preiau eu toate problemele tale. Nu poți pleca acum singură, Dareen, n-o să te descurci, nu știi nimic despre viață.

Dareen nu-l mai auzea, trebuia să plece, acesta era singurul lucru important.

– Ascultă, zise Warren disperat. Cel puțin promite-mi că nu rupi logodna. Dacă nu te gândești la cariera ta, gândește-te la răul pe care i-l faci lui Sullivan.

Dareen încuviință printr-un gest din cap.

– N-o s-o rup, promise ea, cu condiția să nu se mai facă publicitate despre asta, îl rugă ea. S-o lăsăm să moară de la sine, nu? Sullivan n-are nevoie de mine. N-a avut niciodată.

Warren dădu din cap exasperat, în semn că nu mai avea argumente.

Dareen își privi mâinile lungi și prea subțiri. Câteodată se întreba cine era ea cu adevărat. Nici nu-și mai amintea vremurile când nu trebuia să pozeze în fața aparatului de fotografiat pretinzând că este ceea ce nu era. Nimic din viața ei nu era real, ci doar o imagine pentru alții.

– Nu știi nimic, zise Warren supărat. Nimic. N-am întâlnit până acum o persoană ca tine care nu știe pe ce lume se află. Fawn lua în piept toate greutățile, în locul tău, ea lupta cu toți. Tu nu ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă realitatea. Sheffy? Mă asculți?

– Mă numesc Dareen, zise ea.

Arcadia, scria pe panoul de la granița dintre state. Cu litere mai mici scria: populația este de 4126 oameni de treabă și câțiva cârcotași bătrâni. Există și câțiva câini de vânătoare.

Dareen zâmbi. Chevroletul ei plin de praf, cu plăcuțe pe care era scris numărul de New York, apăru dintr-un nor de praf. Arcadia, aici era capătul călătoriei ei.

Era o după amiază toridă, ca în sud, și în Arcadia toată lumea părea că moțăie. Mimozele care creșteau pe strada principală se unduiră ca trezite din somn la trecerea mașinii ei. La umbra unei magnolii care creștea pe peluza unei case, odihnea un câine întins, fericit, probabil unul dintre câinii de vânătoare, menționați la intrarea în localitate.

Încetini. Pe peluză se afla un panou pe care citi:

MC FEE AGENȚIE IMOBILIARĂ
VÂNZĂRI, EVALUĂRI, ÎNCHIRIERI
ASIGURĂRI

Coborî din mașină, întinzându-se fericită, căci simțea nevoia s-o facă: condusese mult în ultimele trei zile. Dar meritase efortul; acum se simțea destinsă și calmă. Își trecu o mână prin păr. Apoi, conștientă că îmbrăcămintea îi era cam șifonată, încercă să și-o netezească puțin cu mâinile, dar fără succes. Își puse ochelarii de soare pe nas și începu să privească în jur. Ceea ce vedea era total diferit de Manhattan, dar de fapt așa și sperase să fie.

Deschise o ușă care scârțâia cumplit și intră într-un birou unde era foarte cald căci ventilatorul din tavan nici

măcar nu reușea să miște aerul. Un bărbat slab, cu chelie ridică încet capul spre ea din hârtiile lui. Cu toate că era atât de cald, bărbatul era îmbrăcat cu cămașă cu mânecă lungă, vestă neagră și cravată. Atenția ei fu atrasă de ziarul pe care-l citea acesta. O făcu să strângă din dinți disperată. O, nu, își spuse ea.

„Top– modelul care este acum în doliu după mama ei se va căsători cu steaua rock“, spunea un titlu mare de pe prima pagină.

Dareen se opri în loc, descumpănită. Acum se bucura că nu era deloc machiată, și arăta ca o fată obișnuită. Warren îi promisese că nu va mai face publicitate legată de ea și Sullivan, dar se pare că nu putuse să oprească o campanie deja declanșată. O fotografie mare de pe prima pagină o arăta pe ea ascunzându-și fața de fotografi. Peste figura ei era scris: unde se afla logodnicul când frumoasa își îngropa mama? Citiți amănunte în pagina a șasea.

Iar domnul Mc Fee citise acea pagină. Ridică iritat privirea spre ea, dar nu păru a o recunoaște. Ea-și scoase nervoasă ochelarii. Fără ei arăta foarte tânără și vulnerabilă. Întinse mâna bărbatului din fața ei.

– Domnul Mc Fee? întrebă ea. Sunt Dareen Sheffield.

Era adevăratul ei nume, pe care rareori îl folosea.

Bărbatul înclină din cap și întinse mâna fără a-i arunca vreun zâmbet binevoitor. Era clar că nu făcea parte din cei 4126 de oameni de treabă ai orașului.

– Sunt de la New York, continuă ea, am vorbit la telefon pentru închirierea fermei Bailey, parcă. Dareen se opri așteptând ca și individul din fața ei să scoată o vorbă.

– Sheffield, zise el cu o voce stridentă, de cârcotaș. Sheffield... Da, ferma Bailey. Vă așteptam dis-de-dimineață, ați întârziat.

– Tennessee este mai departe decât se vede pe hartă, zise ea, zâmbindu-i de parcă s-ar fi disculpat.

– Tennessee este la distanța la care trebuie să fie! pufni el.

Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce voia să spună individul din fața ei, dar nu mai zise nimic.

Bărbatul o privi o clipă apoi zise:

– Este plin de cântăreți fără valoare care celebrează infidelitatea și beția prin toate parcările, zise el. Tot așa cum Nashville este plin de femei vopsite strident și bărbați care nu știu să cânte decât muzică country.

Dareen clipi de câteva ori. Oficial, ea era încă logodită cu un astfel de bărbat care cânta la chitară. Era drept că Sullivan nu cânta country ci rock, dar fără îndoială domnul Mc Fee ar fi considerat că asta era și mai rău.

– De la New York sunteți? întrebă el. Apoi își făcu vânt cu ziarul din fața lui, pe care-l îndoise la mijloc.

Ca hipnotizată, Dareen își urmări propriul chip pe măsură ce ziarul se mișca înainte și înapoi.

– Da, zise ea.

– Și ce vă aduce în Arcadia? o întrebă omul privind-o suspicios.

– Nimic, îi răspunse ea. Apoi, realiză că răspunsul ei fusese cam lipsit de logică și adăugă: am avut un deces în familie și am simțit nevoia să plec pentru o vreme.

Tocmai atunci, ea își dădu seama că nici nu știa ce voia să facă, știa doar că voia să stea ascunsă de lume o vreme, să-și revină apoi să stabilească ce vrea de la viață.

– Am nevoie de timp să mă gândesc la multe lucruri, zise ea pe un ton de confesiune.

– Da, dacă asta simțiți acum... zise domnul Mc Fee. Poate că ar trebui să discutăm despre chiria pe care trebuie s-o achitați în avans.

Dareen oftă.

– Nici o problemă, am venit pregătită.

Poate Fawn avusese dreptate și totul pe lumea asta se reducea la bani. Deschise poșeta.

– Voi plăti chiar acum, zise ea. Acceptați cecuri de călătorie?

– Luați loc puțin, zise domnul McFee, devenind dintr-o dată foarte prietenos.

El o urmări cum semnează cecurile, apoi le numără atent.

– Cred că vă amintiți că nu v-am promis nimic legat de starea proprietății.

Dareen înclină capul.

– Da, mi-amintesc, dar nu am nevoie decât de liniște și o priveliște frumoasă. Pe un munte, undeva.

– În privința asta, zona noastră este favorizată. Dacă am putea închiria doar pe criteriile astea, n-am avea probleme. Dar trebuie să mai știți că dacă vreți să vi se repare casa va trebui să plătiți.

– Bine.

– Văd că sunteți o persoană ușor de mulțumit.

– Întotdeauna mi-a plăcut să mă înțeleg bine cu cei din jur. Și ăsta era adevărul. Încercase din greu să-i mulțumească pe cei din jur. Poate că se străduise prea tare, își spuse ea.

– Sper că sunteți conștientă de ceea ce vă așteaptă, chicoti bărbatul din fața ei. Este o fermă cam izolată. Aveți doar un vecin, și ăla rău. Este un tip nesuferit, dar dacă aveți ceva de făcut puteți să-l chemați pe el. Este proprietarul vinăriei.

– Vinărie? repet Dareen.

– Da, vinăria Du Long, răspunse Mc Fee, cu buzele țuguiate de parcă i-ar fi împărtășit un mare secret.

Dareen ridică din umeri. De fapt, n-o interesa deloc ce făcea vecinul ei de fermă. Nu știa mai nimic despre această zonă. După moartea mamei sale se dusese în apartamentul lor și fără să se uite înfipsese un bold pe harta Statelor Unite. Acesta se nimerise pe micul orășel Arcadia. Nimeni n-o va găsi vreodată aici.

– Doamna de la care închiriați ferma, nu-l prea are la inimă pe acest Du Long, zise agentul imobiliar scuturându-și capul chel. Nici eu de altfel. Familia Du Long visează de mult să cumpere ferma Bailey. Să cultive și mai mulți struguri. Omul pronunță cuvântul cu o strâmbătură din nas. Dar n-o să apuce ei să pună mâna pe ferma Bailey! Doamnei Bailey nu-i plăc băuturile. Nici mie de altfel. Cine pune o picătură de băutură în gură este ca și cum ar lăsa în mod conștient să i se ia mințile.

– Mda, zise Dareen care nu știa cum să plece mai repede.

– Domnul Rupert Du Long a făcut tot posibilul să cumpere toate pământurile din zonă, pe care să-și cultive blestemata asta de viță de vie, pufni domnul Mc Fee. Și să vă mai spun ceva. Domnul Mc Fee se aplecă peste birou de parcă ar fi vrut să-i împărtășească unul dintre cele mai teribile secrete. Nu numai că și-a forțat vecinii să-i vândă pământurile, șopti el, dar are și niște obiceiuri condamnabile, mai ales legat de băutură și femei. Este un donjuan convins. Căsătoria părinților lui a fost un fiasco de la început. Mama lui era o ființă mică și neînsemnată care n-a putut face față cerințelor familiei soțului, așa că a început să folosească tranchilizante. Cred că n-a mai avut mintea limpede în ultimii zece ani. Nu-i de mirare că el n-are nici un pic de respect pentru cei din jur.

Dareen dădu semne de nerăbdare căci n-avea chef să asculte bârfa lui Mc Fee.

– Ba chiar mai mult, își țuguie domnul Mc Fee buzele a dezgust, omul ăsta a poluat mediul, de până și păsările de pe aici umblau bete!

– Ce-a făcut? întrebă Dareen.

– A turnat resturile de la strugurii fermentați în sistemul de alimentare cu apă și astfel s-au îmbătat și păsările, zise Mc Fee cu o privire în care se citea oroarea. Ca să nu mai spun nimic despre possum sau pitpalac. Ați auzit expresia beat-mort? E bine, pe dealurile lui Du Long chiar și sconcșii sunt beți. Este oribil ce se întâmplă acolo. Eu sunt îngrozit.

Dareen nu mai știa ce să creadă căci imaginea aceasta de groază cu păsări bete care intrau cu ciocurile direct în pini sau cu possumul beat la margine de drum nu prea se potrivea cu nimic.

– Oricum, domnul Du Long are o mulțime de angajați care abia așteaptă să le mai pice ceva de lucru, așa că dacă veți avea nevoie de ajutor sunt sigur că veți rezolva imediat. Dar v-am spus toate acestea pentru ca să vă asigurați că omul pe care-l angajați este treaz.

Omul mai scoase niște sunete care exprimau mirarea și dezaprobarea față de ce se întâmpla pe acolo, apoi îi întinse cheia casei.

Dareen se ridică imediat și porni către ușă. Acest domn Mc Fee i se părea un cârcotaș cam greu de suportat.

– Încă ceva, domnișoară Sheffield, mai zise el ridicându-se de la birou. Dareen se întoarse de la ușă. Era obosită iar ochii ei mari păreau și mai mari din cauza lipsei de odihnă.

– Mi-ați spus că vreți casa mobilată și m-am ținut de cuvânt.

– Foarte bine, zise Dareen zâmbind obosită. Apoi, se întoarse din nou să plece.

– Dar mobila nu este în casă. Ultimii chiriași au avut mobilă, așa că au depozitat-o pe cea existentă în pod. Va trebui să chemați pe cineva să v-o coboare.

– Foarte bine, repetă Dareen, dornică să scape cât mai repede de acolo.

Vorbele lui nu produseră nici un efect în mintea ei decât târziu, după ce ieși din oraș. Atunci începu să scuture din cap nemulțumită. Mobila era în pod? Individul ăsta îi închiriase o casă cu mobilă care se afla în pod? Iar vecinul era un om care îmbăta și păsările?

Dareen zâmbi nervos. Poate că Warren avea dreptate, ea nu era capabilă să-și poarte singură de grijă. Își aminti de chipul ei publicat pe prima pagină a ziarului și nu-i mai veni să zâmbească. Se strădui să ignore această amintire ca și pe altele la fel de neplăcute. Conduse tot drumul apoi, fără a se mai gândi la nimic neplăcut.

Pădurile de stejar și pin făcură curând loc culturilor de viță-de-vie care păreau că ocupe totul de o parte și de alta

a drumului. Un anunț îi invita pe trecători să viziteze castelul Du Long, să guste vinurile naturale și să viziteze pivnițele. Deci intrase deja în localitatea Du Long. Semnul de la intrare anunța 300 de locuitori dar, fără cârcotași.

Chevroletul ei urcă panta destul de abruptă a dealului de la ieșirea din localitate. Un alt indicator o informa că se afla pe muntele Du Long. Probabil familia asta posedă jumătate din țară, se gândi ea, cu excepția celor câteva hectare pe care le închiriase ea. Atunci observă indicatorul care marca drumul spre ferma Bailey. Își impulsionă Chevroletul spre acel ultim urcuș. Când ajunse în vârful muntelui priveliștea de acolo îi tăie respirația. Era mult mai mult decât își imaginase ea.

Parcă mașina sub un dud bătrân din fața casei și se uită în jur. Casa era vopsită într-un vernil– deschis, cu o dungă galbenă, și avea în față o verandă minunată. Dareen coborî din mașină dar acum nu mai simțea oboseala. Era doar puțin amețită de aerul înmiresmat al serii. De undeva se auzi cântând o pasăre. Soarele tocmai apunea, iar ea se întoarse spre vest și trase aer în piept. Cerul era tot auriu și putea vedea până în depărtare. Undeva sub nivelul la care se afla ea trecea un râu și dincolo de el, munți cât vedeai cu ochii.

Privind cerul și valea aceea dintre munți ea știu că indiferent cât de irațional și instinctiv ar fi părut ceea ce făcuse, merita totul cu prisosință.

Dareen petrecu săptămâna făcând curățenie, frecând podelele, pentru ca acea fermă să arate ca un cămin. Nici nu simți oboseala căci făcu totul cu bucurie, pentru casa ei. Pentru prima oară în viață lucrurile păreau firești, fără umbră de artificial.

– Iluzia este totul, obișnuia să spună Fawn. Așa că Dareen se lăsă încântată de realitate, indiferent cât de umilă era.

Singurul moment prost fusese atunci când intrând în dormitor găsise o fotografie a ei pe un perete, pusă probabil de cel care închiriase casa până atunci. O rupse imediat. I se păru ciudat că propriile ei fotografii puteau s-o mai surprindă și acum. Ea nu se considerase niciodată frumoasă. Fawn îi repeta întruna că nu este frumoasă, ci că avea trăsături bine conturate și era fotogenică.

Sub fotografia ei găsi niște comentarii ale fotografului.

„Ochi de gazelă, scria acesta. Ochi inocenți, umbriți de cele mai lungi gene. Gură senzuală, ca de pluș. Cine este ea? Ispita sau copilăria? Ispita și copilăria?

– Este comitetul pentru curățenie, șopti ea aruncând fotografia la gunoi. Se bucura că lăsase în urmă astfel de nonsensuri. Chiar și lunga, nefericita ei dragoste cu Sullivan părea ceva de neînțeles acum.

Aici avea o viață reală, cu probleme reale: de exemplu, mobila. Toată ferma avea o singură sobă și un frigider, câteva scaune pe care reușise să le aducă singură din podul plin de hârburi. Doamna Bailey, proprietăreasa, aruncase aici tot ce nu-i mai trebuia. Se afla acolo un amestec bizar de anticărie și lucruri desperecheate. Văzuse o sofa veche cu pluș roșu, un cuier din coarne de cerb și o lampă făcută dintr-un extinctor de alamă.

Nu avea cum să scoată singură sofaua de acolo, sau salteaua și cadrul patului. Dormi aproape o săptămână pe podea, în sacul de dormit cu care venise de la New York. I se părea că trăiește ca un deschizător de drumuri, ca o supraviețuitoare, dar avea perspectiva că va dormi din nou într-un pat. Se duse în Arcadia la o cabină telefonică și sună la vinăria Du Long să ceară ajutor.

– Nici o problemă, i se răspunse. Trimitem pe cineva, dar ar putea dura mai mult timp căci suntem la recoltare. Bine ați venit, încercăm să vă ajutăm.

A doua zi se afla în fânar și încerca să-și reamintească piesele mobilierului pe care-l văzuse în pod. Dar de ce înghesuise cel dinaintea ei mobila în acel loc imposibil? De la vinărie i se spusese că imediat ce va fi cineva disponibil i-l vor trimite. Între timp trebuia să

improvizeze, căci la asta se pricepea. Soarele după amiezii se strecura și prin ușile podului de unde încercă să scoată salteaua patului, dar cu toate eforturile ei n-o putu mișca. Pe când își îndesa buzunarele cu mici articole de bucătărie zări un lampadar făcut dintr-un extinctor. Avea nevoie de mai multă lumină în casă. Îl luă, fiind sigură că îi va găsi locul adecvat. Cu toate acestea, când încercă să-l coboare constată că n-o putea face din cauza abajurului pe care trebui să-l deșurubeze. Reuși s-o facă și porni fericită pe scări, cu abajurul într-o mână și lampadarul în cealaltă. Era ciudat ce mulțumire puteau să-i producă aceste mici lucruri pe care le putea rezolva singură. Era convinsă că numai lucrurile obișnuite îi aduceau mare bucurie. Reuși să coboare scara în aceste condiții dificile, cu mâinile tremurându-i din cauza efortului. Auzi un zgomot care venea de jos și se întoarse într-acolo.

– Trebuie să admir cu câtă grijă ai făcut coborârea, ai stil, nu glumă.

Dareen se întoarse rapid spre direcția din care se auzise vocea, strângând lampadarul în brațe de parcă ar fi simțit nevoia de protecție.

Se afla în fața unui bărbat înalt și musculos, îmbrăcat în jeanși și un tricou pătat de transpirație. Avea părul castaniu, bogat și un zâmbet aproape permanent pe buze. Se sprijinea de ușa podului. Nu era bărbierit, era plin de praf și transpirat, de parcă ar fi venit de undeva, de pe un șantier.

Dareen se străduí să-și reprime teama. O, Dumnezeule, își spuse ea, cine era acest bărbat și ce căuta aici? Warren avusese dreptate, nu era bine că plecase singură în necunoscut.

– Cine ești? Ce cauți aici? Ieși din casa mea!

Dar din vocea ei, după cum constată singură, lipsea tonul autoritar.

Bărbatul nu făcu nici o mișcare. Era chipeș, și continua s-o privească ușor amuzat. În cele din urmă ridică mâinile în sus.

– Am venit cu un scop foarte pașnic, zise el.

Numai atunci realiză Dareen că era mult mai prăfuită și mai neglijent îmbrăcată decât el. Avea praf și în ochi, iar șortul îi era plin de paie. Bărbatul îi privi picioarele care se vedeau destul de bine, apoi o privi în ochi.

– Am un mesaj pentru tine, sunt de la cramă.

Dareen răsuflă ușurată, căci nu se aștepta ca acei cu care vorbise să trimită pe cineva atât de repede.

– N-am vrut să te sperii, zise el pe un ton foarte calm, scoțând din buzunar o foaie împăturită. Dareen se uită la numărul imprimat pe tricoul lui. Pe piept era scris „Crama Du Long“, apoi numele bărbatului: Rip C. Field.

El îi întinse bucata de hârtie.

– Trebuie să-l suni pe Warren, spune că este urgent. Poți folosi telefonul de la cramă.

Încurcată, Dareen schimbă lampadarul în mâna stângă și luă hârtia. Era atât de surprinsă de apariția bărbatului încât nu se mai întrebă cum o depistase Warren. Încercând să înghesuie bucata de hârtie în buzunarul șortului, scăpă aparatul de curățat cartofi.

– Ah!

Bărbatul scutură din cap și un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

– Sper să nu te supere întrebarea mea, dar a fost chiar așa de reușită petrecerea?

– Ce petrecere? întrebă Dareen care nu înțelegea nimic. Atunci observă că ochii bărbatului erau albastru cenușii, iar sprâncenele bogate. Ochii contrastau cu pielea lui foarte bronzată.

– Petrecerea din fânar, îi răspunse el, arătând spre scară. Bărbatul se apropie de ea și-i luă lampadarul din mână. Nu la astfel de petreceri își pun femeile abajururi pe cap? Și sunt total neinhibate?

– Oh! exclamă Dareen, după ce-i smulse abajurul din mână, prea rușinată pentru a mai scoate vreun cuvânt.

El se mulțumi să râdă și s-o privească. Apoi își duse din nou mâna la centura pe care o purta, pe a cărei cataramă era gravat Peter Pan, cântând din fluier.

Inima ei începu să bată într-un ritm aproape normal, dar nu se putu abține să se gândească la cât de ridicolă trebuie să fi fost coborând pe scară cu lampadarul în

mână. Dar simțul umorului îl depășși pe cel al demnității și fata începu să râdă, arătându-și gropițele. Ochii ei mari, negri, întâlniră ochii lui albaștri și rămaseră așa privindu-se destul de mult timp, poate chiar prea mult, își spuse ea.

Bărbatul o studia cu același zâmbet pe buze.

– Bine ai venit în localitatea noastră, îi spuse el. Acum, lasă-mă să te ajut cu lampadarul ăsta. Nu știi când se produce vreo scânteie și se aprinde ceva pe aici...

– Într-adevăr, nu poți ști, zise ea, spunându-și că nu trebuia să se afle acolo, pe scară, zâmbindu-și cu un străin. Era un bărbat chipeș, ăsta era adevărul, cu ochii aceia albastru cenușii, cu părul castaniu ușor ondulat, cu nasul acela obraznic. Poate că era muncitor la cramă, cine știe, dar avea ceva, un farmec anume, ceva dezarmant în felul în care aborda lucrurile. Dareen nu-i mai zâmbi. El observă schimbarea.

– Trebuia să te anunț mai devreme de prezența mea aici, zise el, ca o scuză, dar n-am vrut să te sperii și să cazi cumva. Oricum, nu trebuie să cari singură toate lucrurile alea din fânar singură.

Dareen își îndepărtă o șuviță care-i căzuse pe frunte și încercă să arboreze un aer demn.

– Știu, zise ea. Am sunat la cramă, aveam nevoie de ajutor.

– Da, consideră că eu sunt ajutorul pe care-l aștepți.

Ea porni spre ușa hambarului. În trecere îl atinse, ceea ce o făcu să simtă ceva ciudat ca un curent care-i traversă

brațul. N-ar fi trebuit să lase ca privirile lor să se întâlnească acolo, la fânar. Dar ceva din ea, nici ea nu știa ce, reacționă la masculinitatea lui și simțea oarecare plăcere să-l aibă aproape.

– Ei, ce zici? Îmi acorzi slujba asta? întrebă el.

– Desigur, zise ea fără a fi prea convinsă că asta dorea. Omul din fața ei părea mult prea bărbat, față de cei cu care se obișnuise ea. Dar nu va fi prea multă distracție, domnule Field.

Spre uimirea ei, bărbatul dădu capul pe spate, pufnind în râs. Dareen îl privi uimită.

– Domnule Field! Nu te formaliza! Spune-mi Rip, așa-mi zice toată lumea.

– Nu voi renunța la formulele de politețe, oricum.

– Eu îți voi spune Ochi negri, de asta să fii sigură. Bine ai venit, Ochi negri.

Dareen nu mai știu ce să-i răspundă sau cum să reacționeze, dar cu o strângere de inimă simți că și-ar fi dorit ca măcar odată Sullivan să se obosească s-o privească așa cum o făcuse bărbatul ăsta, ca pe o femeie tânără pe care o dorește.

Capitolul 2

Încercă să ia lampadarul din mâinile lui chiar acolo, pe verandă, dar el insistă să i-l ducă în casă. Se uită în jur și văzând o măsuță pe care ea o adusese tot din pod, așeză lampadarul lângă aceasta și-i puse abajurul.

– Cred că ți-ar sta mai bine ție cu el, zise Rip uitându-se la abajur apoi la ea.

Bărbatul avea o gură ademenitoare, foarte senzuală, se gândi Dareen. Dar apoi se opri spunându-și că nu era cazul să se uite la gura lui. Văzuse mulți bărbați frumoși în viața ei, de fapt, fusese tot timpul în preajma bărbaților frumoși. Unii dintre ei, precum Sullivan, erau chiar prea frumoși. Bărbatul se întoarse spre ea, cu mâinile pe cureaua pe care se afla Peter Pan.

– Ce mai este de făcut? o întrebă el.

Dareen încercă să se concentreze și-și îndepărtă o șuviță care-i căzuse în ochi. Dintr-o dată, își dori să fi arătat bine. Dar el o privea de parcă ar fi plăcut-o și așa.

El privi împrejur. Încăperea părea curată căci ea zugrăvise cu niște vopsea roz pe care o găsise în pod. Nu avea încă perdele și draperii la ferestre.

– Pe timpul Fredei veneam s-o ajut la treburi de genul ăsta, o informă el. Ea a închiriat ferma asta înaintea ta. Ea și micuțul ei fiu. Bănuiesc c-o să te pot ajuta și pe tine.

– Ar fi grozav, sunt lucruri pe care nu le pot face singură. Ți-aș plăti desigur un salariu pentru asta. Dar mobila este foarte grea, crezi că te poți descurca singur cu ea?

Bărbatul o privi ridicând dintr-o sprânceană, cu acel zâmbet ironic pe buze.

– Draga mea, sunt momente în care trebuie să ridic și un tractor, mobila ta este floare la ureche pentru mine. Dar mai sunt și alte lucruri de făcut pe aici, nu numai mutatul mobilei. Dacă vei vrea să ai mai multă lumină și să poți folosi și aparatul de radio, vor trebui refăcute circuitele. Sobele vor trebui de asemeni refăcute căci pe aici este un ger cumplit iarna. Iar fereastra de la unul din dormitoare are lemnăria stricată. Va trebui s-o înlocuiesc.

Dareen își îndepărtă cu un gest al capului părul care-i căzuse din nou în ochi, întrebându-se ce fel de ajutor la gospodărie îi dăduse el Fredei încât ajunsese să știe atâtea lucruri despre dormitor. Dar nu avea de gând să-i pună vreo întrebare; era clar că Freda și Rip fuseseră foarte buni prieteni.

Rip o măsură din priviri.

– Am fost prieten cu Freda, zise el de parcă ar fi citit pe chipul ei nedumerire. Ea a închiriat ferma asta pentru a-și termina teza de doctorat. Era văduvă și avea un băiat. În partea asta de lume ne place să ne ajutăm vecinii, asta-i tot.

Dareen privi ochii aceia albaștri care pentru prima oară i se părură serioși. El o privi din nou de parcă i-ar fi citit gândurile cu foarte mare ușurință. Avea trăsături bine definite și o bărbie pronunțată, care pe o figură mai puțin masculină n-ar fi arătat bine.

– Așadar, de unde vii? Și mai ales, cum să-ți spun? La ce oră vrei să vin la lucru?

Dareen îl mai privi o dată. Își pierdu din nou siguranța de sine sub tirul întrebărilor lui. Era ceva în privirea lui îndrăzneață, ceva care îndemna la intimitate și care-i trimitea semnale de pericol în tot trupul. Ce putea să aibă ea în comun cu un astfel de bărbat?

– Sunt din New York, răspunse ea zâmbindu-i. Poți să-mi spui Dareen. Iar eu mă voi folosi de tine atunci când vei avea timp liber. Lucrezi program complet la cramă?

Rip lăsă capul într-o parte și o privi de parcă programul de lucru nu era subiectul lui preferat.

– În timpul recoltei lucrez zi lumină, dar mâine este duminică și sunt liber. Așadar voi veni. Dar înainte de a pleca lasă-mă să-ți cobor patul din pod, văd că nu ai nimic de dormit aici. Freda își adusese și patul. Tu unde dormi, pe podea?

Cum se face, gândi Dareen, că el știa și despre patul Fredei? Nu mai știa ce să creadă despre acest bărbat.

– Am un sac de dormit, zise ea. Am unde să dorm, nu este nici o grabă.

Bărbatul își trecu degetele prin părul des.

– Sacii de dormit sunt buni afară, dar folosiți direct pe podea nu asigură nici un confort. O să-ți aduc patul în dormitor. Asta pot să fac deocamdată pentru un refugiat de la New York.

– Nu este nimic rău legat de orașul ăsta, zise Dareen, iar eu nu sunt refugiată.

– Și atunci, ce cauți aici? o întrebă el cu același zâmbet ironic.

Ea nu avu răspuns.

– Știi ce? N-ar fi mai bine să te duc până la cramă, să-l suni pe Warren, sau cum îl cheamă? Apoi, ne întoarcem și-ți cobor patul din pod.

Lui Dareen începu să-i bată inima când își aminti de Warren. Cum de o găsise? Dar dacă-și imagina c-o va convinge să se întoarcă, se înșela.

Dareen își încrucișă brațele la piept.

– N-am de gând să-l sun pe Warren, spuse ea cu fermitate.

– Dar susținea că este ceva foarte urgent și trebuie să ia legătura cu tine.

Zâmbetul acela cinic din colțul gurii nu-i dispărea niciodată, remarcă Dareen. Oare ce găsea el în permanență amuzant?

– Pentru Warren totul este urgent, murmură ea, făcându-l pe Rip să înțeleagă că nu-și va schimba hotărârea. Nu-l sun.

– Ai venit aici ca să scapi de lume? o întrebă el ridicând dintr-o sprânceană, de parcă ar mai fi auzit refrenul acesta de multe ori.

Ea nu spuse nimic, ci ridică din umeri. Nu avea de gând să-i vorbească acestui străin despre problemele ei, indiferent dacă el părea să fie foarte prietenos.

Bărbatul o privea la fel de amuzat. Apoi îi copie gestul ridicând și el nedumerit din umeri.

– De asta ajung unii pe aici. Să scape de toată lumea. Apoi, după ce se mai liniștesc și le mai piere furia, realizează cât sunt de rupți de lume și se întorc de unde au venit. Dar în cazul tău, până te hotărăști să te întorci trebuie să-ți aducem patul acela mare din pod. Ai cearșafuri? Plapumă?

Era un bărbat îndrăzneț, nimic de zis, cel care se afla în fața ei. Dareen își dorea ca discuția lor să nu alunece atât de ușor spre paturi și cearșafuri.

– Nu trebuie să te simți prost, te-am întrebat doar.

– Nici n-o fac. Oricum, pot pune sacul de dormit pe pat și o să-mi cumpăr așternuturi mai târziu.

El o privi un moment, scuturând din cap de parcă nu i-ar fi venit a crede.

– Nu știu de ce a trebuit să închiriezi ferma asta, puteai să iei un cort cu care să te duci undeva, în sud, și gata.

– Chiar așa? zise Dareen care nu știa dacă trebuia să se simtă insultată. Îmi aduci patul sau îmi dai sfaturi?

El o privi zâmbind. Avea aerul unui om care se amuza mai mult decât ar fi trebuit.

– O să-ți fac rost de un pat, cu cea mai mare plăcere.

Când ieșiră ea începu să se gândească la felul în care Rip putea să coboare patul din pod, trebuia să fie ori foarte puternic ori foarte inventiv pentru asta.

Rip își îndreptă camioneta spre pod și trase cu spatele. Apoi, luă o frânghie de nylon din trusa de scule. Sub privirile ei uimite urcă rapid în pod, fără nici un efort, cu agilitatea unei pisici.

– Acum, urcă în camionetă, îi strigă el de sus. O să cobor încet patul dar va trebui să mă ghidezi tu, căci nu văd mare lucru în spate. Dareen își dădu părul la o parte de pe frunte și se așeză pe bancheta camionetei. Privindu-l pe Rip își spuse că era un bărbat cu gesturi foarte precise, și speră că nu va avea probleme la coborârea saltelei. Dacă tot cu frânghia voia s-o coboare, atunci o va trage imediat după ce va coborî patul. Dar nici nu apucă bine să se gândească la ce va fi că Rip scoase capul din pod.

– Ce vrei să faci? strigă Dareen. Vrei să-l lași să cadă direct pe mine, sau cum?

– Nu face gălăgie! strigă Rip, ai încredere în bătrânul experimentat care a urcat aceste lucruri în pod, și tot el le va coborî.

– Salteaua este foarte grea, protestă Dareen. N-am chef să-mi cadă în cap.

Rip se juca neatent cu frânghia pe care o avea pe mână. O privi și pufni în râs.

– Îmi pare rău, Dareen, trebuie să știi că eu am încercat uneori să așez câte o doamnă pe saltea, dar invers trebuie să recunosc că n-am făcut-o. Deci, te rog să ai încredere în mine.

Dareen pufni neîncrezătoare.

– Și dacă nu-ți inspir încredere deocamdată, continuă el, bazează-te pe instincte. Ai auzit vreodată de scripete?

Ea îl privi observând acel dispozitiv cu un cârlig de fier, care era ceea ce numea el scripete.

– Iar dacă nu știi fizică, află de la mine că principiul scripetelui este...

– Cunosc și eu ceva fizică, spuse ea, fără a mai menționa că notele ei la această disciplină nu fuseseră prea grozave.

– Dar cu nodurile cum stai, fetițo? continuă el.

Dareen observă cu uimire că Rip strecurase frânghia în jurul patului, legându-l ca pe un pachet.

– Nu prea bine, zise ea.

– La ce nu stai prea bine?

– Nu mă prea pricep la noduri, răspunse ea. Pot să fac nod la un adidas, nimic mai mult. Dar ce faci acolo?

– Nu-ți face probleme cu nodurile, începu el să râdă. Uite, am făcut deja unul, iar dacă tragi de un capăt se desface imediat. Acum însă trebuie să fii atentă. Orientează patul spre platforma camionetei. Eu o să-l sprijin până o să fii tu gata. Apoi, trage de capătul liber, și patul se va lăsa pe platformă, nu va fi nici o problemă.

Dareen putea să-i vadă mușchii încordați; el își trecu frânghia peste braț, oprind-o atunci când patul se sprijini de platforma camionetei.

– Acum, așază-l! strigă el.

Dareen îl privi uimită căci nu se aștepta să poată face asta, dar după cum îi promisese el patul părea fără greutate, așa că putu să-l manevreze. După ce-l așeză pe platforma camionetei, ea desfăcu nodul, spre uimirea ei fără mare greutate.

– Vezi? zise el satisfăcut. Nu este mare scofală să dai un pat unei femei. Apoi, începu să tragă frânghia în sus.

În continuare, el coborî somiera, salteaua, tăbliile, lucru care-l făcu să transpire și să-și scoată tricoul, iar ea putu să-i vadă mușchii strălucind în lumina soarelui. După câteva minute îi curgea sudoarea pe umeri și pe piept, ocazie cu care ea observă că Rip era un bărbat cu

un trup de înotător, cu musculatura bine formată. Părul îi căzuse în ochi, iar el aruncă tricoul în spatele camionetei, o ajută să urce și porni, dar nu spre casă. Dareen observă că o luaseră spre munte.

– Unde... încercă ea să-l întrebe dar el o opri.

– Mi-e foarte cald și nici ție nu-ți este prea bine. Hai să ne răcorim și după asta o să-ți și montez patul.

– Unde... începu ea din nou, dar camioneta se opri în momentul acela de parcă ar fi lovit un iepure. Dareen se lovi de umărul lui gol.

– La cramă este un lac, zise el zâmbind de parcă s-ar fi bucurat de acest moment în care o vedea atât de uluită. Nu-ți face probleme, nu este nimeni acolo în timpul zilei.

– N-am chef să înot, protestă ea, n-am costumul de baie la mine, așa că renunță la ideea asta.

Rip o privi cu același aer atotcunoscător.

– Nu-ți face probleme, doar n-o să-ți cer să faci baie goală cu mine. Sărim în apă îmbrăcați, așa este la țară. Cui îi pasă?

– Îmbrăcați? În lac? Într-un lac nedezinfectat, nu mi se pare o idee bună.

Dareen pufni disprețuitor, dar recunoscu pentru sine că ideea nu i se părea tocmai rea.

– Se vede că ai stat doar la oraș. Lacul ăsta a fost lăsat aici de Dumnezeu. Nu-ți dau voie să-l critici.

Dar înainte ca ea să poată spune ceva, camioneta se opri din nou brusc și ea se lovi din nou de umărul lui gol.

– Ce-a fost asta? întrebă ea alarmată.

Un animal cu botul lung, ceva între aligator și minge de bowling tocmai trecea drumul.

– Era un armadillo, cam bătrân, ce-i drept. Abia se mai mișca. Nu face nici un rău.

– De unde a ieșit? Doar nu trăiește în lac?

El începu să râdă.

– Animalele astea trăiesc în pământ, orășeanco. Și se mută spre nord în fiecare an. Cine știe? Până ajungi înapoi la New York o să ai vecin vreunul din ăștia!

– De unde știi, poate nici n-o să mă mai întorc la New York! zise ea mustăcind. De fapt nu avea planuri, căci nu mai apucase să gândească limpede de când acest musafir neașteptat o surprinsese în hambar.

– Chiar așa ? Ai fost dezamăgită atât de tare? La vârsta ta?

Da, la vârsta mea, își spuse ea. Nu are de unde să știe, dar muncesc de la patru ani. De unde să știe el cu ce m-am ocupat?

– Te poți întoarce liniștită, zise el. Nimeni nu stă aici prea mult. Avem de toate aici numai existența fără muncă pe rupte n-o putem asigura nimănui.

Atitudinea lui se modificase imperceptibil. Dareen nu era obișnuită cu acest fel de a fi al noului ei vecin.

– Dar tu de ce ai rămas? îl interogă ea.

– Pentru că-mi place să muncesc, pentru că-mi place aici. Dar tu de ce ai venit tocmai pe meleagurile astea? În afară de dezamăgirea provocată de vreun bărbat...

Ajunseseră deja la lacul care strălucea în poienița din inima muntelui, precum un safir. Spre nord, pe dealuri, cât vedeai cu ochii se întindea doar viță de vie.

– Ți-am pus o întrebare, insistă el, privind-o.

Peisajul care se deschidea în fața ochilor îi aminti fără să vrea de viața ei de până atunci, complicată așa cum fusese. Aici totul era atât de simplu și pitoresc.

– Nu ajunge că am venit aici pentru a scăpa de dezamăgire?

– Pentru mine nu este de ajuns, răspunse el coborând din camionetă pentru a-i deschide portiera. El își întinse mâna iar ea o acceptă de parcă ar fi fost cel mai firesc gest. Rip avea un braț bronzat și musculos.

– Aici, în vârful muntelui, nu au voie dezamăgiții, ci numai cei care gustă bucuriile simple, firești.

Rip o privi din nou. Era o fată cam înaltă și nu era obișnuită ca lumea să se uite în jos la ea. Sullivan și ea erau de aceeași înălțime.

– Știi, zise el privindu-i cu mult interes buzele și ochii, nu cred că ești conștientă cât ești de frumoasă.

Inima ei începu să bată mai tare, și roși brusc. Făcu un pas spre a se depărta de el.

– Nu te depărta de mine, Ochi negri, scoate-ți pantofii.

– Pantofii? zise ea simțindu-se lipsită de apărare

– Voi înotați încălțați la New York? o întrebă el, rezemându-se de camionetă pentru a se descălța.

Dumnezeule, acest bărbat era imposibil! Nu se putea simți relaxată în prezența lui. Așa că se rezemă și ea de aceeași camionetă și-și scoase pantofii și șosetele.

– Vino, Dareen, zise el prinzând-o de mână.

Fata îl urmă, simțind moliciunea ierbii sub tălpi și i se păru ceva minunat căci ea până atunci nu umblase desculță decât pe covor. Ezită o clipă la marginea lacului când văzu mâlul.

– Nu vom avea probleme? Proprietarul nu se opune? Bănuiesc că este proprietate privată.

El o privi ciudat și o trase spre apă.

– Nu va obiecta, este chiar încântat, te asigur.

– Crezi? zise Dareen cu picioarele afundate în mâl, imaginându-și că în acesta se aflau o mulțime de crabi, țestoase, sau lipitoare.

Rip se opri și o privi atent.

– Sunt chiar sigur de asta. Dar nu știu ce e cu tine, pari speriată. Mă miră, căci locuiești în New Yorkul cel cu zece mii de infractori, iar acum te sperii de niște noroi!

– Nu sunt speriată, zise Dareen. Și chiar dacă apa e curată, despre mâl nu se poate spune același lucru.

– Cine este transpirat și încălzit ca noi nu trebuie să se împiedice de niște mâl. Înainte de a aștepta răspunsul fetei, el o ridică în brațe și intră cu ea în apă.

Rip începu să râdă când apa îi ajunse la piept. Părul fetei se udase.

– Vezi ce bine este?

Dareen rezistă tentației de a-și încolăci brațele de gâtul lui. Apa era rece și părea o binecuvântare, după toate căldura zilei.

– Da! strigă Dareen, uimită că-i plăcea să fie ținută în brațe de acest bărbat.

– Spune-mi încă o dată că-ți place!

– Da, îmi place, recunoscu ea, dar cred că trebuie să-mi dai drumul.

– Dacă-ți dau drumul va trebui să stai cu picioarele în mâl.

Rip îi dădu drumul încet, cu grijă, dar își ținu mâinile pe umerii ei când pe picioarele ei explorau cu grijă fundul apei.

– Simți cât este de catifelat mâlul?

Dareen încercă să conștientizeze ceea ce simțea. Rip avea dreptate, simțea că pășește cu talpa goală pe catifea.

– Trebuie să recunoști că este o senzație foarte plăcută.

– Bine, dacă insiști atât o să-ți spun că mi se pare foarte plăcută atingerea mâlului.

Rip îi dădu drumul iar ea se simți dintr-o dată lipsită de apărare.

– Și asta a fost doar prima senzație, zise el pornind înot. Vino, Dareen, te vei simți ca în rai. Rip continua să înoate spre mijlocul lacului, cu ușurința cuiva care făcuse asta toată viața.

Dareen îl urmă simțind cum o învăluie apa cea minunat de rece. Ce-ar fi spus Fawn, gândi ea cu un sentiment de vinovăție, dacă ar fi văzut-o într-o astfel de situație? Ce-ar zice Sullivan? Probabil că ar țipa la ea admonestând-o că-i strică lui imaginea. După Fawn, el era următorul ochi critic.

Dar curând, Sullivan dispăru din mintea ei, ducându-se înapoi la New York acolo , unde era viața lui. Doar senzația de vină persistă. Rip ajunsese deja la mal și se așezase sub sălcii, cu trupul acoperit de picături de apă care străluceau în bătaia soarelui. Jeanșii îi erau uzi, iar el stătea cu picioarele goale pe iarbă.

Senzația de vină se intensifică din cauza atracției pe care o simțea față de Rip Field. Acesta n-o scăpa nici un moment din ochi.

Dareen înotă și se jucă în apă fericită, câteva momente, încercând să facă abstracție de prezența lui. În cele din urmă, ea i se alătură sub sălcii, iar îngrijorarea și sentimentul de vină reapărură. Dar de fapt nu avea de ce să-și facă probleme. El stătea întins, cu ochii închiși, ca o pisică la soare. Părea că uitase complet de prezența ei.

Dareen se așeză alături, întrebându-se dacă trebuia să-i pese că el nu-i acorda nici o atenție.

Dar iată că bărbatul începu să se întindă leneș, apoi deschise ochii.

– S-a făcut târziu, zise el. Cred că trebuie să-ți fac patul, să ai unde dormi la noapte, nu? Ești gata de plecare?

Dareen încuviință printr-o înclinare a capului. Dintr-o dată deveni conștientă de bluza udă, sub care i se conturau sânii și de privirea bărbatului. Ea știa că figura ei transmitea mesaje complexe și confuze privitorului, inocență și experiență, virtute și voluptate. Rip se lăsă din nou pe spate continuând s-o privească.

– Haide, mutrișoară simpatică, tot ce este bun se termină repede.

Înotară spre malul de pe care veniseră. Acum, apa li se părea mai caldă când începea să se răcorească. Pe drumul spre casă nu schimbară nici un cuvânt. Rip își îmbrăcase tricoul, care se lipise de pieptul ud și fredona o melodie veselă.

– Când o să ai și tu telefon? o întrebă el parcând în fața verandei.

– Niciodată, îl surprinse ea. Căci ea venise aici pentru liniște, pentru singurătate, intimitate, dar el deja invadase noua ei lume pe care luptase atât să și-o făurească. Dareen își deschise singură portiera și coborî. N-am nevoie de telefon.

El ridică dintr-o sprânceană și coborî din camionetă.

– O femeie singură, fără telefon? Ești cam izolată aici. Ai nevoie de unul.

– Mă simt bine așa. Dareen nu avea nevoie de telefon, mai ales acum când Warren o descoperise. Asta însemna că el va insista, o va căuta de sute de ori, cerându-i să se întoarcă la New York.

– Este un loc singuratic, dar avem și noi vagabonzi pe aici, o atenționă el. Mai ales în perioada recoltei. Asta-i spuneam și Fredei. Dar ea cel puțin avea telefon, un copil care putea fugi după ajutor și trei dulăi de nădejde.

Dareen încercă să-l ajute să care tăblia patului, dar el refuză, spunându-i că o poate duce singur până în dormitorul din față, amintindu-i cât de apropiat fusese de Freda și de casă.

– N-am nevoie de telefon sau de câini, spuse ea. Nimeni nu m-a deranjat până acum. Iar dacă o vor face, am armă. Spuse aceste vorbe cu oarecare mândrie de parcă ar fi vrut să spună că știe ea ce face.

Rip lăsă pe podea tăblia patului și o privi uimit.

– Ai armă?

– Da, zise fata ridicând bărbia.

– Și ce știi tu despre arme?

– Poți omorî cu ele pe cine te deranjează.

– Pur și simplu? Extraordinar! Te rog, lasă-mă să duc salteaua, să-mi limpezesc puțin gândurile. Numai asta știi despre ele? Dar știi că te poți împușca singură?

– N-o port tot timpul cu mine, răspunse ea bravând. O țin pentru situații de pericol.

– Folosește un pistol fără să știi cum s-o faci și o să ai un astfel de caz, în care tu vei fi personajul principal. Îți garantez asta. Cel mai bine este să scapi de el, aruncă-l în lac sau în râu. Îngroapă-l, fă ce vrei cu el. Iar acum dă-te la o parte!

Lui Dareen nu-i plăcea să i se spună ce are de făcut. Ea fusese convinsă că pistolul îi va fi de ajuns pe aceste meleaguri necunoscute.

– Știi, Rip, începi să-mi spui ce am de făcut și asta nu-mi place.

– Încerc să te aduc cu picioarele pe pământ, îi spuse el luptându-se cu salteaua, prea mare pentru a o scoate pe ușă. O să-ți aduc un câine, iar tu scapă de pistol. Cu compania de telefoane o să iau eu legătura.

Dareen stătea cu brațele încrucișate. Încercase să-l pună la punct așa cum ar fi făcut Fawn.

– Te-am angajat să-mi cobori lucrurile din pod, zise ea, nu să-mi dai sfaturi de viață.

– Nu zău? zise el părând indiferent. Dintr-o dată ai devenit expertă în toate? Mi-amintesc că acum o oră nici nu știai ce senzație plăcută este să simți mâlul sub tălpi!

– N-a fost ceva extraordinar, i-o întoarse ea, vrând să-l pună cumva la punct căci părea prea sigur pe el.

– Ești o fată încăpățânată, chiar foarte, zise Rip care se lupta de astă dată cu somiera patului.

– Și tu ești la fel, i-o întoarse Dareen, rezemată de unul dintre stâlpii verandei.

– Mda, dar încăpățânarea mea contează mai puțin. Nu încerca să schimbi subiectul, Dareen. Nu este bine să ai armă.

– N-am schimbat subiectul. Tu ai făcut-o. Tu ai adus în discuție problema încăpățânării mele. Tu ai amintit mâlul, tu ai schimbat, așadar, subiectul.

– Știi ce? zise Rip cu un aer dezgustat de data asta. Discuți cu mine în contradictoriu așa cum ar face orice femeie!

– Dar cum trebuie să discut? Doar sunt femeie!

– Da, zise el privind-o cu ochii lui care de data asta aveau lucirea oțelului. Ți-am spus că o femeie singură are nevoie de unele măsuri de siguranță. Mâine o să-ți aduc un câine de pază și pe reprezentantul companiei de telefonie. O să-ți mai aduc o bâtă de base-ball sau orice altceva vei considera că te poate ajuta, dar tu îmi vei da pistolul, da?

Lui Dareen cererea lui i se părea ridicolă. Fawn avusese mult timp un pistol, deși nu-l folosise niciodată.

– Te rog să nu-mi mai spui ce am de făcut! Toată viața mea a existat câte cineva care să-mi spună ce am de făcut.

M-am săturat de sfaturi, iar dacă le-aș fi ascultat aș fi putut rămâne la New York. N-am nevoie de străini care să-mi coordoneze viața.

– Ești și tu conștientă că am dreptate, eu am trăit printre oameni cu pistoale și am văzut multe accidente, crede-mă.

– Nu asta este problema, zise Dareen. Dacă se face apel la rațiune, sunt gata să răspund.

– Atunci, fă-o!

– Domnule Field...

– Nu mă numesc Field, ar fi trebuit să știi asta!

Fata îl privi uimită, cu ochii mari. Ea citise ce scria pe tricoul lui. Du Long Demons, Rip C. Field.

– Dar...

– Numele meu este într-adevăr Rip Du Long, sau cum ai auzit probabil, Rupert.

Fata îl privea uluită.

– Dacă l-ai cunoscut pe Oliver Mc Fee, știi destule despre mine. Sunt celebrul ucigător de păsări. Și altele...

– Dar, ezită ea, pe tricoul tău scrie...

– Rip este porecla mea, pufni el. Este un tricou cu care am jucat base-ball, eram centru înaintaș. Acum, ce-ar fi să dăm mâna și să luăm totul de la început?

– Chiar ai făcut tot ce se spune despre tine?

– Ei, nu chiar tot. Sau să zicem că o parte... din greșeală. Dar lui Mc Fee îi place să dramatizeze.

– Trebuia să-mi spui, zise ea abia șoptit.

– Așteptam ocazia să-ți vorbesc despre acuzele pe care Mc Fee mi le tot aduce.

Bărbatul îi luă palma în mâinile lui. Se uită la pat, apoi la ea.

– Ce motiv are să nu te placă? întrebă ea, conștientă de căldura lui și de puterea pe care o degaja.

– Pentru simplul motiv că atunci când am cumpărat pământ aici, n-am făcut-o prin agenția lui.

– Înțeleg, zise Dareen, întrebându-se dacă era cazul să-și mai lase palma în mâinile lui. Încercă să-și retragă mâna dar el i-o reținu. Bine, Dareen, voi reveni mâine să te ajut cu restul mobilei. Încearcă să dormi bine, să te odihnești. Iar în semn de mulțumire pentru munca pe care am depus-o aici, te rog să încerci să mă visezi.

Îi eliberă mâna și plecă spre camionetă lăsând-o uluită, fără puterea de a mai spune ceva.

Nu mai cunoscuse un astfel de bărbat. Îi provocase multe emoții dar, ceea ce ei i se părea ciudat, o făcuse fericită. Părea un om născut pentru a se bucura de viață.

Capitolul 3

Soarele se ivi de undeva de dincolo de munți. Dareen, care se trezise înțepenită după somnul în patul coborât din pod, se întinse și zâmbi.

De undeva se auzi clopotul unei biserici. Niște păsări ciripiră într-un copac de prin apropiere și ea-și dori să-l poată identifica, dar renunță căci nu cunoștea prea bine topografia locului. Se sculă din pat, făcu duș apoi mâncă un mic dejun consistent pe care-l și vedea depunându-i-se pe șolduri, și-și pregăti o cafea cu frișcă. Cu picioarele goale, îmbrăcată într-un șort alb și un tricou pe care erau imprimate niște margarete, se duse în verandă unde se așeză în leagăn și-și bău cafeaua privind munții.

Vântul bătea încet și-i flutura părul, iar ea era atât de fericită că se afla la 1700 de mile de New York. Sullivan era și el tot la 1700 de mile depărtare de ea. Iar Rip Du

Long se afla undeva pe drumul care pornea de sub acel dud din fața verandei. Se întinse și zâmbi unui gând anume, spunându-și că nu trebuia să se gândească la Rip Du Long. Aflase despre el că era afemeiat, căci domnul Mc Fee avusese grijă să vorbească destul. Important era că Rip o tratase ca pe o femeie, ceea ce Sullivan nu făcuse. Rip o tratase cu căldură și atenție, lucru cu care ea nu fusese obișnuită. Îi plăcea asta dar o și speria.

Dareen nu era fata care să aibă o simplă relație fizică cu un bărbat și probabil că Rip numai asta dorea de la ea.

Fawn o învățase că pentru o femeie numai cariera era importantă. Nimic altceva nu mai conta. Iar atâta vreme cât ea era un model de succes și avea un cont substanțial în bancă...

Tatăl ei fusese ucis într-un accident minier, pe când ea era foarte mică, iar mama rămăsese cu o pensie nesemnificativă, într-un orășel din Kentucky. Nu-și amintea cum arăta tatăl ei. Fawn îi spunea că fusese înalt și frumos. Cât despre Kentucky, ea nu-și amintea nimic. Din toate amintirile ei răzbătea doar figura mamei care-i netezise calea către lume și succes.

Dareen era visul american, așa-i spunea Fawn. Ambele erau, de fapt, visul american. Căci Fawn ajunsese pe o culme la care altele nici nu îndrăzneau să viseze, pornind din Kentucky, cu un copil în brațe!

Sullivan fusese o găselniță legată de publicitate, și el o inclusese în programul lui alături de exercițiile de ridi-

carea greutăților sau aranjarea părului. Dareen fusese destul de confuză la început, apoi se simțise rănită.

Numele acestui joc, Sheffy, este iluzia, îi tot repeta Fawn. Sullivan e perfect pentru tine, este ceea ce-ți trebuie pentru cariera ta.

Scutură din cap privind spre munte. Nu avea de gând să se mărite cu un bărbat numai pentru că asta o ajuta în carieră. Nici nu se va lăsa cucerită de ceea ce-i spunea Fawn să evite: „un băiat prea obișnuit". Cu acest bărbat a cărui ocupație era de a face vin ce putea să aibă în comun? Dar pe la amiază, când camioneta lui intră în curtea fermei, ea nu mai gândi la fel. Era îmbrăcat pentru lucru, cu jeanși și cizme de cowboy, pălărie Stetson, dar de data asta purta o centură cu cataramă de argint care ilustra o cramă.

– Bună, Dareen, zise el. Am venit să-ți cobor restul de mobilă și să-ți mai dau indicații în privința vieții tale.

– N-ai putea să te rezumi la a-mi coborî mobila? întrebă ea.

– Nu. Am fost la biserică azi– dimineață, mi-am ascultat inima și am decis că ai nevoie de sfaturile și ajutorul meu, așa că, iată, el este Limburger. Începem cu el. Rip deschise ușa pasagerului și un câine sări în fața ei.

– Ce este făptura asta? întrebă ea uitându-se la bietul animal care-i lingea picioarele. Dareen încercă să evite dovezile lui de afecțiune.

– El este Limburger, repetă Rip de parcă prin aceste cuvinte i-ar fi explicat totul.

– Limburger? Salamul ăsta cu păr? protestă Dareen, protejându-și picioarele de dovezile lui de afecțiune.

– El va fi paznicul tău, zise Rip descheindu-și cămașa și suflecându-și mânecile. Nu-ți amintești că am stabilit să-ți aduc un câine iar tu să-mi dai arma?

– Lasă-mă! strigă ea dar câinele continuă să sară spre fața ei în dorința de a o săruta. Făcea adevărate tumbe, părea un câine dornic să-și dovedească utilitatea și dorința de a avea o stăpână. Ăsta este câine de pază? Fii serios, Rip! Mă faci să râd!

– Crede-mă, este un câine deștept și știe să te apere.Te va adora. Iar acum hai să-ți mut sofaua și biroul. Așa-mi petrec eu duminica. Dar între timp, Rip scoase un pachet destul de mare pe care i-l întinse.

– Ce este aici? întrebă ea curioasă.

– Plapumă, cearșafuri și două perne. Numai gândul că în noaptea asta vei dormi în ele mă face să mă înfior. Nu aveai de unde să cumperi altele, astăzi fiind duminică magazinele sunt închise. Iar acum încalță-te cu o pereche de cizme, dacă ai.

– Văd că nu vrei să încetezi să-mi spui ce am de făcut!

– Bine, n-ai decât să mergi astfel încălțată prin buruieni și o să vezi. Ești fată crescută la oraș, toate buruienile vor căuta să te zgârie. Să nu-mi spui că nu te-am prevenit!

La gândul că printre buruienile atât de înalte puteau să existe și șerpi, Dareen își spuse că, poate, Rip trebuia ascultat.

– Și niște mănuși, adăugă el. Sunt destui păianjeni mari pe aici, care-și fac veacul în mobilele din pod. Și lor le plac gleznele fetelor de la oraș.

Ce bărbat! gândi Dareen. Îi plăcea s-o sperie cu tot felul de creaturi abominabile precum păianjenii și șerpii. Dar decise să-l asculte și-și scoase cizmele și mănușile din cutie. Le luă cu atenție, ca nu cumva vreun păianjen să se fi strecurat înăuntru. Înainte de plecare își cumpărase niște cizme de cowboy de la Nashville, pentru că nu avusese niciodată acest gen de încălțăminte. Se gândi că va arăta ridicol cu șort și cizme, dar Rip nu spuse nimic. O ajută să urce în camionetă și se îndreptară spre hambar, cu Limburger alergând vesel după ei.

– Nu pot să păstrez câinele, ce fac cu el dacă va trebui să mă întorc la New York?

Rip îi aruncă o privire tăioasă.

– Ieri erai sigură că nu te mai întorci acolo!

– Știu că așa am spus, zise ea răsucind încurcată mănușile în poală, dar dacă totuși va trebui s-o fac? Este câine de țară, nu se va obișnui la oraș.

– În felul acesta nu te vei întoarce la New York, pentru că eu aș putea să te dau în judecată că l-ai abandonat.

– Fii serios!

– Nu sunt niciodată serios cu femeile.

– De unde ai câinele ăsta?

– Nu știu, s-a aciuat pe aici cu acea privire pierdută cu care ai venit și tu. Cred că și el a fost rănit din dragoste. Tot ca și tine, este și el un puiuț. Dar nu pot avea grijă de toți câinii vagabonzi de pe aici. Așa că ți-l dăruiesc. Fiecare fată care trăiește așa ca tine are nevoie de un câine.

– Nu sunt o fermieră convinsă, ripostă ea.

– Ce altceva ești? Doar trăiești aici, la fermă!

Dareen nu-i răspunse. Începu să se întrebe dacă acest bărbat putuse să citească atât de mult în ochii ei.

Ea și Rip își petrecură după-amiaza coborând mobila din pod, transportând-o cu camioneta lui. Era nevoie de cooperare și asta presupunea o oarecare camaraderie. Iar ea realiză pe parcursul derulării acestei munci că-i făcea plăcere să lucreze alături de el. Rip putea munci susținut, cu mai multă putere decât orice alt bărbat.

Limburger stătea în iarbă, iar din mișcările capului lui, ei realizară că bietul animal încerca să înțeleagă principiile scripetelui cu care lucrau ei. Părea un cățel inteligent. Mutarea mobilei în casă avu și momente comice. Rip căra toată greutatea, dar ea îl ajuta să orienteze piesele mai mari. Dareen nu-și amintea să mai fi râs vreodată cu atâta poftă.

Se încălzise, ca în ziua precedentă, șortul i se umpluse de praf, iar tricoul devenise cenușiu. Și Rip transpirase mult.

– Știi ceva, Dareen? Nu te mai întoarce la New York, n-am chef să urc din nou toată mobila asta în pod.

Dareen își îndepărtă o șuviță care-i căzuse pe frunte și privi încântată încăperea.

– Arată bine, nu?

– Mda, zise el. Apoi, își dădu pălăria Stetson pe ceafă. Pereții sunt roz. Canapeaua este vișinie. Lampadarul e făcut dintr-un extinctor. Scaunele sunt îmbrăcate în pluș verde, ar fi mai bine să fii daltonistă.

– Cu toate astea mie îmi place. Este... este...

– Este a ta. Este a ta pentru că tu ai ales-o, ai coborât-o din pod, ai aranjat-o. Și chiar dacă la prima vedere aceste piese de mobilier nu prea se potrivesc dacă te uiți mai atent, se armonizează într-un fel foarte ciudat.

– Mulțumesc, Rip, nu credeam c-o să mă sprijini.

– Așadar îți pot ura bun-venit. Iar acum, să mergem la lac, să ne răcorim, apoi să mâncăm ceva, mor de foame.

– Oh, zise ea învinuindu-se pentru lipsă de ospitalitate. Ar fi trebuit să-i ofere ceva de mâncare. Nu prea am provizii, dar niște unt de arahide, biscuiți și o limonadă îți pot oferi.

– De ce să nu mâncăm puiul prăjit pe care-l am în frigiderul din mașină? Atunci poți să spui că sunt bărbatul care se gândește la toate. Chiar și la asta... zise el și-i întinse ceva metalic.

– Ce este?

– Zgarda lui Limburger. L-am dus aseară la un veterinar, n-am vrut să-ți dăruiesc un câine bolnav sau nevaccinat.

– Ai făcut asta sâmbătă seara? Am crezut că ai lucruri mai bune de făcut.

– De exemplu? Să umblu după femei?

– De ce nu? Ea își aminti ce spusese Mc Fee despre el.

– Am cam umblat după toate de pe aici, zise el. De fapt, pot spune că am alergat după ele, dar nici una n-a putut să fugă prea repede așa că le-am prins pe toate. Deci nu mai am nici un fel de interes față de ele. Dar văd că tu ai picioare destul de lungi pentru a putea susține o cursă serioasă.

Dareen își înăbuși un zâmbet.

– Poți fi vreodată serios?

– În ceea ce privește munca sunt întotdeauna serios. Dar cu restul, mai ales cu fetele, nu sunt. Asta te sperie cumva? Așa ar trebui.

– Nu știu de ce m-ar interesa pe mine, murmură ea.

Dareen își adusese un costum de baie destul de elegant, dintr-o bucată. I se părea că este prea slabă pentru a purta bikini, deși prezentase multe modele. Se schimbară cu rândul în spatele unei sălcii. Rip o alergă până la mal, o stropi, apoi plonjă în apă și încercă s-o prindă de

glezne, dar ea reuși să-i scape. El o amenință că o va ține cu capul sub apă. Ea începu să râdă și-i spuse că dacă o va face va trebui să mute din nou mobila în pod.

Rip ieși din apă și luă o pătură din portbagajul mașinii, pe care o întinse la umbra sălciilor. Lui Dareen îi era o foame de lup. Apoi, în timp ce el despacheta mâncarea, realiză că trăise cea mai frumoasă zi din viața ei. Aveau un pui prăjit, cu cartofi prăjiți, pâine de casă, ba chiar și o sticlă cu vin. Dareen mâncă fără probleme dar în privința vinului avu rețineri.

– Ce se întâmplă? o întrebă Rip, care-și turna cel de al doilea pahar. Ai mâncat pui dar n-ai băut vin de loc. Este un vin foarte bun, ți-l recomand.

– Nu știu să apreciez un vin bun, este un fel de a strica orzul pe gâște. N-am băut în viața mea.

– Poate, dar asta nu contează, gustă acest Riesling, pentru care am primit câteva premii.

Dareen luă o înghițitură.

– Ce ar trebui să spun?Ar trebui să vorbesc ca un degustător?

– Ar trebui să-mi spui că este cel mai bun vin de pe lume și să-mi faci complimente.

– Nu e rău, zise ea după ce mai luă o înghițitură. Dar nu știu nimic despre vinuri, cred că ar fi mai bine să-mi spui câte ceva despre felul în care se produc. Chiar striviți strugurii cu picioarele goale?

– Ce spui? Cultivarea viței este o știință, iar producerea vinului se realizează cu mașini complexe. În privința vinurilor am mare încredere în Ernest, pe care l-am adus din California. Eu mă ocup de cultivarea viței și managementul vinăriei. Rip întinse mâna spre dealurile cultivate cu viță care se întindeau în toate direcțiile, cât vedeai cu ochii. Uită-te la toate pământurile astea, la munte, la valea asta, ținuturile astea sunt perfecte pentru cultivarea viței. Uită-te la sol. Rip luă o bucată de pământ pe care o sfărâmă în palme. Nu este pământul despre care vorbea Scarlet O'Hara, este un sol afânat, nisipos, nici prea umed nici prea uscat, e perfect pentru viță.

Dareen realiză că era prima oară când Rip vorbea serios. Era realmente îndrăgostit de aceste ținuturi.

– În 1800 au venit aici niște preoți care făceau muncă de misionari în Franța. Ei, francezii sunt francezi. Cunosc solurile în care se cultivă vița cu succes. Au scris celor de acasă. Așa a ajuns străbunicul meu aici. Și prin muncă asiduă a făcut toate astea. Ei, dar ăsta este deja visul american, nu?

Mda, își spuse Dareen, despre asta îi vorbise Fawn mereu. Dar acesta al familiei Du Long părea mai concret, mai real.

– Noi am realizat tot ce vezi aici, generație după generație. Și încă ne mai extindem. Sau eu, cel puțin, mai încerc s-o fac. Se spune că unii oameni nu mai cred în

vise, sau că acestea îi uzează. Iar aceste pământuri s-au uzat și ele. Chiar și tatăl meu s-a uzat. L-am urmărit cum a frânt inima mamei mele. Ea nu era potrivită pentru acest gen de viață, merita ceva mai bun. Rip mai sorbi o înghițitură de vin. Dareen își aminti că parcă Mc Fee spusese ceva despre căsătoria nefericită a părinților lui Rip.

– Îmi pare rău, zise ea.

El dădu din cap și apoi ridică din umeri de parcă s-ar fi împăcat cu această situație.

– Mama a încetat să iubească locurile astea și să creadă în ele. Mai am doi frați care au făcut același lucru. De fapt, la moartea tatălui meu vinăriile nu mergeau chiar așa de bine. Iar atracția orașului a fost foarte puternică pentru ei. Unul are o bancă în Atlanta iar celălalt este chirurg plastic în Beverly Hills. Le-am cumpărat și părțile lor și au crezut pe atunci că sunt nebun. Iar acum, treaba merge foarte bine și totul s-a pus pe picioare. În ultimii ani am muncit și am investit sudoare, speranțe și orice altceva în aceste pământuri, dar treaba s-a pus pe roate, iar rezultatele au început să se vadă. Vinurile mele au început să câștige medalii. Dar mai ia o gură, te rog.

Rip îi ridică ușor bărbia și se aplecă spre ea. Încet, o sărută. Dareen simți că el avea gustul soarelui, al pământului și al apei clare din lacul acela de munte. Avea și gustul vinului.

Dareen nu făcu nici o mișcare. Se simțea ca un somnambul care se trezește dintr-o dată într-un loc străin,

impresionant ca frumusețe, dar care putea fi foarte înșelător. El nu mai făcu o altă încercare de a o atinge, dar văzând că fata nu face nici o mișcare, continuă s-o sărute. Sărutul lui era tandru, subtil.

Pentru un moment ea simți că nu mai există altceva, nimic în afara soarelui, pământului și gustului buzelor lui. Îi simți mâinile care-i atingeau fața, gâtul. Trupul ei începea să pulseze în ritmul acelei zile de vară.

Dar deodată Dareen se încordă brusc, de parcă i-ar fi fost teamă. Era uluită de ușurința cu care renunțase să-i mai reziste. Propriile-i emoții o alarmară și realiză că se petrecea exact ceea ce Fawn îi spusese de multe ori să evite.

Se desprinse din îmbrățișarea lui, privindu-l dojenitor.

– Îmi pare rău dacă te-am lăsat să crezi că ai avea vreun drept să faci asta. Nu ai.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Adevărat? De ce n-ai avut reacția asta chiar din primul moment? Ți-a trebuit câtva timp să ajungi la concluzia asta?

Fata roși, căci el avea dreptate. Nu făcuse nimic pentru a-l împiedica s-o sărute, ba poate că inconștient acceptase avansurile lui, mai ales întinzându-se alături de el pe pătură. Se ridică.

Rip se întinse la loc, cu mâinile sub cap, părând că studiază cerul albastru fără nici un nor.

– Este numai vina ta, zise el, pentru că ai o gură atât de senzuală.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat cu mobila și sunt gata să-ți plătesc pentru asta, prin cec. Pentru câine nu văd de ce ar

trebui să-ți fiu recunoscătoare, dar dacă asta te face să te simți mai bine, uite, îți mulțumesc și pentru el. Dar nu înseamnă că-ți deschid drumul spre o astfel de relație.

– Relație? repetă el. Mi se pare cam pretențios spus. Poate c-o să vrei să te iau și de nevastă și asta nu pot s-o fac, sunt însurat și nu pot divorța.

– Ești căsătorit? repetă Dareen șocată.

El încuviință.

– Da, cu pământurile astea și pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu pot să mă amuz din când în când. Vrei să te amuzi și tu cu mine?

– Nu-mi place genul acesta de amuzament.

– Păcat, pentru că sunt un celibatar convins. N-am de gând să repet greșeala tatălui meu.

– Mereu îți place să glumești? Nu vorbești niciodată serios?

– Nu, zise el cu multă simplitate. Și sincer vorbind, tu ești genul de fată care are nevoie să râdă. Și mai cred că ai nevoie de niște emoții simple, sincere, fără alte obligații. Așa că vino încoace și ia-ți doza pentru astăzi. Cred că ai mare nevoie de ea.

Rip se ridică și o trase spre el. Dareen fu atât de surprinsă încât nu protestă, sau, poate, nici nu simți nevoia s-o facă.

– A, iată că s-a întâmplat! zise el triumfător, privindu-i ochii. New York, fă cunoștință cu Natura. O sărută din nou.

Iar ea știu că ar fi vrut să fie astfel sărutată; de fapt știuse asta de când schimbaseră acele priviri...

Capitolul 4

Limburger fu cel care le întrerupse momentul de fericire și o aduse pe Dareen cu picioarele pe pământ. Se trezi, lătră fericit, apoi se aruncă asupra lor, invitându-i la joacă.

– Fugi câine! zise Rip supărat. Poate ai avut dreptate că un câine nu a fost cea mai inspirată idee a mea. Pleacă, potaie, nu trebuie s-o aperi chiar de mine!

Dareen se uită la câinele care-i invita la joacă.

– Nu sunt atât de sigură, zise ea, încercând să scape din brațele lui.

Dar Rip o strânse și mai bine în brațe.

– Mă înșel, sau pari cam speriată? Se vede că nu ești obișnuită cu astfel de lucruri!

– Nu sunt speriată, zise ea, evitându-i privirea. Dar era. De fapt, era speriată de senzațiile pe care nu le mai simțise până atunci.

Rip îi întoarse fața spre el.

– Ești speriată, se vede. Dar de cine ți-e teamă? De tine, de mine?

Fata se eliberă și scuturând din cap își lăsă părul bogat să-i acopere umerii și-și ascunse fața în el.

– Sau ți-e teamă de orice? De cine fugi, Dareen?

– Eu... începu ea, dar nu putu să-și termine fraza. Deodată simți nevoia să fie singură, acasă.

– Ce voiai să-mi spui, Dareen? Am sentimentul că era ceva important.

– Nu... nu vreau să mă implic sentimental, zise ea. Nu este momentul potrivit pentru asta. Nici nu simt că ar fi momentul să am o....

– O relație sentimentală, o completă el. Există vreun iubit?

Dareen se gândi la Sullivan, la ochii lui albaștri care păreau în permanență somnoroși, la genele lungi, părul vopsit blond...

– Altcineva? Nu, zise ea cu nonșalanță.

Dar era logodită cu Sullivan, sau mai precis, nu rupsese logodna cu el.

– Ba da, se corectă ea, sau poate nu este ceva foarte serios.

Nici una dintre vorbele pe care le rostise nu părea să exprime adevărul.

Nu fusese nimic între ea și Sullivan, mai ales din partea lui. Ei i se păruse adesea că acesta o prefera pe mama ei.

– Nu este foarte serios e ceva care lasă loc de comentarii, zise Rip. Dacă te-a lăsat să-i scapi nu este un tip prea inteligent. Dar simt că mai este și altceva.

– Aș prefera să plec, șopti ea.

– Bine, vei putea s-o faci.

Dareen își trecu mâinile prin păr. Totul ar fi fost mai ușor dacă Rip n-ar fi fost un bărbat atât de degajat, de amabil, de atrăgător...

– Lucrurile sunt foarte complicate, mărturisi ea. Abia acum încerc să-mi revin după moartea mamei mele... Pufni în plâns incapabilă de a-și termina fraza.

– Îmi pare rău, Dareen, zise el prinzând-o de umeri, iar ea de data asta își odihni capul la pieptul lui, copleșită de emoții. Plângi cât de mult poți, Dareen. Apoi văzând că fata s-a mai calmat, îi întinse un șervețel de hârtie. Acum, șterge-ți nasul, zise el zâmbindu-i.

Dareen se conformă fără un cuvânt.

– Cred că de mult simțeai nevoia să plângi, îi spuse el privind-o cu duioșie.

– Da, poate că de când s-a îmbolnăvit Fawn, sau poate dintotdeauna.

– De cât timp a murit? Îmi pare rău, Dareen, dar nu-mi place să folosesc eufemisme de genul „ s-a săvârșit din viață“.

– Nici mie, recunoscu ea. Sunt câteva săptămâni de când a murit mama, dar am știut cu câteva luni înainte că va muri. Cu toate astea șocul a fost la fel de puternic. Așa că acum înțelegi că...

– Că nu vrei să fii luată în brațe din alte motive?

– Exact.

– Înțeleg, o asigură el. Nici eu n-aș vrea să te țin în brațe din alte motive decât cele pasionale. Știi, Dareen, este prima oară în viața mea când vreau să fiu foarte cinstit. Poate că te va deranja ce-ți voi spune. Niciodată nu m-am întrebat de ce îmi stă o femeie în brațe, atâta timp cât se afla acolo. Dar pe tine aș vrea să te am în brațe din dorință, nu pentru a te consola sau a te alina. Mă întreb ce-ar trebui să fac pentru asta.

– Nu va trebui să faci nimic, zise ea lăsând ochii în jos căci conversația devenea obositoare.

– Ba da, o contrazise el. Ești o fată frumoasă, cu ochii negri și picioare lungi și ai un aer atât de speriat de parcă te-ai fi pierdut de curând. N-ai mai fost pe aici dar pare că aparții acestor locuri, de parcă acum te-ai fi întors acasă. Ești un mister. Unul frumos și dulce.

Dareen ridică ochii spre el. Nu credea în complimentele lui, dar fu surprinsă de afirmația lui legată de presupusa ei întoarcere acasă.

– Dar cu bărbatul de care te-ai despărțit ce este? continuă el.

Fata îl privi încă o dată, la fel de surprinsă. Abia atunci înțelese că nu se gândise la Sullivan ca la un bărbat. Era un băiat frumos, răzgâiat, dar niciodată un bărbat. Ridică din umeri.

– Suntem logodiți, nu ne-am despărțit. De fapt, e un fel de a spune...

– Ce înseamnă acest"e un fel de a spune"?

Întrebarea lui era stânjenitoare. Ce-i drept, ea discutase o dată cu Sullivan, după moartea lui Fawn. El sunase de două ori, furios pe atitudinea ei. O amenințase și-i spusese să revină la rațiune.

– Mama... începu ea, mi-a aranjat logodna.

– Ce-a făcut? repetă Rip, care nu putea să creadă. Ce ești tu, vreo prințesă căreia alții îi aranjează viața?

– Nimeni nu îndrăznea s-o refuze pe mama!

– Nici chiar tu?

– Cu atât mai mult eu.

– Ai fost întotdeauna fetița mamei, care o asculta orbește?

– Poate, ce este rău în asta?

– Poate ar fi trebuit ca măcar din când în când s-o mai și refuze careva. În zilele noastre te mai lași logodită cu un tip pe care nu-l iubești?

Dareen ridică ochii spre el, simțindu-se vinovată. Cum putea să-l facă să înțeleagă? Fawn știa să uzeze de multe arme emoționale care să-i facă pe cei din jur să-i cedeze. Iar ea, Dareen, fusese o vreme îndrăgostită de Sullivan.

– Cine spune că nu l-am iubit?

– Tu ai spus-o. Uite ce este, Dareen, zise el luându-i mâna. Te duc acasă și o să urmărim apusul din veranda

casei tale. Apoi vom comunica în vorbe sau fără ele. N-am vrut să te supăr, nici să vorbesc despre mama ta. Dar situația ta este cel puțin bizară. Îmi amintește de sfatul dat odată de un bun prieten.

Dareen se ridică singură în picioare, ignorând mâna întinsă de el.

– Ce sfat? întrebă ea cu glas șovăitor.

– Unul foarte înțelept: nu mânca niciodată la restaurantul numit Monnie, nu juca pocher cu Doc și nu te culca cu o femeie care are mai multe probleme decât tine.

Dareen făcu un pas în spate.

– Cine a spus că vreau să mă culc cu tine?

– Este adevărat că n-ai spus-o încă, zise el și o sărută pe vârful nasului. Dar va veni și momentul ăsta. Amândoi știm acest lucru. N-are rost să ne mințim, am știut-o chiar de la început.

Dareen îl privi cu un amestec de teamă și dezgust.

– Am fost și sunt atât de încercată în ultimul timp încât...

– Nu-ți face probleme, zise Rip adunând resturile de mâncare. Dacă viața ta intră pe un făgaș, s-ar putea să te accept când vei veni să-mi spui că vrei să faci dragoste cu mine.

– Rip, chiar nu înțelegi că ai depășit limita?

– Ce ar fi rău să vreau să fac dragoste cu o făptură care să aibă zâmbetul ăsta fermecător? Mi se pare o dorință firească.

– Dacă-ți imaginezi că vreodată îți voi cere asta...

– O vei face, îi spuse el zâmbind. Acum înțeleg că ești o fată cu care nu pot să aplic regulile mele obișnuite de cucerire. Nu mai încerca să pozezi în ceea ce nu ești. Ești grozavă când te comporți natural.

– Bănuiesc că Freda ți-a cerut să faci dragoste cu ea. Se vede că ai cunoscut-o foarte bine.

– Voi fi foarte cinstit cu tine, n-am făcut-o să ceară asta. Era destul de matură ca să știe ce face. De fapt, ne-am plăcut, și ăsta a fost singurul lucru pe care l-am avut în comun. N-am avut probleme cu Freda, nimeni n-a fost afectat de relația noastră.

Deci, el se culcase cu Freda, era clar acum. Această informație o răni mai mult decât s-ar fi așteptat. Confuză și supărată porni spre camionetă. Știa că i se făcuse o propunere într-un mod destul de cavaleresc, desigur, dar nu știa cum să răspundă la ea. Ziua nu i se mai păru atât de frumoasă. De fapt, propunerea lui îi stricase ziua.

Era un tip nesuferit. O făcea să simtă lucruri pe care n-ar fi vrut să le simtă. La început afecțiune, apoi dorință, și în cele din urmă rușine. I se părea periculos să simtă atât de multe față de un bărbat, într-un interval atât de scurt. Iar așa cum era ea singură și confuză, aceste lucruri erau tot mai greu de suportat.

Când ajunseră acasă, ea îl rugă politicos să plece, dar Rip îi aminti zâmbind că trebuia să se schimbe. Furioasă,

Dareen intră în camera ei, dezbrăcă costumul de baie și-și puse un șort curat și un tricou. Își perie părul lung apoi reveni în sufragerie. Rip stătea pe balustrada verandei cu Limburger la picioare.

O invită să se așeze în leagăn.

– Vino, ia loc aici, avem multe de vorbit. Căci după cum spunea John Paul Jones, „n-am început încă lupta".

– N-am uitat ce mi-ai spus acolo la lac și nici nu vreau să lupt cu tine, aș vrea să pleci chiar acum.

Rip ridică din umeri.

– Nu plec până nu stai puțin lângă mine.

– Nu.

Rip își puse mâinile sub ceafă și începu să admire peisajul.

– Ce loc frumos ți-ai ales, Dareen. Este locul unde poți vedea cel mai frumos apus de soare. Îmi cer scuze, asta voiam să-ți spun, de fapt. M-am simțit prea atras de tine, de frumusețea, de inocența ta. Iar acum, hai să vorbim despre altceva, să începem cu pistolul tău.

– Nu. Nu-ți face probleme în privința lui, n-a mai fost folosit de mulți ani. Sau poate n-a fost folosit niciodată.

El ridică din umeri.

– Foarte bine. Dar dacă va exploda în mâinile tale? De unde l-ai luat?

– A fost al mamei mele, dar asta nu este o problemă care să te intereseze. Îl ținea într-o noptieră. Asta în caz că intra vreun hoț în casă.

– Cred că a fost o femeie foarte interesantă. Știa să-l folosească?

– Ea spunea că da și o cred.

– Ce marcă e?

– Nu știu, este un pistol obișnuit. La New York majoritatea oamenilor au așa ceva.

– De aceea sunt și multe accidente provocate din neglijență sau nechibzuință. Este automat?

– Ți-am spus că nu știu.

– Este încărcat?

– Da, întotdeauna a fost încărcat.

Rip o privi uimit.

– Vrei să spui că nici măcar nu l-ai descărcat? Ai făcut tot drumul până aici cu un pistol încărcat? Care nici măcar nu este înregistrat pe numele tău?

Dareen ridică exasperată ochii spre cer.

– Am venit singură tot drumul, dar având-l asupra mea m-am simțit în siguranță.

– Dareen, zise el, nu-mi spune din nou că încerc să-ți controlez viața, dar cu cât aud mai multe despre acest pistol blestemat, cu atât mi se pare mai periculos. Iar dacă nu vrei să scapi de el, cel puțin lasă-mă să-l verific, să-l descarc.

– Nici vorbă. Și nu-mi mai controla viața. Mc Fee m-a prevenit în privința ta, mi-a spus că ești acaparator de terenuri și...

– Chiar crezi tot ce spune Mc Fee? Uite ce este, Dareen. Nu știu de ce ai venit pe aceste meleaguri, poate că ai avut motive, dar gata cu glumele, dă-mi pistolul!

– Nu, refuză ea cu încăpățânare.

– Ești conștientă din ce cauză faci toate astea? Din pură încăpățânare.

– Poate că era cazul să fiu încăpățânată, îi reaminti ea, căci nu avea nevoie în viața ei de un seducător și de un bărbat care să-i spună ce are de făcut, indiferent cât de atrăgător era el.

– Poate este cazul să faci diferența între cineva care te controlează și cel care încearcă să te ajute.Este același lucru. Fă asta, nu face aia, am tot auzit cuvintele astea. Am venit aici tocmai pentru ca să nu le mai aud și am luat pistolul pentru a mă proteja.

– Cred că ai venit aici pentru a-ți dovedi că ești independentă. Ce ai făcut la New York de trebuie să te ascunzi de toată lumea?

– N-am făcut nimic. Eu și mama mea am lucrat în industria modei, să zicem. M-am plictisit de asta, așa că atunci când a murit ea am venit aici ca să am răgazul pentru a lua unele decizii.

– Bine, zise el, dar încearcă să fii rezonabilă, ești singură într-o pustietate.

– Aici am hotărât să-mi trăiesc viața.

Dar de ce-l interesau aceste lucruri pe el? Se amesteca în viața ei încercând să-i spună ce are de făcut, ba chiar se va folosi de ea. Căci el îi spusese foarte clar acolo, la marginea lacului ce voia de la ea, sex fără nici un fel de obligații. Dar ea nu era genul de fată care să accepte asta.

– Dareen... zise el pe un ton oarecum forțat.

– Am tot discutat și n-am ajuns la nici o concluzie. Se ridică din leagăn, îi aruncă o privire rece și-i spuse: mă duc în casă, mulțumesc pentru ajutor, îți voi trimite cecul prin poștă.

Ea încercă să treacă de locul în care se afla Rip, dar el o prinse de braț.

– Plec acum, dar mă voi întoarce căci numai Dumnezeu știe de ce, mă simt responsabil pentru tine. Poate pentru că-mi amintești de mama, care era un pic cam naivă și neajutorată. Nu știi în ce poți intra trăind singură aici. Nu uita că armele sunt foarte periculoase. De altfel ar fi bine să nu uiți nimic din ce ți-am spus.

– Nu intenționez să țin minte nimic. Poate că era ea cam naivă, dar nu și neajutorată.

– Nu? Atunci ține minte ce-ți spun acum, ochii ăștia negri, frumoși, spun mereu nu dar gura ta frumoasă ar cam vrea să învețe și cuvântul da. Poate într-o zi... Cu aceste vorbe Rip o prinse în brațe și o sărută cu pasiune. Sărutul acesta care o luă pe nepregătite fu o provocare căreia trupul ei voia să-i răspundă. Gândește-te la asta,

micuțo, mai spuse Rip, apoi luă pălăria Stetson pe care o ridică în semn de salut. Ne vedem mâine, mai zise el și plecă.

Dareen rămase cu ochii atințiți pe drumul pe care o luase el, pe jumătate furioasă, dar și amuzată.

– Să nu te mai întorci! strigă în urma lui.

El se întoarse și-i zâmbi.

Dareen rămase trează jumătate de noapte gândindu-se la ce ar fi putut să-i spună. Acest bărbat nu-i va conduce viața, nimeni n-o va mai face. Și nici nu se va lăsa sedusă! Cu toate astea nu putea uita gustul gurii lui, trupul lui puternic lipit de al ei, senzațiile pe care i le produsese.

Dimineața următoare o treziră păsările, dar curând auzi o mașină care frâna în fața verandei, o ușă trântită și o voce de bărbat care fredona un cântec vesel.

Dareen se sculă din pat, ridică transperantele și-l văzu pe Rip care cânta un cântec de dragoste la umbra dudului din curtea fermei.

– Ce cauți aici? Ai înnebunit? Parcă ți-am spus că nu vreau să te mai văd!

Apoi, cu un oftat, ea porni așa cum era, în cămașă de noapte, spre verandă.

– Îți făceam o serenadă, îi explică Rip, voiam să reintru în grațiile tale.

– De ce?

– Pentru ca să ajungem la o înțelegere. Acum, îmbracă-te, o să luăm micul dejun împreună.

– Nu vreau micul dejun.

– Ai spus că nu ai altceva decât unt de arahide și limonadă în casă. Ar trebui să te mai îngrași un pic. Dacă nu vii repede o să încep să cânt din nou și știu cât de afon sunt.

– Cum să te fac să pleci?

– Mergând cu mine. Am venit să te iau atât de devreme pentru că am mult de lucru astăzi. De fapt lucrez de azi noapte de pe la trei, căci este vremea recoltei. Am luat o pauză să te duc la micul dejun, nu poți sta supărată pe mine, pentru că suntem vecini. Ți-am adus și un cadou.

– Ce cadou?

– Un set pentru supraviețuire. Tot ce-i trebuie unei fete de la oraș pentru a se acomoda la țară. Lumânări, o lampă, căci furtunile de pe aici te vor lăsa fără curent electric.

– Adevărat?

– Un radio portabil, măcar să asculți buletinele meteo.

– Nu-mi doresc un radio, zise ea ezitând. Vocea lui Sullivan se putea auzi oricând pe toate posturile de radio.

– Nu poți trăi ca un sihastru, crede-mă, vei avea nevoie de toate astea fiindcă pe aici vremea nu prea glumește. Ia să vedem, ce ți-am mai adus aici? Un set de prim ajutor. Un briceag, mare invenție, o carte despre viața păsărilor și niște pocnitori.

– Ce naiba să fac cu ele?

– Dacă vrei să sperii pe cineva, le dai foc pe rând. Tot mă mai îngrijorează arma aia blestemată, Dareen te rog, dă-mi-o.

– Rip, zise ea cu fermitate nu vreau să vorbesc despre pistol acum. De fiecare dată când o facem ajungem la ceartă.

– Bine, dacă nu vrei să discutăm, îmbracă-te. Va trebui să te familiarizezi cu faimoasele plăcinte cu carne care se fac aici. Sunt delicioase, tot așa cum ești și tu ciufulită, proaspăt trezită din somn.

Desigur, Dareen cedase tentației și trebuia să recunoască, fusese plăcut.

– Ce va crede lumea? întrebă ea după ce terminară micul dejun. Se uită în jur: oamenii le aruncau priviri curioase. Sper că nu vor crede...

– Că am petrecut noaptea împreună? Nu, nu vor crede asta.

– De unde știi? îl întrebă ea după ce-și mai puse frișcă în cafea.

– Dacă ar fi fost așa, am fi fost mai prudenți și n-am fi luat micul dejun în oraș. De fapt, pe aici toată lumea știe că eu am muncit azi noapte. Și mai știu că dacă un bărbat face dragoste cu o fată ca tine nu i-ar da drumul atât de vreme dimineața, nici măcar pentru micul dejun.

– Te rog, Rip, să nu ajungem la aceeași discuție... Nu știu cum se poate rezolva.

– Vezi, asta-mi place la tine. Nu știi cum se pooate rezolva. Fascinant. Adevărat. Credeam că o fată ca tine a lăsat la New York un șir de inimi zdrobite..

– Nici vorbă, zise ea.

– I-a ținut mama ta la distanță cu pistolul familiei?

– Nu te prosti, obiectă ea. N-a avut pe cine ține la distanță.

– Nu-mi vine să cred. Despre cel care te sună în fiecare zi ce-mi poți spune?

Dareen îl privi surprinsă. Warren insista s-o găsească, deci. Poate și Sullivan?

– Ce vrei să spui?

– Acest Warren a sunat ieri de trei ori, iar a patra oară la miezul nopții. Nu știu de unde are numărul meu, dar Tessie, menajera mea, s-a cam săturat de mesajele lui.

Rip îi întinse un alt bilet.

„Dareen, oprește farsa asta cu întoarcerea la natură. Vino cât mai repede la New York. Avem probleme. Sună-mă, cel puțin."

Dareen mai privi o dată biletul apoi îl mototoli și-l puse în poșetă.

– Mulțumesc, Rip, dar n-am de gând să-l sun.

– Este logodnicul tău? întrebă Rip fără obișnuitu-i zâmbet.

– Nu, Warren este un prieten de familie. El se ocupa de afacerile mamei mele. Sau așa zisele afaceri...

– Poți fi mai explicită?

Ea nu răspunse imediat. Warren se ocupa de banii ei, cu numele, iar Fawn de Warren. Probabil că erau probleme cu investițiile făcute de mama ei.

– Nu-mi răspunzi? Oricum ar fi, este un motiv să ai telefon la fermă, măcar să-i auzi vocea din când în când.

– Warren nu este un motiv pentru care să-mi instalez un telefon, nu vreau să discut cu el.

– Nici eu n-aș mai vrea s-o fac, nu-mi place glasul lui.

– Îmi pare rău că a trebuit să vorbești cu el. Este cam brutal uneori.

Dareen își dori să nu fi adus din trecutul ei atâtea lucruri și persoane neplăcute. Acum, mai mult ca oricând știa că nu vrea să discute cu Warren.

– Dareen, zise Rip, acest Warren spune adevărul când afirmă că ai probleme?

– Nu, zise ea șoväind. Sau poate am și nu știu. Cu toate astea, el știe că am plecat pentru un an și în intervalul acesta nu trebuie să mă deranjeze.

– Cine e Fawn?

– Mama mea, îi explică ea fără a-l privi.

– De ce este ea implicată în aceste probleme?

– Nu știu, zise Dareen pe același ton șovăitor. Probabil sunt probleme legate de afaceri. Mamei îi plăceau lucrurile complicate. Dar nu cred că sunt probleme reale.

– Și dacă sunt?

Dareen nu-i răspunse, iar Rip insistă.

– Acest Warren nu părea un tip care nu știe ce vorbește, Dareen. Tocmai de asta am venit atât de devreme, să discut cu tine. Nu vreau să consideri că mă amestec în treburile tale, dar dacă ai probleme cere-mi ajutorul, sunt gata să ți-l ofer.

Fata îl privi recunoscătoare. Era un bărbat puternic, cu un suflet foarte bun.

Cineva introduse o monedă în tonomat, iar Dareen se crispă. Era glasul lui Sullivan. Era o melodie nouă „Voi avea grijă de ea". Ziarele spuneau că Sullivan i-o dedicase.

„Este doar un copil,

Ochii ei spun nu, dar buzele, spun da

Cine este ea? Un vis sau realitate?"

Mâinile ei începură să tremure atât de tare, încât fu nevoită să așeze ceașca de cafea pe masă. Rip îi urmărea toate reacțiile. Ea își dori să scape de privirile lui.

– Iubito, zise Rip în cele din urmă. Sper că nu ai mai multe probleme decât poate rezolva un om sănătos. Încep să cred că ai necazuri mari. Vino, te duc acasă.

El știa, își spuse Dareen. Știa cine era ea și tocmai asta îl incita, probabil. Nu putea să-l învinuiască. Avea prea multe probleme pentru ca vreun bărbat să dorească să se apropie de ea. Dareen își luă poșeta și ochelarii de soare.

– Îmi pare rău că a trebuit să te confrunți cu Warren, zise ea cu calm. Dar eu mă simt bine și nu am probleme, nu trebuie să mă supraveghezi. Și nici să accepți telefoanele lui.

Ce prostie din partea ei să creadă că oamenii nu vor afla adevărul despre ea, chiar și la o asemenea distanță! Ce prostie să creadă că ar putea trăi ca un om obișnuit!

– Ai fost foarte amabil, spuse ea, dar nu-ți mai face probleme din cauza mea.

– Nu sunt aici din prea multă amabilitate, i-o tăie el. Rip o prinse de braț. Ci pentru altceva.

– Pentru ce altceva?

– Nu sunt prea sigur, poate că numai pentru mine. Poate că ai dreptate și ar trebui să te las în pace. Încep să cred că ai mai multe probleme decât aș putea eu să rezolv. Vino, te duc acasă, eu sunt un om care muncește.

Pe drum abia dacă-și vorbiră. Când opri camioneta, el îi spuse:

– Nu uita să-l suni pe Warren.

– N-am de gând s-o fac.

– Îmi doresc să pot afla ce vrei, zise el privind-o nedumerit, și mă întreb dacă măcar ție îți este clar.

Capitolul 5

Într-o stare de totală confuzie, Dareen porni spre oraș să facă cumpărături. Avea nevoie de niște draperii, de mâncare, precum și de o zgardă pentru Limburger pe care-l așezase pe bancheta din spate a mașinii.

Era o zi frumoasă dar nu se putea bucura de ea; era foarte afectată de schimbările de atitudine ale lui Rip, ca și de frecventele mesaje ale lui Warren.

Acesta părea mai alarmat ca de obicei. Pentru el numai problemele legate de bani erau probleme reale, dar din câte știa ea, banii ei se aflau în siguranță plasați într-un fond, până când avea să împlinească 21 de ani. O sumă destul de mare era de asemenea investită într-o companie sigură și profitabilă numită Saji, la care și Sullivan făcuse investiții.

Atitudinea lui Rip o îngrijora mai tare. După micul dejun el devenise foarte distant dintr-o dată, de parcă

s-ar fi retras undeva pe muntele Olimp și de acolo ar fi evaluat situația, pe care ar fi considerat-o absurdă.

Dar situația era într-adevăr absurdă, se gândi ea cu amărăciune. Era normal ca Rip să aibă îndoieli în privința ei. Dacă ar fi știut cine este ea, ar fi știut că nu era o persoană reală ci o creatură inventată de Fawn și de presă.

Era conștientă că publicului nu-i păsa prea mult de creația lui Fawn. Fusese creată de o mamă autoritară și îndeajuns de vicleană pentru a atrage un bărbat cu banii lui Sullivan. Numai cu el îi dăduse voie fiicei sale să se întâlnească. Fawn îl preferase pentru că era la fel de obsedat de bani ca și ea.

Iar acum se părea că Rip, un bărbat care începuse să-i placă mult, nu voia să mai aibă de a face cu ea, o fată cu o viață atât de complicată. Acest bărbat o atrăgea în sensul primitiv al cuvântului, iar acum ea era foarte afectată când nu se mai simțea dorită, și toate astea numai din cauza trecutului pe care i-l clădise Fawn.

Stătea la rând la casă, într-un supermarket, cu gândurile la Rip, când un ziar îi atrase privirea.

Sullivan se va căsători în curând cu Sheffy! Amănunte în pagina opt!

Clipi nedumerită. Warren îi promisese că nu va mai apărea nimic în presă despre logodna lor. Ce gândea el acum? Dar ce gândea Sullivan? Luă un ziar și-l puse în coșul pentru cumpărături. Când ajunse la mașină desfăcu

ziarul direct la pagina opt unde erau niște fotografii mai vechi ale ei cu Sullivan. Ce se ascundea în spatele acestor rânduri?

Cu mâinile tremurând, citi:

Starul rock Sullivan L. Johns va scoate curând o melodie nouă, de fapt un marș nupțial, în care își cântă iubita, supermodelul de 19 ani, Sheffy.

„Voiam să așteptăm ca Sheffy să împlinească douăzeci de ani, spunea Sullivan, dar acum, după moartea mamei sale iubita mea are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. A fost ultima dorință a mamei sale. Ne vom căsători la sfârșitul lunii."

Warren Kroger confirma noutățile:

„Acești copii se iubesc de doi ani. Mi se pare firesc să vrea să se căsătorească. Sheffy, modelul cu cele mai lungi picioare și buze care invită la sărut a plecat la Paris să-și cumpere trusoul. Cu toate că Sullivan n-a participat la funeraliile mamei lui Sheffy, dezminte vocile care susțin că asta ar fi dus la o ruptură între ei."

„Eram la un spectacol de caritate, explica Sullivan, iar Sheffy mi-a spus că nu mă va lăsa să dezamăgesc publicul, căci ea înțelege prioritățile carierei mele. Tocmai asta îmi place la ea. Sunt un romantic de modă veche, continuase el, așa că-mi doresc o nuntă liniștită tradițională, romantică".

Cineva mai declara, pe aceeași pagină: „Sheffy se alege nu numai cu unul dintre cei mai frumoși bărbați din lumea rockului ci și cu cel mai bogat. Sullivan a făcut o

avere din companiile sale de înregistrări. Sheffy s-a născut în zodia norocului, de fapt, ea a avut întotdeauna tot ce și-a dorit."

Dareen mototoli ziarul și-l aruncă pe podeaua mașinii. Apoi, își rezemă fruntea de volan și începu să plângă. Totul era o mare minciună. Era obișnuită să se scrie multe minciuni în ziare dar nici una de o asemenea amplitudine. Ce naiba făcea Sullivan și de ce îl ajuta Warren? De ce n-o lăsau în pace? Apoi, cu genunchii tremurând se îndreptă spre o cabină telefonică și forma numărul lui Warren.

– Ce poți spune despre declarațiie din ziarul de astăzi? întrebă ea imediat ce-i auzi vocea.

– Da, am declarat că te vei căsători cu Sullivan pentru că o vei și face, șuieră Warren. Întoarce-te imediat la New York. Nu-mi pune nici un fel de întrebări. Știi cât de greu mi-a fost să aflu pe unde te-ai ascuns? De fapt, te-am găsit prin factura de telefon, de acolo am luat numărul lui Mc Fee. I-am spus idiotului ăla cine ești și i-am cerut să afle unde te-ai ascuns.

Dareen ridică ochii spre cer disperată. Dacă știa Mc Fee cine era, curând va afla tot ținutul.

– Warren, eu nu vin înapoi. Vreau să retractezi tot ce ai declarat în ziar. Nici tu nici Sullivan nu aveați dreptul

să faceți asemenea declarații. Dacă nu retractați o să iau eu legătura cu presa și o să spun că totul este o minciună.

– Dacă faci asta o să regreți toată viața, o amenință Warren. Am făcut ce trebuia. Nu te mai comporta ca un copil răzgâiat, vei ruina multe vieți printre care și pe a mea. Și a lui Sullivan. Iar acum, întoarce-te imediat aici. Nu știi ce miză este în joc!

– Bine, zise Dareen încercând să-și păstreze calmul. Despre ce miză e vorba?

– Ceva mult prea important pentru a fi discutat la telefon, sau scris. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare până la sfârșitul zilelor tale. Și lui Sullivan. Amândoi încercăm să-ți apărăm interesele.

– Tu ai un fel foarte ciudat de a o face, Warren. Vreau să retractezi imediat ce ai declarat în presă și să termini cu minciunile!

– Știi ce a stârnit maică-ta după moarte? Femeia asta parcă vrea să mă ruineze și de acolo din mormânt! Ar fi trebuit să știu că vampirul nu moare niciodată!

Dareen era șocată. Warren nu îndrăznise să spună ceva urât la adresa lui Fawn până atunci.

– Te rog să nu vorbești urât despre mama, Warren! Tu ai făcut întotdeauna ce ți-a spus ea. Să nu cumva să îndrăznești să dai vina pe ea pentru cine știe ce!

– Dareen ești o proastă dacă nu înțelegi cine a fost mama ta în realitate! urlă Warren. Crezi că acum ești destul de matură ca să iei viața, cu toate murdăriile ei, în

piept? Maică-ta a avut mereu impresia că este mai deșteaptă decât alții, dar de data asta a mers prea departe. N-a fost decât o...

Warren începu s-o insulte pe Fawn, iar Dareen închise telefonul după care rămase cu ochii în gol, respirând greu. Se îndreptă spre casă abătută și deprimată. Nu știa ce-l înfuriase atât de tare pe Warren, dar ei nu-i păsa. Totuși nu putu să nu se întrebe ce-i făcuse oare Fawn înainte de moarte.

Probabil că aranjase vreo afacere într-un mod foarte complicat așa cum numai ea știa s-o facă, încât Warren nu mai putea descurca ițele. Dar ce legătură avea asta cu Sullivan, nu putea înțelege. Ea va rămâne pe poziție, nu se va întoarce. Nu încă. Nici nu se va căsători vreodată cu Sullivan. Poate într-o zi, când viața i se va mai liniști, va cunoaște un bărbat ca Rip, neapărat ca Rip Du Long, de care se va îndrăgosti, numai că și acesta o va iubi. Se apucă de muncă în casă pentru a uita totul. Spre seară se așeză pe balustrada verandei, cu Limburger lângă ea. După ce mâncă ceva ușor se hotărî să citească volumele pe care le adusese cu ea de la New York unde nu avea niciodată timp de lectură.

Dar deodată auzi zgomotul făcut de camioneta lui Rip, care urca drumul pietruit. Limburger sări în fața mașinii, dând vesel din coadă.

Rip părea supărat. Avea același aer încruntat ca atunci când se despărțiseră. Abia dacă se uită la ea.

– Putem împărți bucuria acestui minunat apus de soare?

– Cred că da, zise ea cu șovăire.

Rip arăta ca după o zi grea de muncă. Urcă treptele și se așeză lângă ea în leagăn, apoi scoase din buzunar un maldăr de hârtii pe care i le întinse.

– Prietenul tău Warren... a sunat din oră în oră. Acum încep să înțeleg de ce nu vrei să ai telefon.

Toate mesajele spuneau același lucru: „Întoarce-te imediat. Sunt probleme urgente, nebănuit de grave."

– Cred că menajera ta mă urăște, zise ea rușinată că era cauza atâtor probleme.

– I-am spus să nu mai preia nici un mesaj de la el, șopti Rip încruntându-se.

– Îți mulțumesc, Rip.

– Intervenția mea nu te va ajuta cu nimic, Dareen. Va pune pe altcineva să telefoneze.

– Mda, se pare că va trebui să-mi instalez un telefon.

– Este singura soluție. Voi lua legătura mâine cu compania de telefoane, dar le va lua ceva timp până când vor ajunge la tine, ești la patruzeci de mile de sediul lor. Se pare că ești cam părăsită pe meleagurile astea.

– Știu să am grijă de mine, susținu ea de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine că așa era.

– Da, văd că ai făcut multe lucruri bune aici, dar mai ai mult de învățat. Și se pare că-ți cam place să iei viața în piept.

– Ce vrei să spui?

Dareen îi evită privirea, dar simți că ochii lui erau ațintiți asupra ei.

– Când ți-am adus acel set de supraviețuire, ar fi trebuit să-ți spun clar că vei avea nevoie de el. Te va ajuta să trăiești pe aici.

Dareen îi înfruntă privirea.

Rip introduse mâna în buzunarul pantalonilor de unde scoase un ziar.

– Despre tine e vorba, nu? zise el și-i aruncă ziarul în poală.

Inima ei începu să bată nebunește, apoi tremură ca o frunză. Acum, Rip știa adevărul. Totul se va schimba pentru ea.

– Da, spuse ea oarecum vinovată, eu sunt, apoi aruncă ziarul la pământ. Rip îl luă și îl împături.

– Și ? întrebă el.

– Numai minciuni. Mă surprinde că ai citit prostiile astea.

– Eu nu citesc ziarul ăsta, menajera mea o face. L-a lăsat deschis pe masa din bucătărie și de cum am văzut fotografia te-am recunoscut, cu toate smacurile pe care ți le aplicaseră ăia. Iar Warren care susține că te afli la Paris este cel care tot sună aici?

Ea încuviință.

– Cât despre Sullivan mai nu știu cum, ce-ai de spus? Te măriți cu el?

– Niciodată. Mama a fost cea care a aranjat totul, numai în scopuri publicitare.

– Vrei să spui că ție nu-ți place deloc?

– Mi-a plăcut la început, recunoscu ea. Aveam șaptesprezece ani pe atunci. Mama nu m-a lăsat să cunosc nici un băiat până la vârsta aceea și a fost normal să mi se pară grozav.

– Este prea efeminat și behăie ca un miel. Dar de ce susțin cei doi că ești la Paris? Și mai ales că te măriți cu Sullivan luna viitoare?

– Nu știu, dar nici nu vreau să mă gândesc la asta.

– Ar trebui să te gândești mai serios, e viața ta, Dareen. Și mai presus de orice, important este să spui adevărul.

– Ăsta este adevărul, Rip.

– Acel Warren se ocupă de banii tăi? Căci trebuie să ai niște sume demne de luat în seamă.

– Da, am, zise ea, dar cu ce schimbă asta situația? Banii mei sunt asigurați, sunt investiți.

– Dareen, pe mine nu mă interesează banii tăi, ci felul cum gândești. Și nici faptul că ești o persoană cunoscută. Dacă mi-ar fi trebuit o femeie cu bani aș fi căutat-o acum zece ani când aveam nevoie de capital pentru a-mi pune pe picioare afacerea. Și în mod sigur nu-mi trebuie o femeie prea cunoscută. N-am știut că făceam curte celui mai sexy fotomodel din America. Mie nu-mi place să-mi vadă toată lumea femeia pe care o iubesc.

– O, zise ea clipind furioasă. Nu sunt un model sexy! Și nici femeia ta! Cum poți spune astfel de vorbe?

– Pentru că aș fi vrut să te fac femeia mea, înainte de această descoperire. Nu te-am mințit cu nimic, nici măcar când ți-am spus ce aș vrea de la tine. Cred că este momentul să fii mai cinstită, Dareen.

– Sunt cinstită, întotdeauna am fost.

– Atunci, te-ai lăsat atrasă în conjuncturi necinstite.

– L-am sunat pe Warren și i-am cerut să retracteze tot ce a declarat ziarelor.

– Dar nu i-ai spus că ai rupt logodna, nu?

– Vezi tu, lucrul acesta nu se poate face atât de ușor. Sunt multe persoane și lucruri implicate, cariera lui Sullivan, printre altele.

– Și-l lași să mintă o lume întreagă că se va căsători cu tine? Sau poate nu vrei să rupi logodna.

– Vreau s-o rup, desigur. Dar nu poți rupe ceva ce nu există în realitate.

– Cu atât mai mult, rupe-o! Convoacă presa, spune-le adevărul, și gata!

Ea nu putea face asta. De ce nu era Rip mai înțelegător? De fapt, bărbatul acesta era o enigmă: acum părea foarte dezinteresat, pentru ca în minutul următor să-i spună ce are de făcut, să se implice în toate problemele ei, ca și Warren și Sullivan.

– Lucrurile sunt mai complicate decât îți închipui, Rip, zise ea apoi regretă imediat.

– Te rog să mă scuzi, Dareen. Eu n-am cum să înțeleg toate astea, eu sunt bărbatul care trăiești aici în creierul munților, în păduri, dar așa necioplit cum sunt eu știu câteva lucruri care sunt valabile oriunde. Dacă ai o problemă cu acest Warren este bine s-o rezolvi și nu s-o ignori la nesfârșit. Va fi mai bine pentru tine.

– De ce oare toată lumea îmi vrea binele?

– Poate că lași impresia că este nevoie să ți se spună ce ai de făcut.

– Se pare că este o părere generală.

– Sau e ceva care ține tot de publicitate? „Sheffy a dispărut în mod misterios", ar putea fi un titlu de succes.

– Urăsc titlurile de succes ale ziarelor, zise ea cu lacrimi în ochi.

– Sau poate ai făcut totul pentru a-i aduce pe acești doi indivizi, Warren și Sullivan acolo unde vrei tu, să te implore să te întorci acasă. Te poți desigur amuza aici cu bărbații de la țară, până când cei de la oraș fac așa cum vrei tu!

– Ești nedrept, Rip. Poate ar trebui să scrii la ziare căci ai o imaginație destul de bolnavă pentru a o putea face. Și nu-mi mai critica mama, că n-ai cunoscut-o. Toată lumea o critică dar ea știa întotdeauna ce face. Am venit la New York fără un ban în buzunar...

– Și te-ai ales cu mai mult decât o să poți cheltui, Sheffy...

– Este numele meu de model, se apără ea. N-am putut folosi Dareen căci exista deja pe piață Dareen Clark Modelling și Marla Dare. Sheffy nu este un nume grozav dar mi-a trebuit unul și ăsta mi s-a părut cel mai potrivit.

– De ce nu mi-ai spus cine ești, Dareen?

– Nici nu m-ai întrebat. Și nici nu avea importanță, sau cel puțin așa am crezut. Am vrut să fiu considerată o fată oarecare. Iar dacă-ți amintești, nici tu nu mi-ai spus de la început cine ești.

– Situațiile nu se pot compara, eu nu sunt o celebritate cu un trecut atât de complicat.

– Și? Care este problema? Nu vrei să te implici. Nu contez pentru tine.

Rip o apucă de umeri și o întoarse spre el.

– N-am spus niciodată că nu contezi pentru mine. Am precizat că nu-mi plac căsătoriile, spre deosebire de prietenul tău cel blond. Sunt pasionat de munca mea, dar nu pot să cer unei femei să accepte stilul meu de viață.

– Așa că ai să împarți cu ea doar sfaturile și patul, replică ea.

– Și ce este rău în asta? o provocă Rip. Sfaturile sunt competente iar patul este cald. Puteam împărți lucruri destul de plăcute. Nu poți nega că a existat o atracție între noi, chiar de la început. Deci, spune-mi clar, Dareen, vrei ceva real sau numai să pretinzi că ai ceva? Dar ceea ce este real nu este și sigur. Fără garanții, fără promisiuni.

Rip se aplecă și o sărută. Gustul lui, atingerea lui, mirosul lui masculin îi provocară simțurile. Curând, ea îi simți mâna descheindu-i încet nasturii tricoului. Sărutările lui deveniră tot mai înfocate, apoi ea îi simți buzele care coborau încet spre sâni și, fără să fie conștientă de ceea ce, face simți nevoia să i-i ofere. Își dorea tot mai mult atingerile lui. Dar deodată realiză ce făcea și se crispă. Se îndepărtă de el și-și trase tricoul în jos.

Rip rămase privind-o, zâmbindu-i.

– Deci lucrurile au devenit un pic cam reale, nu? Relaxează-te, iubito. Dacă vrei o incursiune în realitate, o putem face chiar acum, dar va trebui mai întâi să știi ce vrei. Și mai ales, va trebui să fii o femeie liberă, stăpână pe viața ei. Dar ar trebui să te decizi mai repede, Dareen, eu sunt un bărbat ocupat, nu știu dacă am timp să aștept ca tu să crești. Apoi, coborând treptele verandei, el îi mai spuse: ne mai vedem, iubită vecină!

Urcă în mașină și porni motorul.

– Atunci când vei fi destul de curajoasă pentru a accepta realitatea dă-mi de știre! Dar să nu fii ca și acum, „oarecum logodită“!

Dareen îl urmări cum dispare pe drumul pietruit. Rămase cu privirile ațintite în urma lui, cu inima bătând. Oare el crezuse ce-i spusese ea? Rip o sărutase, însă asta nu dovedea mare lucru. O dorea... fără promisiuni, fără angajamente, pentru plăcerea lui.

Capitolul 6

A doua zi Dareen mai avu un prilej de a se întrista, când găsi scrisoarea. Tocmai făcea curățenie în spatele sobei când văzu un plic. Era sigilat dar nu avea adresă sau ștampilă. Curioasă, ea îl deschise. Conținea o scrisoare de două pagini semnată Freda. Probabil, aceasta după ce scrisese scrisoarea și lipise plicul, îl pierduse. Dareen știa că n-ar fi trebuit să-l citească, dar nu rezistă tentației, apoi după ce o făcu își dori să nu-l fi citit.

Dragă soră,

Iartă-mă că nu ți-am mai scris de mult, dar mă apropii de sfârșit cu dizertația mea. Lui Timmy i-a plăcut la nebunie să stea aici la țară, dar eu mi-am cam pierdut răbdarea și sunt gata să-mi reiau viața la oraș, îmi lipsește

mulțimea, luminile și marile magazine! Aici poți lucra în cea mai desăvârșită liniște, dar n-aș putea trăi în acest loc toată viața.

Nu, încă o dată îți spun că acest nou bărbat nu este ceva despre care să-i spui mamei, nu este nimic serios între noi. Dar câteodată mă uit la el și mă întreb cum naiba am avut atâta noroc? Rip Du Long este un bărbat pe care merită să-l cunoști, Tina, căci are totul: onestitate, aspect fizic, inteligență, umor, bunătate. N-am pomenit nimic despre mușchi? Ei bine, îi are!

Ceea ce-i lipsește este interesul pentru o relație de durată; se pare că nici părinții lui n-au avut o căsătorie fericită iar el este dedicat muncii lui. Crede în afecțiune, dar nu în dragoste. Cu toate acestea mi-a fost de mare ajutor mie, ca să nu mai spun despre felul în care s-a purtat cu Timmy.

Sinceră să fiu n-am putut depăși moartea lui Robert, nici eu, nici Timmy. M-am aruncat în muncă, dar acum datorită lui Rip reîncep să trăiesc. Dar mama nu va înțelege aceste lucruri. Însă tu o vei face și pentru asta îți mai spun o dată că te iubesc.

Cu dragoste,
Freda

Dareen simți cum lacrimile îi împăienjenesc ochii. Era invidioasă pe intimitatea dintre Freda și Rip, dar și pe

maturitatea cu care aceasta aborda relația lor. Cuvintele prin care ea-l lăuda pe Rip o durură tare căci Freda avea dreptate. Rip avea toate calitățile; era bun, inteligent, onest, dar nu era genul de bărbat care să dorească o relație de durată. Freda îl acceptase așa, dar ea nu putea face același lucru. Ceea ce aflase din scrisoarea Fredei nu avea să-i ușureze următoarele întâlniri cu Rip. El îi făcea cam două vizite pe zi. Venea de obicei dimineața, după ce apucase să muncească cu noaptea-n cap, apoi mai venea o dată la apus. Era amabil, atent, dar nu mai făcea nici o tentativă de a se apropia de ea. Dareen se gândi că poate el nu mai era interesat de ea acum când știa cine este.

Conversațiile lor erau ciudate. El o întreba dacă rezolvase problemele cu Warren. Apoi, dacă mai era logodită, iar ea îi răspunsese că niciodată nu avusese o logodnă reală. Se priviseră lung, iar ea, simțindu-se vinovată, întorsese capul. Dar într-una din zile el o înfurie când începu să fredoneze o melodie a lui Sullivan.

– Aș vrea să nu mai cânți melodia asta, o urăsc!

– Adevărat? Mie-mi place. Tipul care o cântă este un geniu. Poate ar trebui să te măriți cu el.

– Vrei să vorbim despre altceva?

– Bine. Ai ascultat astăzi la radio? La sfârșitul săptămânii vor fi furtuni puternice.

– Nu-mi place să ascult radioul. Am făcut curățenie în cămară, i-am făcut baie lui Limburger. Avea prea mulți purici.

– Nu-l răsfăța prea tare, nu vreau să-l transformi într-un animal de casă. Câțiva purici nu-l omoară. Dar nu știu de ce-ți pierzi vremea cu puricii, când ai atâtea probleme! Crezi că dacă stai aici vor dispărea?

– Ai terminat predica?

– Da, deocamdată.

Dareen îl privi încercând să-l facă să se destindă, dar tensiunea dintre ei nu dispăru, era ceva care-i unea în pofida voinței lor, de parcă ar fi deținut vreun secret care nu putea fi nici comunicat nici uitat.

Rip se îndreptă spre mașină.

– Pune-ți ordine în viață, fetițo.

– Iar îmi dai sfaturi!

– Îți place să le primești. Simt că ai așteptat mult timp să apară cineva în viața ta și să te înnebunească. Desigur, în sensul bun a cuvântului.

Apoi, plecase și o lăsase la fel de confuză ca întotdeauna, făcând-o să se întrebe dacă se comportase corect cu Sullivan și Warren. Warren se rezuma la telegrame, cel puțin două pe zi. După primele trei pe care le aruncase necitite, începură să sosească aceleași mesaje: „Dacă nu te întorci imediat o să vin după tine. Sullivan s-a săturat de toanele tale, iar eu sunt exasperat. Întoarce-te sau pregătește-te să rămâi acolo pentru totdeauna."

Mesajele lui Warren îi erau aduse de poștașul Billy Bob care îi spuse:

– Ești fata care a fost model, nu? Lumea e destul de mică. Câțiva dintre cei de pe aici te-au recunoscut. Sper că nu te deranjează să discutăm despre asta... dar nu ești prima celebritate care vine aici. A mai fost un judecător de la Curtea Supremă. De fapt, ăla venea la vânătoare.

– Lumea s-a arătat destul de deschisă față de mine, recunoscu Dareen.

– Da, și ai un vecin grozav! Unii vorbesc rău despre el, pentru că a cumpărat tot pământul de pe aici pentru viile lui.

– Se pare că s-a descurcat foarte bine...

– Alții spun că este cam neserios, continuă Billy Bob. Când era mai tânăr cam așa era, dar de la moartea tatălui său s-a schimbat, s-a pus pe treabă și a făcut viile astea să dea rod grozav! Alții îl judecă pentru că nu s-a însurat, ei, așa sunt unii bărbați, născuți să fie liberi. Nici pe mine nu m-a convins nici o femeie să-mi pun pirostriile.

Dar el nu fu singurul vizitator. Într-o dimineață apăru și Mc Fee însoțit de o doamnă slabă și acră care stătea pe bancheta din spate a Dodge-ului.

– Ea este doamna Bailey, proprietăreasa. Am venit să vedem cum întrețineți casa, domnișoară.

Mai înaltă decât Mc Fee, îmbrăcată într-o rochie veche, cu pantofi negri, de femeie bătrână, doamna Bailey o privi de parcă ar fi văzut un fluture prins într-un insectar. Perlele pe care le purta la gât păreau veritabile, la fel și

măciulia bastonului în care se sprijinea, care era, desigur, din aur. De cum îl zări pe Limburger, doamna Bailey se revoltă:

– Sper că nu intră potaia asta în casă, lasă păr pe covoare.

– Limburger este un cățel foarte curat, ripostă Dareen.

– Iar covorul meu este ca și nou, pufni doamna Bailey. Este de cea mai bună calitate.

– N-am știut c-o să aduceți și un câine, domnișoară Sheffield, poate că ar fi trebuit să vă percepem o sumă suplimentară pentru el sau să vă cerem să scăpați de el.

– Da, voi plăti o sumă suplimentară.

– Șaptezeci și cinci de dolari credem că este de ajuns. Dar să mergem înăuntru să vedem cum ați aranjat casa, zise Mc Fee, deschizându-i calea doamnei Bailey.

– A zugrăvit pereții, se revoltă doamna Bailey; cred că a făcut-o cu vopseaua mea din pod. Mi-a adus-o nepotul meu Elmo.

– Ați folosit vopseaua doamnei Bailey fără a-i cere permisiunea? întrebă Mc Fee.

– Mi-ați spus că pot face orice cu tot ce găsesc în pod. Iar casa trebuia zugrăvită.

– Mai adăugați alți douăzeci și cinci de dolari pentru vopsea, zise doamna Bailey. Dar văd, fetițo, că ești mai curată decât m-am așteptat, croncăni doamna Bailey după

ce se lăsă în genunchi și examină fiecare colțișor al casei. Nu mă așteptam ca o femeie în situația dumitale să fie atât de curată.

– Ce vreți să spuneți cu „în situația mea"?

– Ei, să lăsăm, zise ea, mai bine să vedem și dormitorul, Oliver, i se adresă ea lui Mc Fee. După ce făcu turul încăperii pufni: are o singură pernă, dar asta uneori nu este o garanție. Apoi, deschise dulapul și comentă: are numai lucruri de damă, dar nici asta nu este concludent. Apoi, privind-o pe Dareen care era îmbrăcată în pantaloni, continuă pe același ton disprețuitor: pe vremea mea numai lucrătoarele în fabrică purtau așa ceva.

– Ați văzut destul pentru a vă astâmpăra curiozitatea? o întrebă Dareen care n-o mai suporta.

– Am vrut să mă asigur că locuiești singură, zise bătrâna.

– Că locuiesc singură? Sigur că da.

– Și am vrut să văd cum arăți, insistă scorpia, nu mi-a convenit că Mc Fee a închiriat casa unei persoane cu reputația ta.

Inima lui Dareen tresări pe măsura mâniei pe care o simțea.

– Chiar așa, doamnă?

– N-am crezut că voi ajunge să-mi închirez casa unei persoane care pozează, cum să spun, în situații nedemne pentru o femeie!

– Eu n-am pozat niciodată goală, doamnă, dacă la asta vă referiți, îi strecură Dareen printre dinți. N-am făcut-o și nici n-o voi face.

– Mama dumitale te-a folosit pentru a face bani într-un mod foarte josnic, am citit multe despre ea.

Dareen trase aer în piept pentru a se calma.

– Mama n-a avut nici o proprietate de închiriat doamnă, nici perle, nici baston cu măciulia de aur. N-a avut nimic, doar un copil pe care trebuia să-l crească și inteligența ei. Nu suport să vă aud criticând-o.

– Eu am venit aici mai mult din curiozitate și mai ales să mă conving dacă pot sta liniștită știind că am închiriat proprietatea.

Și pentru a mai stoarce ceva bani, gândi Dareen.

– Acum că ați văzut ce era de văzut și mai ales că ați mai câștigat ceva mă puteți lăsa singură. Mai ales că nu-mi amintesc să fi semnat ceva legat de inspecțiile proprietarului.

– Am văzut ce aveam de văzut, este drept, dar spune-mi, ai de gând să te măriți cu cântărețul ăla? Vrei să pleci de aici?

– Nu, zise Dareen cu hotărâre. Am plătit chiria în avans și nu intenționez să plec dacă asta vă îngrijorează, nici să mă mărit, dar nici să stau cu altcineva aici. Locuiesc numai eu aici și acest cățel.

– Nu trebuie să fii ofensată, zise doamna Bailey, este proprietatea mea și am dreptul să știu. Am închiriat-o ca

pe un domiciliu, nu ca pe un refugiu. Nu știu pentru ce ai venit aici sau ce faci dar știu că nu pot fi de acord cu orice vrei.

– Nu fac nimic deosebit, am venit aici pentru a fi singură.

– Singură? izbucni doamna Bailey. O să ai parte de destulă singurătate în viață! Dar, în sfârșit este problema ta. Iar Du Long bănuiesc că a și apărut să-ți dea o mână de ajutor!

– Da, s-a comportat ca un adevărat vecin.

Doamna Bailey zâmbi.

– A făcut treabă bună cu cramele lui, nu? Cu toate problemele pe care le-a întâmpinat familia lor, în cele din urmă unul a reușit să pună crama pe picioare. Cine ar fi crezut? Cine l-ar fi luat în serios pe băiatul ăsta? Când tatăl lui era tânăr nu-i ardea decât de râs și de femei.

– Tabitha, zise domnul Mc Fee, observând că femeia începuse să depene amintiri, trebuie să ajung la birou. Vrei să...

– Să măresc chiria? Nu, nu vreau...

Mc Fee roși.

– Spuneai că...

Doamna Bailey o mai privi o dată pe Dareen.

– Adaugă chiria pentru câine și banii pentru vopsea, asta este tot.

– Dar canapeaua zgâriată?

– Gata, Oliver, nu mai insista. După ce am văzut aici, fata asta nu este ceea ce am crezut eu, vreau să rămână în casa mea, cât va dori.

– De ce? De ce mă vreți aici, doamnă Bailey?

– Vreau să văd ce se întâmplă de data asta, zise ea pe un ton ciudat. Totul merge mână în mână: banii, bârfa și dragostea. Doamna Bailey o privi ciudat: știi, și eu am fost frumoasă cândva. Mult mai frumoasă decât tine. Apoi se întoarse și plecă sprijinindu-se în bastonul ei cu măciulie de aur, urmată de Mc Fee. Se opri când ajunse la ușă și se mai întoarse o dată spre Dareen.

– Banii nu sunt totul, draga mea. Amintește-ți vorbele mele.

– Buna reputație este elementul cheie pentru Tabitha Bailey, zise Mc Fee în treacăt. Să n-o superi, nu merită asta.

– Am încercat din răsputeri să nu scot vreun cuvânt care s-o deranjeze, zise Dareen.

După ce plecară cei doi, Dareen rămase cu privirea ațintită în urma lor. Simțiseră că pot profita de ea ca să obțină mai mulți bani decât s-ar fi așteptat, asta era clar. Dar ea simțise că bătrâna venise și pentru a o vedea. Afirmase că dorea ca ea să rămână pentru ca să vadă ce se mai întâmpla de data asta. Cu alte cuvinte, muntele și casa aveau un efect anume asupra celor care o locuiau? Ce voia să însemne asta?

Apoi, o prevenise că banii nu erau totul. Ciudat, căci era exact contrariul spuselor lui Fawn. Și de ce-i apăruse acea lucire ciudată în priviri când vorbise despre Rip? Dareen simțise invidia din vorbele ei. Dar mai înțelesese și că lui Rip Du Long nu-i păsa decât de prețiosul lui pământ.

Capitolul 7

Dareen se temea de drumul pe care trebuia să-l facă la Arcadia pentru cumpărături. Era vineri și noua ediție a ziarului World Sun o privea de pe rafturi.

Spera că Warren o luase în serios și retractase toate declarațiile despre căsătoria ei cu Sullivan. Își dorea din tot sufletul să nu mai vadă nimic tipărit despre istoria asta, care să poată muri în mod natural. Apoi, încetul cu încetul, va pieri și din mințile oamenilor.

Din privirile curioase care-i erau aruncate, ea își dădu seama că Billy Bob avusese dreptate, oamenii știau cine este, dar păreau la fel de prietenoși.

– Sperăm că veți sta cât mai mult la noi, domnișoară Sheffield, îi spuse o doamnă într-un magazin.

– Vă cunosc, domnișoară, îi spuse vânzătoarea de la librărie, v-am văzut fotografia în ziar. Bine ați venit la noi, nu vă mai întoarceți la oraș, este mai bine aici.

– Îmi pare rău de mama dumitale, îi spuse o altă doamnă, cu condescendență. Am citit în ziare despre moartea ei.

Dareen cumpără tot ce-i trebuia și luă și un exemplar din World Sun, în speranța că nu vor mai fi noutăți despre ea și Sullivan. Dar la rubrica Din Lumea Celebrităților găsi titlul de care se temea. Sullivan declara că ziua cea mare se apropia, iar logodnica lui era încă la Paris pentru trusou.

La naiba cu acest Sullivan! Cât de departe putea să ajungă? La naiba cu Warren care forța nota! La naiba cu acest ziar plin de minciuni! Plecă spre florăria de pe strada Filmore, unde se afla și un oficiu poștal. Billy Bob îi explicase că el livrează mai multe flori decât telegrame și că majoritatea timpului se află la florărie. Femeia care vindea o privi îngrijorată.

– Cu ce te pot ajuta? S-a întâmplat ceva?

– Billy Bob e aici? întrebă Dareen.

– Sigur că da, este în seră.

Acesta apăru ștergându-și mâinile de pământ.

– Ei, domnișoară Sheffield, te-ai hotărât să răspunzi la telegramele primite?

– Nu, zise ea roșind. Mă întrebam dacă ai cumva un telefon pe care să-l pot folosi.

– Sheffield? întrebă femeia cu florile. A, deci sunteți domnișoara Sheffield?

– Ți-am spus, Flora, este o fată ca oricare. Ai pățit ceva, Dareen?

– Ziarele scriu o mulțime de minciuni despre mine, zise ea aproape cu lacrimi în ochi și aș vrea să lămuresc lucrurile.

– Dacă te referi la ziarul pe care l-am citit și noi, draga mea, zise Flora, ar fi bine să nu-i dai prea mare importanță. Vino la biroul meu, avem telefon acolo.

Femeia o conduse pe Dareen spre un birou mic și închise ușa. Formă numărul lui Warren, dar fu uimită să i se răspundă că telefonul era deconectat. Imposibil, se gândi ea și-i ceru operatoarei să mai verifice numărul. Dar nu era greșeală, telefonul lui era deconectat. Ceru să i se facă legătura la numărul lui de acasă, unde i se răspunse același lucru. Unde era Warren și de ce rămăsese fără telefoane oare? se gândi ea speriată. Apoi sună la biroul lui Sullivan. Recunoscu vocea lui Tiffany, secretara acestuia.

– Sheffy? Bine că ai catadicsit să suni! Îți fac imediat legătura cu Vernon.

Vernon Calderon era directorul de imagine al lui Sullivan, un tip rece și calculat pe care Fawn îl admira.

– Unde dracului ai fost până acum! răcni acesta. Ești în Manhattan?

– Nu, spuse ea cu glas tremurat din cauza emoției. Vreau să discut cu Sullivan, să retracteze minciuna cu căsătoria.

– Știi ce, puștoaico? Ar fi mai bine să vii imediat aici și să faci ce-ți cere el, altfel o să dai de dracu'. Warren unde este? Sullivan e ocupat, pregătește un turneu, n-are timp de prostiile tale. Poate nici nu vrea să discute cu tine până n-o să te comporți ca un adult. Întoarce-te imediat aici!

– Unde este Warren? întrebă Dareen.

– Și eu aș vrea să știu asta. A dispărut, probabil tot din cauza ta. Sullivan o să-ți spună despre ce este vorba.

– O poți face și tu foarte bine.

– Aș face-o dacă aș putea, crezi că mie mi se spune chiar totul? Nu știu decât că au apărut probleme mari din cauza ta, iar Sullivan îți cere să te întorci.

– Ascultă, Vernon, zise Dareen, spune-i lui Sullivan că dacă are vreun mesaj de transmis poate s-o facă direct. Între timp eu voi informa presa și voi opri toate minciunile care se spun despre mine.

– Dacă faci asta, Sheffy, o să-i termini pe toți din jur. Mai bine ți-ai ține gura și te-ai întoarce! Am impresia că și

telefoanele noastre vor fi deconectate, nu numai al lui Warren. Vei avea sângele nostru pe mâini în curând. Apoi, închise.

– Toate bune? întrebă Billy Bob când ieși din birou.

– Aproximativ.

– Draga mea, zise Flora studiind-o. Știu că n-ar trebui să mă amestec, dar am citit toate ziarele care scriau despre tine și cred că prea mult timp i-ai lăsat pe alții să-ți conducă viață. Este momentul să-ți iei soarta în propriile-ți mâini.

– Lasă fata în pace, Flora, interveni Billy Bob, știe ea ce are de făcut.

– Îmi exprimam doar opinia, nu se lăsă Flora, trăim într-o țară liberă. Vino pe aici oricând ai nevoie de noi, draga mea. Și nu lăsa pe nimeni să te forțeze în vreun fel.

Dareen avea o stare ciudată, capul îi plesnea. Pe drumul de întoarcere tot felul de întrebări nu găseau răspuns. Unde era Warren? De ce nu mai avea telefon? Discuția cu Vernon o dezorientase și mai mult. De ce credea el că Sullivan și Warren o puteau manipula?

Poate că Rip avea dreptate, se gândi ea. Ar fi trebuit să cheme imediat presa și să termine toată farsa odată pentru totdeauna. Dar Vernon o făcuse să înțeleagă că acesta ar fi un act periculos care ar implica și alte persoane în afară de ea.

Ajunse la o singură concluzie. Indiferent ce mare încurcătură creaseră Fawn, Sullivan și Warren ea nu avea chef să mai facă parte din ea. Dacă Sullivan avea nevoie de ea, putea să vină s-o caute. Era sătulă de mistere și amenințări. Iar Sullivan nu voia să se căsătorească cu ea, n-o plăcuse niciodată. Așa că ea nu înțelegea de ce dintr-o dată căsătoria devenise atât de importantă!

Iar își aminti cu strângere de inimă de Rip. Probabil el nu va înțelege deloc acest ultim articol din World Sun. O va disprețui pentru incapacitatea de a-și conduce propria-i viață. Îi va reaminti asemănarea dintre ea și mama lui. Realiză că Rip era cel mai important pentru ea. La gândul că el nu va putea înțelege situația lucrurile i se păreau și mai grave. Iar vremea cenușie de afară venea să se adauge la starea ei proastă. Nori negri se adunaseră făcând ca muntele să nu se mai vadă. Cerul părea foarte aproape, nu se mai simțea nici o adiere, iar toate culorile parcă-și pierduseră din intensitate. Chiar și macii care înveselesc peisajul oriunde s-ar afla își pierduseră strălucirea. Dareen își petrecu după amiaza pregătind de mâncare după cartea de bucate pe care o cumpărase, apoi făcând prăjituri cu ciocolată. Era atât de plină de făină încât arăta ca o stafie, dar cu o săptămână în urmă ar fi făcut caz de asta. Acum însă, era conștientă că nu făcea altceva decât să încerce să renunțe la felul de viață de până atunci, fără

succes, ce-i drept. Se așeză în leagănul de pe verandă și mâncă din prăjiturile făcute, apoi bău o cafea. Nu era rău pentru prima dată, își spuse și-i oferi una și lui Limburger care o savură. Nu era greu să mențină curățenia în casa asta deși era atât de veche și prăfuită. I se părea ceva natural. Își aminti vorbele mamei care spunea adesea:

– Nu te înțeleg, fetițo. Ești mai fericită dacă numeri porumbeii din parc decât dacă porți o bijuterie de un milion de dolari și dai interviuri. Chiar nu înțelegi că dacă n-aș fi luptat eu pentru tine, n-ai fi ieșit din anonimat?

Cerul era tot mai cenușiu și întunecat, plin de nori negri, amenințători, care se deplasau cu repeziciune. Apărură și tunetele foarte curând. Dareen se întrebă dacă Rip va mai veni ca de obicei, apoi fu mai mult ca sigură că n-o va mai face. Probabil citise ziarul și aflase că situația ei era la fel de confuză.

Dar ce importanță avea? Doar el nu voia să se căsătorească cu ea. Nu voia decât să facă dragoste, îi spusese asta foarte clar.

Nu trebuia să se mai gândească la el. Totul ar fi fost mai simplu dacă el n-ar fi apărut. Probabil că se culcase cu fiecare femeie care închiriase casa. Cum se numea asta? Le droit du seigneur – dreptul seniorului. Îl fluieră pe Limburger dar acesta nu-i răspunse. Poate se ascunsese prin hambar, pe undeva. Ea știa că unor câini le este frică

de trăsnete. Ca prin ceață, văzu farurile mașinii lui Rip și se ridică în picioare în așteptarea lui, cu inima bătând puternic. El opri mașina și coborî. Venise mai târziu ca în alte dăți și părea foarte obosit. Ea speră că fiind atât de ocupat nu apucase să citească ziarul. Rip urcă pe verandă, își trecu o mână prin păr și-i spuse:

– Stai jos, te rog, mă obosește să mă uit în sus la tine.

– Ai avut o zi lungă? îl întrebă ea simțind nevoia să întindă mâna și să-i netezească fruntea.

– Obositoare și enervantă. Mi s-a stricat mașina de cules.

– Ai reușit s-o repari?

– Da, și am fost cel mai norocos din echipă, ceilalți au rămas să muncească până începe ploaia.

– De ce muncești atât de mult? îl întrebă ea văzându-i trăsăturile încordate. Toată lumea spune că ai transformat în bine locurile astea, că totul îți merge ca pe roate. N-o poți lăsa mai ușor?

– Deocamdată nu. Poate cândva voi mai slăbi ritmul, dar până atunci, ți-am spus că m-am însurat cu viile astea.

– Important este că-ți place ceea ce faci.

– Dar nu-mi place ceea ce va urma, zise el ridicând ochii spre cer.

– Ploaia îți va afecta recolta?

– Probabil, dar dacă tu îți faci probleme nu-mi ești cu nimic de ajutor. Oricum mai am un motiv de supărare: tu.

– Eu? întrebă ea surprinsă.

– Da, zise Rip băgându-și mâinile în buzunare. Îmi fac probleme pentru tine. Am trecut pe aici să-ți aduc niște baterii bune, nu sunt sigur dacă cele pe care le ai nu sunt descărcate. Ca și mine de altfel.

Dareen luă bateriile și le examină.

– Întodeauna ești grijuliu.

Răspunsul lui fu dezarmant.

– Pe naiba! Nu știi ce te așteaptă pe aici, prin sălbăticia asta. Dacă vrei poți să vii să stai la mine. Tessie, menajera mea, te va servi cu tot ce dorești.

– Nu, mulțumesc, zise ea.

– Vrei să mai stau?

– Nu, nu mă sperie o ploaie.

– Unde este Limburger?

– Cred că se ascunde pe undeva, de tunete.

– Când îl găsești bagă-l în casă.

– De ce?

– Pentru că pe lângă alte lucruri proaste care s-au întâmplat astăzi a apărut și un câine turbat prin zonă. Am trimis unul din oamenii mei să-l omoare dar n-a reușit, l-a rănit doar. A fugit apoi în pădure.

– Dar... Limburger este în siguranță, nu?

– E mai bine să-l ții câteva zile prin jurul casei și nu ieși nici tu prea mult. Ascultă ce-ți spun, nu cunoști locurile, nu știi ce se poate întâmpla aici pe o vreme ca asta.

– O, Dumnezeule, vorbești parcă ai fi Marele Vânător Alb, din Cartea Junglei. Ce vrei să fac? Spune-mi, stăpâne!

– Aș vrea să fii atentă zilele care urmează, pentru că vei asista la furtuni pe care nu cred că ai apucat să le vezi vreodată. Ai grijă de Limburger. Iar când vei avea telefon voi fi mai fericit pentru că Tessie te va suna să vadă ce faci și n-o să mai trebuiască să vin eu aici de două ori pe zi, să văd dacă trăiești.

– Dar nu te-a rugat nimeni să vii!

– Sunt un bun vecin. Și apoi, cineva trebuie să te păzească pentru prietenul tău cel celebru, cu părul vopsit.

– Nu este prietenul meu, ripostă Dareen.

– Am citit povestirea din ziar, despre care tu insiști că este o minciună. Dar văd că-i lași pe alții să spună ce vor și nu iei nici o măsură. Nu-mi vei câștiga astfel încrederea, ochi negri.

– Încerc să rezolv problemele așa cum cred eu.

– Ai aflat pentru ce te căuta Warren? o tachină Rip.

– Încă nu, zise ea, neputând să-i spună despre telefoanele deconectate, despre discuția cu Vernon.

– Ai luat legătura cu cineva ca să anulezi această logodnă de formă cum o numești tu?

– Încă nu. N-am putut...

Rip se ridică în picioare și o luă ușor de bărbie.

– Ori minți, draga mea, ori ești prea imatură pentru a face față lucrurilor. Sau îți place să faci un circ din viața ta... și a altora. Mie nu-mi convine să fiu un clovn în acest circ al tău. După cum ți-am mai spus nu-mi arde de glume, sunt foarte obosit, mai ales acum. La revedere, ai grijă să nu te poarte vântul prea departe de aici. Rip porni spre mașină.

– Rip Du Long! strigă Dareen, nici măcar nu m-ai lăsat să vorbesc! Ești la fel de rău ca și ceilalți!

– Poate chiar mai rău! De fapt, nu ți-am făcut nici o promisiune, ți-am spus doar că te pot ajuta să devii o femeie care se poate descurca singură.

– Te urăsc! strigă Dareen, dar el deja n-o mai auzea.

Dar pe când rostea aceste cuvinte ea știa prea bine că altul era adevărul. Dimpotrivă, îl iubea din toată inima. Aruncă furioasă bateriile în tufișurile din fața verandei, apoi după un minut începu să le caute, știind că va avea nevoie de ele. Toți avuseseră dreptate în privința ei: Fawn, Sullivan, Warren, Rip. Nu era capabilă să-și poarte singură de grijă.

Capitolul 8

Avertismentele lui Rip în privința furtunii fuseseră justificate. Aceasta se năpusti cu o furie nemaiîntâlnită asupra văii și muntelui. Dareen stătu ghemuită pe sofa, cu picioarele strânse sub ea și halatul de baie gros înfășurat în jurul trupului. Urmărise furtuna o vreme din verandă așteptând ca Limburger să apară. Dar bietul câine nu apăru. Tunetele și fulgerele se apropiau tot mai mult. Teama o birui la un moment dat și o făcu să intre în casă. Becurile începură să pâlpâie. Aprinse lumânările și stinse becurile, își puse la îndemână bateriile și lanterna pe care i le adusese Rip. Dădu drumul la aparatul de radio pe care i-l adusese tot el, dar acesta pârâia pe toate posturile, chiar în momentul în care un alt trăsnet lumină cerul ca ziua. Pereții casei începură să se zguduie. În momentul acela își dori să fi lăsat la o parte mândria și să se fi dus

acasă la Rip. Sau să-l fi rugat să rămână cu ea. Făcuse și greșeala de a nu-l căuta pe Limburger pe lumină, căci altfel ar fi fost să-l aibă acum lângă ea, pe canapea.

Dareen sări în sus înspăimântată de fulgerul care despică bolta cerului. Luminile se stinseră, casa se scufundă în întuneric. Se întrebă speriată cât de aproape lovise trăsnetul. Ce putea face dacă ar fi lovit chiar casa ei? Începea abia cum să înțeleagă vorbele lui Rip. Curând, ploaia își mai slăbi ritmul, se mai opri și vântul, dar tunetele și trăsnetele nu mai conteneau. Se îndreptă spre verandă și încercă să vadă ceva afară. Toată valea era cufundată în întuneric. Se înfioră. Dar atunci auzi lătratul lui Limburger, care parcă-i spunea că în preajma casei se află un musafir nepoftit. Limburger lătra ca nebunul de teamă, iar lătratul lui se auzea dinspre hambar.

Poate era câinele cel turbat, își spuse ea. Probabil se ascunsese în hambar și dacă Limburger se va duce acolo acesta îl va ucide. Fu cuprinsă de panică. Limburger lătra tot mai disperat. Se duse în dormitor, se îmbrăcă gros, își puse cizmele și pelerina de ploaie și luă pistolul. Ce era mai bine să facă ? se întrebă ea. Să alerge afară în ploaie, ca nebunele din filmele de groază? Nu avea curaj să intre în hambar să vadă ce era acolo. Trase aer în piept și încercă să se calmeze spunându-și că poate în hambar se adăpostise vreo pisică rătăcită, sau vreun possum. Ea avea pistolul și trebuia să se simtă în siguranță. Trebuia doar să

ajungă la Limburger și să-l aducă în casă. Limburger, băiete, sper că vei aprecia gestul meu, își spuse ea pornind spre hambar cu inima strânsă. Nici nu străbătuse jumătate din distanța până la hambar că era deja udă până la piele. Lătratul furios al lui Limburger se auzea mai aproape acum. Dareen se mai liniști la gândul că indiferent ce ar fi fost acolo, Limburger nu era rănit. Și probabil că nu era ceva periculos. Îl va lua în brațe și-l va duce în casă. Îl strigă dar câinele nu apăru. Lătra ca mai înainte. Nu vreau să fac asta, își spuse ea, deschizând cu o lovitură de picior ușa hambarului. Poate nu era nimic, poate Limburger dăduse peste vreun șoarece sau liliac. Cu lanterna lui Rip ea reuși să lumineze un pic hambarul care-i păru dintr-o dată populat de tot felul de ființe fantastice, desigur rodul imaginației ei. Dar în întuneric mai văzu un câine, mai mare decât Limburger.

– Limburger! strigă ea. Vino aici!

Se temea pentru viața lui imaginându-și că în hambar se adăpostise câinele turbat despre care-i spusese Rip. Strânse pistolul bine dar se împiedică de ceva. Se ridică și apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Văzu celălalt câine repezindu-se spre Limburger, apoi la ea. Apăsă din nou pe trăgaci. Auzi zgomotul făcut de glonte și simți o durere puternică. Se făcu întuneric.

Se trezi din cauza stropilor de ploaie care-i spălau fața, dar și a unei înjurături nu tocmai elegante. Încercă să deschidă ochii. Avu sentimentul că este purtată pe brațe de Îngerul Morții. Numai că îngerii nu înjură în acest hal.

– Trăiesc? întrebă ea.

– Da, dar nu meriți!

Era vocea lui Rip, dezgustată, furioasă, dezaprobatoare. Îl prinse de gât cu brațele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea așezându-și capul pe pieptul lui.

– Te-ai împușcat în genunchi, Domnișoară Știe Tot. Bine că nu ți-ai zburat creierii!

Ea realiză că genunchiul o cam durea.

– Unde este Limburger? Câinele turbat era în hambar!

– Limburger este chiar în spatele nostru, zise Rip încercând să deschidă pe întuneric ușa cu piciorul, și nu reuși ceea ce atrase o nouă serie de înjurături. Rip o duse în dormitor și o așeză pe pat. Cu ajutorul unei lanterne el îi lumină rana de la genunchi.

– Nu este adâncă, remarcă el. Apoi, cu o mișcare de expert îi rupse pantalonul până la șold. Lui Dareen îi era teamă să privească. Rip îi examină rana apoi scoase o batistă pentru a opri sângele, după care se duse în baie de unde ea îl auzi înjurând de mama focului. Se întoarse de acolo cu un antiseptic pe care i-l aplică pe rană.

– Au! Doare! strigă ea.

– Sigur că te doare! Meriți durerea asta.

– Câinele, începu ea... câinele turbat. L-ai omorât?

– Nu era nici un câine turbat, i-o reteză Rip.

– Ba da, insistă ea. L-am văzut, era unul foarte mare. A încercat să sară la mine și la Limburger.

– Prostii! zise Rip.

– L-am văzut, insistă ea, era enorm.

Rip suflă în lumânare și aprinse lanterna examinându-i rana încă o dată.

– Câinele enorm, oribil și turbat pe care l-ai văzut este o cățea de dimensiuni medii, abandonată. Nu voia să te atace ci să-și apere puii pe care biata creatură tocmai îi născuse. Felicitări, acum nu ai doar un câine, ci treisprezece.

– Ce-ai spus?

– Ce ai auzit, zise Rip care începuse să-i scoată mantaua de ploaie. Ai treisprezece câini. Pe buclucașul ăsta, zise el arătând spre Limburger, și alți doisprezece în hambar. Gata, scoate-ți toate hainele acum, ești udă leoarcă. Îmbracă-te în pijama, o să răcești. Acum așază-te în pat, ordonă Rip.

El trase un scaun și se așeză lângă pat.

– Ce faci? îl întrebă Dareen.

– Te veghez, stai liniștită.

– Nu trebuie să rămâi. Oricum, nu cred c-o să pot dormi, îmi bate inima prea tare.

– Nu te las singură, te-ai putea trezi speriată.

– De ce ai venit, Rip? îl întrebă ea. Cum m-ai găsit?

– Am văzut că trăsnetul a lovit aproape de casa ta și am venit să verific dacă totul este în regulă. Atunci am auzit lătrături în hambar și te-am găsit zăcând pe jos, inertă ca un sac de porumb.

– Am crezut că era câinele turbat, zise ea.

– Asta este cea mai mare nebunie pe care ai făcut-o, mormăi el. Dar cu toate astea mi-ai demonstrat că ești o curajoasă.

– N-am fost curajoasă ci speriată de moarte.

– Asta înseamnă curajul, să poți face ceva deși ești mort de frică. Acum, gata dormi, lasă vorba.

– Pistolul nu avea piedica trasă, am încercat s-o trag eu și atunci glonțul a pornit aiurea.

– Dareen, zise el, pistoalele nu au piedică de siguranță. Numai pistoalele automate au așa ceva. Ți-am spus de multe ori că dacă nu știi cum funcționează un pistol nu este bine să-l folosești. Sper că ai învățat ceva din experiența asta. Sau poate nu înțelegi ce-ți spun?

Dareen gemu încet. Ignoranța ei în folosirea armelor părea lovitura finală, fatală. Deci ea bâjbâise în întuneric după ceva ce nu exista. Ar fi putut să se accidenteze și mai rău. Iar Rip, ca de obicei, avusese dreptate. Era dezgustată de prostia de care dăduse dovadă. Lacrimile începură să-i curgă încet pe obraji.

– Dareen?

Ea nu-i răspunse.

– Plângi?

Rip se așeză lângă ea pe pat și o luă în brațe, ștergându-i lacrimile. Ea se agăță de gâtul lui.

– Așa n-o să adormi niciodată, îi spuse el, mângâind-o.

– Nu-mi pasă, șopti ea după ce văzu că el se întinsese alături. Ține-mă strâns în brațe.

Rip o strânse în brațe așa cum îi ceruse ea și o sărută.

– N-am vrut să te fac să plângi. O, Dareen, ai mirosul verii și al ploii de vară. Și tremuri.

– Sunt o proastă, zise ea încet.

– N-am vrut să te rănesc cu vorbele mele, dar știi de ce am făcut-o, nu?

– Pentru că am meritat-o?

– Nu, Dareen. N-ai meritat-o, am făcut-o pentru că...

Rip o sărută din nou.

– Pentru că... De fapt nu contează pentru ce.

Dareen se abandonă brațelor lui, dar el n-o mai sărută. O strânse la pieptul lui puternic iar ea îi simți inima bătând.

– Vreau să fac dragoste cu tine, zise el.

Dareen era tăcută, dar și speriată.

– Aș vrea foarte mult să fac dragoste cu tine, repetă el, dar n-o voi face.

– Suntem amândoi în pat, zise ea, iar eu ți-am cerut să mă ții în brațe, știu ce înseamnă asta.

– Nu, nu știi, Dareen, dar voi continua să te țin în brațe, vei dormi așa toată noaptea.

– Dar de ce...

– Pentru că suntem trei în pat, draga mea. Cel de al treilea este Sullivan. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Dar nu-l iubesc!

Pe tine te iubesc, ar fi vrut ea să-i spună, dar nu avu curajul s-o facă.

– Așa spui acum, și poate că ăsta este adevărul, dar acum mă aflu în pat cu o femeie speriată, epuizată, rănită și, mai presus de toate, logodită cu altul. Dacă-ți imaginezi că pierzându-ți virginitatea lucrurile vor merge mai bine te înșeli. Nu știi ce vrei, de fapt. Acum, culcă-te.

Sullivan, se gândi ea nefericită, totul se reducea la el. Și la lumea nebună pe care o crease Fawn.

– Desigur, dacă ai fi știut ce vrei și ai fi fost o femeie liberă, poate... sau dacă mi-ai cere să fac dragoste cu tine...

– Te rog, nu-mi vorbi astfel, Rip!

El trase aer în piept.

– Nu mai spune nimic, Dareen, culcă-te, eu te voi veghea toată noaptea.

A doua zi Dareen se trezi strănutând. Un alt strănut se auzi din bucătărie. Ploaia se mai auzea încă pe acoperiș, dar acum cădeau stropi mici. Rip îi aduse cafeaua.

– Aș fi vrut să-ți pregătesc micul dejun dar ultima oară când am pus mâna pe o tigaie a mirosit a ars în cele trei districte din jur.

Rip era nebărbierit, cu hainele mototolite, nepieptănat dar și așa era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

Dareen strănută din nou.

– Am petrecut noaptea îmbrățișați, iar acum urmează pedeapsa. Eu n-am răcit pentru că sunt călit, dar strănut din cauza frustrării sexuale.

Dareen îl privi cu atenție dar el nu glumea.

Rip se așeză apoi pe un scaun și pufni în râs.

– Chiar m-ai crezut? Ce inocentă ești! Într-adevăr trebuie să aibă cineva grijă de tine.

Dareen roși.

– Nu... nu te-am crezut nici un moment.

– Ba da, dacă ai fi văzut ce figură aveai! Te mai doare genunchiul?

– Destul de tare, dar nu mă plâng.

– Dareen, de ce ai aerul ăsta vinovat? Doar n-ai făcut nimic.

– Cred că trebuie să-ți mulțumesc, ai avut dreptate, nu eram în apele mele seara trecută.

– Cel care trebuie să se învinuiască sunt eu, ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, chiar dacă n-ai fi vrut să-ți arăt tot ceea ce bărbații de la oraș nu știu.

– Și de ce n-ai făcut-o? întrebă ea cu îndrăzneală uluitoare.

– Nu știu, zise Rip pe un ton obișnuit. Poate am crezut că dacă nu voi insista eu, o vei face tu.

– O, zise Dareen, ai un talent deosebit de a spune lucruri jenante.

– Spun ceea ce gândesc, zise el ridicând din umeri. Dar m-am gândit că nu este bine să stric ceea ce am realizat până acum.

– Și care ar fi acea mare realizare?

– Avem o minunată relație ambiguă. Tu în aparență ești o inocentă, în căutarea unei idile. Iar eu sunt un simplu bărbat de la țară care nu caută decât realitatea. Care este adevărul despre noi? M-am întrebat adeseori, care este adevărul despre tine, mai ales?

– Adevărul meu e că nu mai știu care este adevărul, sau probabil nu l-am știut niciodată, zise ea simplu.

Își terminară cafeaua în tăcere, iar ea puse ceașca pe noptieră. Apoi se ridică și-și luă halatul de casă pe care-l strânse bine cu cordonul. Ar fi trebuit să-i spună lui Rip despre încercările ei de a lua legătura cu Warren, dar trebuia să fie foarte calmă pentru ca să-i poată explica totul. Simțea nevoia să-i spună. Își trecu degetele prin păr.

– I-am telefonat ieri lui Warren, începu ea. Sau mai bine zis, am încercat s-o fac. Toate telefoanele erau deconectate.

Rip o privi ridicând dintr-o sprânceană.

– Interesant...

– Am încercat să iau legătura cu Sullivan și nici cu el n-am putut vorbi. Am vorbit cu directorul lui de imagine, care n-a vrut să-mi spună nimic, în afară de faptul că m-a amenințat să-mi țin gura și să mă întorc cât mai repede la New York.

– Te-a amenințat, zici?

– Mai precis, a spus că suferă multă lume din cauza mea.

– Fascinant până aici, zise el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De ce nu te duci la New York să vezi despre ce este vorba? Nu ești deloc curioasă?

– Nu, zise ea, sunt chiar speriată de ceea ce se poate întâmpla.

– Și ce vei face?

Privirile li se întâlniră.

– Nu știu, sunt surprinsă că nu-mi spui ce am de făcut.

Rip se ridică și veni spre ea. Își puse mâinile pe umerii ei.

– Nu și acum. De data asta ești propria-ți stăpână. Faci ceea ce crezi că este mai bine, nu-ți voi da sfaturi de acum înainte. Uită-te la figura ta, îi spuse el. Este plină de

inocență și mister. Când am văzut-o prima oară am știut ce simțeau muritorii greci când le apărea o zeiță în fața ochilor. Totuși, figura unei femei totuși nu înseamnă totul. Nici alte calități, chiar dacă sunt extraordinare. Caracterul contează foarte mult. Ceea ce face sau nu. Curajul pe care-l are sau nu. Rip îi ridică părul cu amândouă mâinile și o sărută pe gât. Ea se înfioră dar simți nevoia să primească de la el un sfat în legătură cu Sullivan. Ce trebuia să facă cu acesta? Dar cu Warren?

Dareen închise ochii.

– Deschide ochii, Dareen, îi spuse Rip întorcând-o cu fața spre oglindă. Uită-te la ea.

Ascultătoare, Dareen deschise ochii și se privi în oglindă.

– Ea este cea care va lua deciziile de acum înainte. Mă întreb ce va face.

– Nimic, Rip, acum nu pot face nimic.

– Așa să fie. Cine știe? Poate că tactica struțului va da rezultatele dorite. Dacă-ți bagi capul în nisip mai mult timp, nenorocirile nu te vor vedea și vor trece de locul în care te afli.

Rip luă fulgarinul de pe cuier și și-l puse pe braț.

– Știu că te gândești că iarăși greșesc, începu ea.

– Nu. Îți amintești, eu sunt omul care nu mai dă sfaturi nimănui. Și în plus, știu acum, cum să procedez cu oamenii de genul tău.

– Cum? se îngălbeni Dareen.

– Așa cum trebuie tratate femeile de obicei. Ca niște simple obiecte de plăcere, zise el, zâmbindu-i. Ce naiba! Viața este prea scurtă pentru a fi luată în serios. Ai venit aici în joacă. Foarte bine, atunci să ne jucăm. Nu facem nici un fel de angajamente, nu ne gândim la viitor.

– Oh, zise Dareen simțind o durere puternică în piept.

– O să ne rezumăm la a ne produce plăceri reciproce, continuă Rip. Dar acum va trebui să alerg să-i spun o minciună menajerei mele. Am lipsit toată noaptea de acasă și mi-am periclitat reputația, dar ce mai contează?

– Rip, nu știu niciodată când vorbești serios și când...

– Sunt totdeauna serios în privința distracției, afirmă el. Trase draperiile și se uită pe pervazul ferestrei unde continuau să cadă picături de ploaie. Apoi, îmbrăcă fulgarinul. Nu te duce în hambar să te joci cu noii născuți, mama lor n-o va interpreta cum trebuie.

– Și ce-o să fac cu toți cățeii?

– Ești de capul tău acum, iubito, trebuie să te descurci. Mult noroc. Și să știi că ți-am luat pistolul, zise el arătând spre buzunarul fulgarinului.

Dareen rămase cu privirile ațintite asupra ușii mult timp după plecarea lui. Ce fel de om era acesta, bun, blând, pentru ca în momentul următor să devină aspru, nemilos și rece?

Capitolul 9

După micul dejun Dareen puse mâncare pentru câini într-un vas și după ce-l încuie pe Limburger porni spre hambar, în ciuda sfaturilor lui Rip. Cățeaua n-o mușcase nici pe ea, nici pe Limburger, probabil că era foarte speriată. Era o biată creatură abandonată și înfometată. Dareen nu voia s-o lase să moară de foame. Se apropie cu mare grijă, spunându-i cuvinte care s-o liniștească. La început cățeaua mârâi dar rămase lângă puii ei, tremurând. Rip avea dreptate. Erau unsprezece pui maro, albi și negri. Cățeaua își făcuse cuib într-un sac vechi, sub un scaun. Dareen puse încet vasul cu hrană aproape de ea. Animalul începu să mănânce dar cu un ochi se uita suspicios la ea.

– Biata, Stormy, spuse Dareen, o să te las singură acum, să mănânci în liniște.

Ieși din hambar și o luă spre casă cu mâinile în buzunarele mantalei de ploaie. Biata făptură, gândi ea. Stormy era numele care i se potrivea. Mai apoi îi duse și apă. Animalul mârâi din nou, păzindu-și puii. Dareen îi vorbi pe un ton blând. Era evident că animalul era cam sălbatic și știa că de oameni trebuie să se teamă. Se mai duse o dată la hambar după-amiază când deja cățeaua începuse să se obișnuiască cu ea. Acolo o găsi Rip, când veni spre seară.

– Am știut că ești aici, îi spuse el. Ai făcut-o tocmai pentru că ți-am spus să n-o faci.

– Ssst, zise Dareen, nu vreau s-o sperii, tocmai a început să aibă încredere în mine. Să nu-ți pese de el, i se adresă ea animalului care-l privea speriat pe Rip, el crede că sunt un obiect creat doar pentru plăcere, a mai îmbătat și câteva păsări, dar în rest, este un tip de treabă.

– Ai de gând să stai aici toată noaptea?

– Nu mai scoate o vorbă, nu vreau s-o sperii. Hai în casă. Cum merge culesul? îl întrebă ea după ce ieșiră.

– Merge bine. Spre deosebire de tine. Cum te simți cu genunchiul?

– Destul de bine. Furtuna ți-a stricat strugurii?

– Nu foarte tare, am avut noroc. Nu sunt daune prea mari. Dar dacă nu se oprește ploaia, vor fi.

– Viața de fermier nu este prea ușoară, remarcă ea.

– Nici plictisitoare, fu răspunsul lui. Am prins câinele turbat. A fost destul de grav rănit, bietul de el a murit peste noapte. De ce nu mă inviți la o cafea? De fapt, eu ți-am făcut cafea de dimineață...

Limburger sări să-l întâmpine. Dareen încercă să-i facă o cafea cât mai bună. Nu mai voia să-și amintească de dimineața pe care o petrecuseră împreună. Rip se așezase pe un scaun în bucătărie, mângâind urechile lui Limburger.

– Biată creatură, mormăia el, te-a trădat, nu? Așa sunt femeile, nu trebuie să le iei niciodată în serios. Luă una dintre prăjiturile făcute de Dareen cu o zi în urmă. Nu sunt rele. Tu le-ai făcut? Ba sunt chiar bune. Vrei să te măriți, cumva? O, am uitat, ești deja promisă altcuiva.

– Încetează, Rip. Nu mă mărit, ți-am mai spus-o de zeci de ori.

– Eu știu doar ce scrie în World Sun. Cât despre mine, ai dreptate, nu-mi arde de însurătoare, sau cel puțin nu acum.

– Cred că n-o să-ți ardă niciodată, ești însurat pe viață cu cramele tale. Nu te vei putea dedica vreodată cuiva.

– Sunt mult mai serios decât îți imaginezi tu. Am văzut ce poate face un loc ca ăsta unui bărbat. Și unei femei. Mama a dus o viață plină de privațiuni. Avea nevoie de

foarte multe lucruri pe care tata nu i le-a putut oferi. Și se ura pentru asta. Rip părea îngândurat. Și cu toate astea se iubeau foarte mult. Dar mama era foarte fragilă și trebuia protejată și nu putea să facă față greutăților. Pe măsură ce ea era tot mai nefericită, tata încerca tot mai tare să facă ceva pentru ea. Iar cu cât el muncea mai mult cu atât se vedeau mai puțin și ea era tot mai nefericită. Ceea ce a început cu iubire și tandrețe a devenit un coșmar pentru amândoi.

– Dar au trecut vremurile acelea, zise Dareen. Acum îți merge foarte bine.

Rip ridică din umeri.

– Nu pot spune că merge foarte bine. Poate într-o zi, cine știe, norocul îmi va surâde. Acum încerc un soi nou de Pinot Noir care are foarte mult zahăr. Am mai luat o medalie tot pentru Pinot Noir, o medalie de argint la o competiție internațională. Acum, vreau aurul. Vreau ca acest loc să fie cea mai mare vinărie din sud.

– Da, se vede că ești însurat cu strugurii tăi...

– Iar tu ce ai de gând să faci, să îngrijești puii din hambar?

– De ce nu?

– Dacă va afla lumea, vei umple locul ăsta de câini. Oricine va avea de scăpat de vreunul va veni cu el aici.

– Nu pot să cred că sunt atâția oameni fără inimă.

– Mai ai multe de învățat, Dareen.

Aceste cuvinte avură o semnificație specială pentru ea, constituiau mesajul pe care el i-l transmitea adesea.

– Și oamenii aceia chiar își abandonează animalele?

Rip mai luă o prăjitură.

– Mda. Unele mor de foame, altele se sălbăticesc. Unele dintre ele învață să ucidă, sunt nevoite s-o facă. Ce crezi c-o să faci tu cu ceata pe care o ai în hambar?

– O să le găsesc câte un cămin, declară ea plină de convingere.

– Ești o visătoare, Dareen, dacă-ți imaginezi că vei reuși. Să vrei să plasezi câinii ăștia aici este ca și cum ai vinde nisip arabilor.

– Așteaptă și o să vezi.

Rip începu să râdă.

– Mă uimești, Dareen. De la mama ta ai învățat toate astea?

Dareen își umplu ceașca de cafea apoi se așeză din nou lângă el.

– Nu vreau să vorbim despre asta acum.

– Nu vrei să vorbești despre mama ta, nu? Nici despre cariera fabuloasă pe care ți-a aranjat-o.

– La început m-a amuzat, admise ea. Mă îmbrăcam cu tot felul de toalete, mă machiam, dar apoi a devenit

ceva îngrozitor pentru mine. Totuși am continuat, știind că doar așa o s-o mulțumesc. Ea niciodată nu era...

– Mulțumită? interveni Rip, care-i măsura atent reacțiile.

– Nu se simțea niciodată în siguranță, zise Dareen. Viața a lovit-o prea tare. Se temea în permanență că vor veni timpuri grele, că nu vom avea ce mânca...

– Așa că te-a pus și pe tine la muncă, iar copilăria ți-a fost amânată până acum.

Poate așa era ea în ochii lui; nehotărâtă, un copil cu trup de femeie.

– Cred că nu era prea deosebită de tine, nici ție nu ți se pare destul ce faci. Nici un succes nu este de ajuns.

– Este altceva, Dareen, eu nu sunt hrăpăreț, niciodată nu mi-aș pune copilul să muncească pentru mine.

– Oare? Eu cred c-ai face-o pentru prețiosul tău vin.

– Nici vorbă. Iar acum, ia-ți cizmele și du-te să vezi ce-ți fac câinii. În timp ce tot New York-ul este întors pe dos de lipsa ta, nu le răspunzi la telefoane, ci faci prăjituri. Interesant. Dacă ai fi copilul meu, te-aș pune cu fundul în sus și ți-aș arde câteva curele, să te înveți minte.

– Cred că mă consideri un copil de opt ani, nu mai mult.

– N-am spus asta, ci că a trebuit să-ți amâni copilăria, dar nu este o nenorocire. Uite, mâine fiind duminică o să-mi iau o zi liberă și o să te duc pe râu să faci schi nautic.

– Sper să nu mă înec.

– Nu te vei îneca, o să te salvez eu. Doar am făcut-o întotdeauna, nu? Iar acum, noapte bună, domnișoară Dareen, mâine o să ne distrăm de minune. O să te ajut să-ți trăiești copilăria de care ai fost privată, asta dacă nu cumva vrei să te maturizezi și să fii o femeie care știe ce vrea... Vezi, astea sunt visele mele...

– Nu vreau să le aud.

Ploaia se oprise, iar zilele următoare fură însorite, zile frumoase pe care Dareen știa că și le va aminti mereu de acum înainte.

Petrecură ziua următoare pe râu, iar Limburger stătu liniștit în barcă. La prânz, Rip o duse la Arcadia la restaurant, apoi la un film. Limburger nu fu invitat. Dareen uitase cum arată un oraș noaptea. Cu câteva săptămâni în urmă Arcadia i se păruse un orășel uitat de lume, acum i se părea unul dintre cele mai mari orașe. Doamna Bailey avusese dreptate, viața pe munte schimbă omul. Îi schimbă perspectiva.

Acum pentru Dareen numai Rip conta. Conta pentru ea așa cum contează ploaia și soarele pentru o recoltă

bună. Căci deși o necăjea, era foarte bun cu ea, o făcea să râdă, tocmai când ea credea că a uitat s-o facă. De fapt, ce-i cerea el mai mult decât să fie o femeie bună și iubitoare?

Rip părea un bărbat cinstit care nu-i spunea c-o iubește, ci doar că o dorește. Dareen își dori ca viața să nu-i fi scos în cale un bărbat care să-și țină inima atât de bine ferecată. Sau poate el nici n-o mai dorea, i se părea acum prea neexperimentată, prea plină de probleme.

Din noaptea în care fusese furtuna aceea puternică el o trata un pic diferit, deși ei i se părea câteodată că se vede privită într-un fel care o face să-și piardă firea, să devină dintr-o dată o jucărie în mâinile lui.

Într-una din seri, Rip îi aduse un calculator portabil, cu tot felul de jocuri.

– Încearcă-l, Dareen. Se numește Provocarea Dragonului. Nu cred că vei putea trece vreodată de Dragon, sau de Warlock, el te va transforma într-o broască țestoasă.

După ce jucau câteva partide Rip o săruta nonșalant pe obraz luându-și rămas bun de la ea, iar ea lupta cu dorința de a-l înlănțui cu brațele și de a-i șopti „nu pleca, Rip, rămâi cu mine".

Dareen își aminti vorbele lui prin care o prevenise că, într-o bună zi, îl va ruga să facă dragoste cu ea. Dar fără nici un fel de promisiuni, fără angajamente.

Niciodată! Nu va face asta nici în ruptul capului. Ce se va putea întâmpla dacă Rip se plictisea apoi de ea și n-o mai dorea? Asta ar fi distrus-o.

Se mulțumi să se împrietenească cu Stormy care o lăsa să ia puii în brațe, semn de mare încredere. Acum, Dareen avea doisprezece prieteni mici. Privindu-i, Rip îi spuse:

– Regina fotomodelelor a ajuns paznicul unor căței de pripas!

Fiecare zi, fiecare noapte erau perfecte, se gândea ea, pentru ca apoi să-și spună că nu era chiar așa.

Rip o trata cu indulgență ca pe un copil, iar ea se simțea privilegiată dar și frustrată, pentru că știa că trăiește un vis. Era teribil de îndrăgostită de el, conștientă că nu va mai dura mult până când se va întâmpla ceva care să-i curme fericirea. Știa că nu avea cum să dureze.

Și totul se termină într-o după amiază de joi, cu un soare arzător, o zi total nepotrivită pentru vise care mor.

Rip trecuse dimineața, ca de obicei, și-i adusese o floare exotică asemănătoare orhideei.

– Floarea pasiunii, îi explică el. Trăiește în sălbăticie, pe aici, dar de când ai venit tu în zona asta, parcă aceste flori s-au înmulțit. Ce crezi că înseamnă asta? Cred că tot muntele s-a îndrăgostit de tine, îi spusese el.

De ce nu te-ai îndrăgostit tu, dar cu adevărat? gândise ea.

După-masă ea se dusese la Arcadia căci nu mai avea mâncare pentru câini. Cumpără repede sacul cu mâncare și îl cără direct în hambar. Când se întoarse spre casă auzi lătratul lui Limburger. O, numai să nu fie iar doamna Bailey și Mc Fee, își spuse ea. În fața casei ei strălucea în soare o mașină roșie. Pe verandă nu se afla nimeni altcineva decât Sullivan, îmbrăcat în cămașă roz de mătase și pantaloni de aceeași culoare. La gât îi atârnau câteva lanțuri, iar în urechi avea cercei cu diamante. Faimoșii lui ochi de culoarea safirelor erau acoperiți de ochelari.

– Cheamă-ți câinele, Sheffy, îi ceru el. Dumnezeule, cum arăți! Ce naiba te-a făcut să ajungi în halul ăsta? De fapt, maică-ta spunea că orice ai face tu ai suflet de țărancă și văd că nu s-a înșelat, te simți bine în picioarele goale. Și te-ai cam îngrășat.

– N-am ajuns încă la greutatea normală.

– Să intrăm în casă, căldura asta mă omoară, zise Sullivan.

– Ce dorești, Sullivan? Pentru ce ai venit?

– Mai întâi intrăm în casă, apoi îmi dai ceva rece de băut. După aceea, va trebui să începi să gândești. Am venit tocmai de la Dallas cu un avion închiriat, mi-ai făcut o mulțime de necazuri, păpușo.

– Poți intra un moment, îți voi oferi o limonadă, apoi pleci. Nu vreau să discut nimic cu tine. Totul s-a terminat între noi, asta vreau să știi.

Sullivan o urmă în casă. Își scoase ochelarii și-i puse în buzunarul cămășii. Apoi concentră asupra ei toată puterea ochilor lui albaștri. Dareen își aminti cu jenă că Sullivan se machia, dar asta nu părea să conteze la New York, pe când aici...

– Nu s-a terminat nimic între noi, spuse el, examinând cu vădit dispreț interiorul. Dumnezeule, ce mobilă veche, parcă ai fi scos-o dintr-un pod cu vechituri! Ce-ar spune maică-ta dacă ar vedea-o? Cred că s-ar răsuci în mormânt.

– O să-ți aduc o limonadă, apoi te rog să pleci imediat de unde ai venit.

Sullivan începu să strănute.

– Ce naiba ții javra asta în casă, Dareen, doar știi că sunt alergic la câini! Scoate-l de aici măcar acum!

Dareen îl chemă pe Limburger și-l duse pe verandă.

Sullivan sorbi limonada, apoi o examină din cap până-n picioare pe fată.

– Împachetează-ți lucrurile, Dareen, ordonă el. Ne întoarcem în Texas și ne căsătorim chiar mâine.

Dareen îl privi uimită. Cândva, îl considerase atrăgător pe bărbatul acesta atât de efeminat. Părea la fel de artificial ca o floare de plastic. Dareen pufni în râs.

– Sullivan, nu ne căsătorim. N-am fost niciodată logodiți cu adevărat. Tu nu mi-ai acordat nici un fel de atenție, mama a fost cea care a stabilit întâlnirile noastre, iar tu i-ai acordat ei atenție, nu mie.

– Mama ta a fost o femeie deșteaptă, nici nu-mi vine să cred că ești fiica ei. Ne căsătorim fără alte discuții, Sheff. Și asta pentru a nu ne strica reputația și carierele.

– Cariere? Eu am avut una pe când eram doar un copil, dar m-a obosit prea tare. Oamenii nu se căsătoresc pentru carierele lor. Măcar o dată în viață, Sullivan, fii cinstit și recunoaște. Nu m-ai plăcut niciodată prea mult, cât despre mine... ei bine, mie nu-mi placi deloc. De asta nu ne putem căsători.

– Te-ai plictisit de munca ta? Ce vrei să faci de acum înainte?

– O să rămân aici, îmi plac locurile astea. Mă înscriu la un colegiu, poate o să-mi cumpăr propria mea fermă, să cresc animale.

Sullivan pufni într-un râs isteric.

– Nu este nimic distractiv în ceea ce spun, Sullivan.

– Cu ce vrei să faci toate astea? Cu aer? Te bazezi pe felul în care arăți? Aici în pustietatea asta, nu văd pe cine ai putea impresiona.

– Nu, i-o reteză Dareen, pe banii din fondul meu. Am muncit mulți ani pentru ei și n-am primit nimic. Acum, a venit timpul să decid singură cum îmi trăiesc viața.

– Sheffy, nu te-ai maturizat deloc! Sullivan scoase o batistă care era tot roz și-și șterse fruntea plină de sudoare. Văd că nu ai nici cea mai vagă idee...

– Despre ce, Sullivan?

– Ai vorbit în ultimul timp cu Warren?

Dareen se încordă brusc.

– Da, zise ea, sau mai precis am încercat s-o fac. Unde este Warren acum?

– Se ascunde prin America de Sud și așteaptă.

– Ce așteaptă?

– Să vadă ce vei face. L-ai speriat de moarte.

– Eu? De ce s-ar speria Warren de mine?

– Pentru că dacă nu faci ceea ce trebuie, îl ruinezi, zise Sullivan cu satisfacție. Are nevastă și doi fii studenți. I-ai provocat multă suferință, Sheffy.

Dareen se ridică.

– Sullivan, te rog să pleci. Nu mai vorbi în dodii, nu aveam ce să-i fac eu lui Warren. Nu vreau decât să fiu lăsată să-mi trăiesc viața!

– Nu vei putea, Sheff. Nu vei avea bani pentru asta. Ești terminată dacă nu faci ce ți-am spus.

– Ce să fac?

– Să mă asculți orbește, altfel suntem cu toții ruinați.

– Nu înțeleg.

– Fawn a făcut tot felul de operațiuni cu banii din fondul tău, Sheff. N-a lăsat pe nimeni altcineva să-i controleze. Știa că poate face mai mulți bani, de una singură, decât ar fi primit de la orice bancă, sau din investiții. Warren n-a fost decât paravanul sub care făcea ea toate astea. El nu s-a ocupat niciodată de banii tăi. Ea a făcut-o!

– Ce vrei să-mi spui? Că i-a pierdut? Foarte bine. Mai am încă tot ce mi-a rămas de la ea.

– Nu ți-a rămas nimic de la ea, îi spuse Sullivan batjocoritor. Nu ai nimic, averea ei se va duce, dacă nu vii acum cu mine.

– Ce tot spui? zise Dareen cu disperare. De unde știi tu toate astea? De fapt, nu știu de ce-mi mai pun o asemenea întrebare, întotdeauna nu te-au interesat decât banii. Acum, lasă-mă și du-te, nu vreau să mă mărit cu tine.

– Ai dreptate, Sheffy, nici eu nu vreau s-o fac, zise el cu un calm aparent. N-am vrut nicodată de fapt să te iau de nevastă. De asta... nu cu tine am vrut să mă însor... Sullivan își șterse din nou fruntea cu batista roz. Eu... m-am căsătorit cu Fawn, Sheffy, în Mexic, anul trecut.

Dareen simți că se sufocă. Picioarele începură să-i tremure. Nu, nu se poate, își spuse ea.

– Ne-am căsătorit în timp ce tu făceai filmările pentru bijuterii. Atunci când am făcut-o eram puțin amețiți de

băutură, iar când ne-am trezit am început să ne întrebăm ce implicații va avea căsătoria asta, dar n-am făcut nimic pentru că după o săptămână Fawn a avut primul atac. Acum, stai jos, îi spuse el, arăți și mai rău decât atunci când te-am văzut prima oară la ferma asta. Ai vrut să fiu cinstit cu tine? Ei bine, am fost. Sheffy, n-am vrut să te rănim în vreun fel cu căsătoria noastră, aveam de gând să-ți spunem, dar...

Dareen căzu pe sofa, privindu-l ca hipnotizată.

– Ai iubit-o tot timpul pe mama? Erai logodit cu mine și o iubeai pe mama?

– Ne asemănam foarte mult. Ea pornise din mizerie, din orașul ăla de mineri, iar eu de pe străzile Pittsburgului, amândoi știam ce înseamnă sărăcia. Ne înțelegeam bine... nu era cu mult mai mare decât mine. Ea avea patruzeci, iar eu aproape treizeci și unu.

Dareen izbucni în râs. Nu auzise ceva mai distractiv în toată viața ei. Logodnicul ei era căsătorit cu mama ei și nu avea douăzeci și patru de ani cum susținuse până atunci, ci treizeci și unu.

– Nu mai râde, Sheffy! Ne-am înțeles foarte bine, mie-mi plac femeile mai coapte... Era o femeie atât de deșteaptă, ea a organizat cariera ta, a mea, banii noștri, totul...

Dareen râse și mai tare.

– A, desigur, banii, iarăși ajungem la ei...

– Taci, Sheffy, nu mai vorbi, tu nu-ți amintești ce înseamnă sărăcia, pe când eu nu pot uita vremurile când nu aveam un ban... La fel și mama ta, nici ea n-a putut uita. Așa că am vrut să ne asigurăm că facem totul numai noi doi și am înființat o companie: Sheffield și Johns, Incorporated. Am făcut milioane, Sheffy...

– Ați făcut afaceri murdare, nu? zise Dareen cu lacrimi în ochi.

– Ascultă, mucoaso, zise Sulllivan scuturând-o de umeri. Toți banii mei sunt acolo, ca și ai tăi, de altfel. Recunosc că n-am făcut decât afaceri ilegale. Am folosit banii din fondul tău, cu știrea lui Warren, desigur, care avea și el acțiuni. Pe scurt, toți banii ar trebui să fie în Saji dar Saji este o societate fantomă ale cărei bunuri mobile au intrat în compania mea, SullCo. Mai precis în studiourile de înregistrări. Toți banii tăi sunt deci investiți la mine, Sheffy. Și ai lui Fawn. Și ai unor acționari care nu știu adevărul despre Saji. Iar atunci a murit Fawn.

– Ce vrei să-mi spui, Sullivan? Că mama m-a mințit tot timpul? Că m-ați mințit și tu și Warren?

– Nu, proasto! Nu înțelegi? N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu mama ta, dar am simțit că așa trebuie să facem. A fost mâna destinului. Dar dacă se află despre

căsătoria asta, cariera mea este terminată, compania mea la fel. La fel vei fi și tu, și Warren, și mulți alții. Dacă Saji va fi investigată, dacă se află adevărul despre societatea-fantomă și manipularea fondurilor tale, eu și Warren vom fi condamnați. Doar dacă nu putem ține totul în familie să zicem...

– Familie? repetă ea. Nu înțeleg despre ce familie vorbești...

– E foarte simplu. Am format Saji pentru a obține banii necesari pentru SullCo. Am vrut să investim banii acolo unde puteau aduce profit mai mare. Dar se pare că acest secret al nostru n-a fost prea bine păstrat, iar un reporter mexican a aflat cam multe... La început au aflat despre căsătoria mea cu Fawn, apoi au început să se întrebe ce fel de afaceri făceam... este o singură cale să oprim toate zvonurile, căsătoria noastră.

– Să ne căsătorim?

– Dacă o facem, toate zvonurile despre mine și Fawn vor înceta, și vom avea timp să mușamalizăm totul. Nu-mi place că World Sun a început să miroasă câte ceva. Altfel vom fi ruinați. O să ne luăm cumva banii și o să plecăm în Elveția, sau America de Sud. Tu te îmbogățești, eu la fel, care ar fi inconvenientul, Dareen?

– Să mă mărit cu tine? Să-ți acopăr minciunile și furturile?

– Cândva mă plăceai, Dareen. De ce nu vrei să mă asculți? Dacă ne căsătorim toate discuțiile despre mine și

Fawn vor înceta fiindcă nimeni nu-și va imagina că te-ai putut căsători cu soțul mamei tale, cu cel care ți-a folosit banii din fond. Nu va mai vorbi nimeni despre noi și voi avea timp să rezolv toate problemele. Totul merge bine, cariera mea este în linie ascendentă, a ta la fel...

– Tu și mama, zise Dareen frângându-și mâinile. Propria mea mamă...

– De ce nu te gândești și la fericirea ei, Sheffy? Iar eu am făcut-o fericită. N-am vrut ca asta să te afecteze.

– Deci mama te-a iubit și ea.

– Toată afacerea cu firma Saji a fost pentru tine, pentru a fi sigură că vei obține cel mai bun profit. Iar dacă nu vrei să te gândești la tine, gândește-te măcar la Warren, la copiii lui, la mine, la cei care depind de mine. La toți cei care ar avea de suferit dacă Saji va fi închisă. Gândește-te la Tiffany, la secretara lui Vernon, fetele astea îți sunt prietene. Este deja o problemă care afectează prea mulți oameni, Dareen.

Și Dareen se gândi la toți cei menționați de Sullivan, la mama ei, al cărei chip viu îi apăru în fața ochilor. Fawn care se temea de sărăcie mereu și nu se simțea niciodată în siguranță. Oare se simțise protejată de Sullivan?

– Nu pot pleca de aici, murmură Dareen. Am atâția câini pe care trebuie să-i îngrijesc...

– Cui îi pasă de niște câini vagabonzi, Dareen? Eu pierd milioane de dolari! Reputația, viața. Încerc să-ți vorbesc despre lumea reală, Dareen!

Lumea reală, se gândi ea.Tocmai de lumea asta reală încercase ea să scape, dar nu putuse. Dacă va încerca din nou să scape, va scăpa poate fără nimic altceva decât cu responsabilitatea de a ruina viețile a zeci de oameni.

Din nou se gândi la familia lui Warren și a altora, la scandalul care se va isca în industria muzicii și în lumea afacerilor.

– Împachetează-ți lucrurile, insistă Sullivan.

Dareen îl privi cu ochi uscați.

– Ne vom căsători în seara asta, continuă el. Atunci totul va fi simplu și sigur. După câțiva ani divorțăm, tu vei fi bogată, eu la fel, și te vei putea căsători cu cine vrei. Vei putea să-ți cumperi orice soț.

Dar ea știa că bărbatul pe care-l iubea nu putea fi cumpărat.

– Haide, Sheffy, doar nu vrei să-l vezi pe Warren la închisoare? Iar pe mama ta las-o în pace să se odihnească acolo unde este.

Rip, repeta Dareen în gând. Ce n-aș da să intri acum pe ușă să mă salvezi! Dar nu veni nimeni, era doar Sullivan acolo, insistând pentru plecare.

– Trebuie să fac ceva cu câinii, zise ea.

– Bine, fă ce vrei cu ei.

Capitolul 10

A cui lume era reală? se gândi ea, în timp ce se pregătea de plecare. A lui Sullivan sau a lui Rip? Începu deja să simtă realitatea lui Sullivan închizându-se în jurul ei. Munții păreau că dispar, soarele nu mai strălucea. Își aminti ritmurile aberante ale Manhattanului, iar sângele începu să-i circule mai repede.

La cererea lui Sullivan se machie cu atenție, cu tot ceea ce presupunea un machiaj complet: fond de ten, gene false, și se îmbrăcă în singura ei rochie albă. Se uită în oglindă și de acolo o privea o fată ciudată, cea inventată de Fawn. Ar fi trebuit să știe că nu va avea scăpare. Se gândi la Rip și amintirea lui îi umplu sufletul de regret și dorință. Ar fi vrut ca el să apară și s-o salveze, dar el nu mai avea cum s-o facă, doar îi spusese că o va lăsa să-și controleze singură viața.

– Grăbește-te, strigă Sullivan din camera de zi. Vreau să părăsesc cocioaba asta cât mai repede. Iar javra asta dă-o cuiva de pe aici, nu pot s-o iau cu mine, o să mă facă să strănut tot drumul.

– O să am grijă și de el, zise Dareen și începu să-i scrie un bilet lui Rip.

„Trebuie să plec, și mai ales să mă mărit cu Sullivan.Te rog să ai grijă de Limburger și de câinii din hambar. Îți voi trimite un cec pentru întreținerea lor. Mulțumesc pentru tot. Dareen."

Mulțumesc pentru tot. Ce simplu! Ar fi trebuit să-i mulțumească pentru cele mai frumoase clipe din viața ei, de care își va aduce aminte tot timpul cu dragoste. Trebuia să-i mulțumească pentru că fusese singura persoană decentă și grijulie din viața ei. Și pentru că o făcuse să se simtă vie.

Opri la casa lui Rip. Era prima oară când o vedea. Era o casă mare, frumoasă, din piatră de râu, cu magnolii în grădină. Se gândi că i-ar putea lăsa câinele și biletul la menajera lui, Tessie. Probabil el era pe câmp la ora asta. Bătu la ușă, dar nu-i răspunse nimeni, apoi sună îndelung, dar degeaba. În cele din urmă îl legă pe Limburger de poartă și puse biletul sub zgarda acestuia. Câinele începu să latre și să se zbată văzând că ea pleacă.

Nu întoarce capul, Dareen, își spuse ea, nu te mai frământa, nu mai poți face nimic, du-te înapoi în lumea ta de vis, acolo unde obișnuiai să te retragi când îți era mai greu.

– Mă voi opri în Arcadia, îi spuse ea lui Sullivan după ce urcă în mașină, va trebui să predau cheile casei și să dau o explicație.

– Le poți trimite prin poștă, n-are rost să mai pierdem vremea și pe acolo.

– Vreau să mă opresc în Arcadia, să predau cheile, să am în minte amintirea zilei când le-am luat și momentul când le înapoiez.

– Ce se întâmplă cu tine, Sheffy? Te-ai îndrăgostit de vreunul de pe aici? Vreun tractorist? Ăla ar fi genul tău. Va trebui să-mi mulțumești că te-am salvat de pe coclaurile astea.

– Vreau să mă opresc în Arcadia, repetă Dareen cu obstinație, încercând să nu se gândească la Rip, ceea ce îi era imposibil. Nu-i ieșea din mintea surâsul lui, ochii lui, brațele lui puternice. Acum el nu mai însemna decât dragoste pierdută, șansă pierdută. Era bine să fi făcut dragoste cu el, chiar dacă el nu voia să se oblige în vreun fel, cel puțin ar fi avut la ce să se gândească mai târziu...

– Bine, conveni Sullivan, consideră că ăsta este cadoul meu de nuntă și nu te mai aștepta la altceva. Călătoria pentru ca să te salvez de aici a fost destul de

obositoare și costisitoare, ca să nu mai spun că mi-am anulat un concert pentru a putea veni. Știi ce înseamnă asta, nu?

Sullivan opri mașina în fața firmei lui Mc Fee.

– Termină cât mai repede cu individul ăsta, n-am de gând să stau aici în soare până îi dai tu explicații. Soarele ăsta mă înnebunește, îmi vine să-mi scot și lentilele de contact.

Oliver MC Fee ridică o pereche de ochi curioși spre ea. N-o văzuse niciodată machiată și surpriza i se citi pe față.

– Acum te-ar recunoaște toată lumea, domnișoară Sheffield.

– Am venit să predau cheile casei pentru că plec de aici, zise ea fără introducere.

– Pleacă, am știut că așa se va întâmpla, se auzi o voce de undeva dintr-un colț al camerei.

Dareen clipi uimită. N-o văzuse pe doamna Bailey care părea o stafie într-un colț.

– Plecați? Tocmai veneam să vă vedem, zise MC Fee. Doamna Bailey voia să constate dacă nu cumva furtuna i-a deteriorat casa.

– Plec, repetă Dareen, dar nu cer să mi se înapoieze restul de bani de la chirie. Puteți să-l păstrați.

– Sigur că-l voi păstra, zise Mc Fee, doar am semnat un contract...

Acesta fu momentul în care doamna Bailey se ridică, sprijinindu-se în bastonul cu măciulie de aur.

– Uită-te la tine, zise ea cu satisfacție. Nu ți se mai vede fața deloc. Dar oare mai ai una?

Dareen îi înfruntă privirea.

– Nu, zise ea simplu, nu mai am.

– Ha! izbucni bătrâna. L-am văzut. Nici el nu mai are față. Dar are bani, mulți bani.

Dareen încercă s-o ignore și-i întinse cheile lui Mc Fee.

– Mi-am lăsat mașina și niște lucruri aici, o să iau legătura cu cineva care să se ocupe de ele mai târziu.

– Totul se leagă, bodogănea doamna Bailey. Puterea și bârfa. Banii și dragostea. Totul se întoarce ca o roată.

– Doamnă Bailey, te rog... încercă Mc Fee. Apoi întorcându-se spre Dareen: lăsați-o să vorbească, nu-i dați atenție.

– Ba ar fi bine să-mi dai atenție, fetițo, interveni doamna Bailey cu oarecare violență. Oliver crezi că dacă sunt bătrână sunt și surdă? Nu. Am dreptul să mă distrez pe seama oricui, mai ales a acestei fete care nu mai are chip.

– Doamnă, mă grăbesc, zise Dareen vrând să plece.

– Mă întreb ce s-a întâmplat de data asta. De fapt, s-a întâmplat același lucru. Lucrurile astea nu se schimbă, ci doar se învârtesc într-un carusel. Am fost mult mai frumoasă decât tine, fetițo, și am trăit aici pe acest munte. Proprietatea era a unchiului meu pe atunci. Am petrecut

o vară minunată aici. Deci și ție ți-a fost sortit să ajungi aici, și acum ești nevoită să pleci... cu un individ cu bani. Crezi că el reprezintă vreo garanție pentru viitorul tău? Uită-te la mine, fetițo. Eu sunt viitorul tău. Eu sunt acum ceea ce vei deveni și tu.

– Tabitha, te rog, interveni Mc Fee, dacă nu încetezi trebuie să-l chem pe doctorul Glossit.

– A fost ca ieri! strigă doamna Bailey și trase de șiragul de perle care se rupse, împrăștiindu-se pe podea. Parcă ieri am plecat de pe munte și l-am părăsit pe Homais Du Long și vraja s-a destrămat. M-am măritat cu Robert L Bailey pentru banii lui, apoi muntele și viile m-au chemat înapoi, dar era prea târziu!

Femeia începu să râdă ca o apucată. Mc Fee părea și el speriat și așezat în genunchi începuse să strângă perlele risipite.

– Pleacă odată! răcni el spre Dareen, nu vezi ce-i faci?

– Ea nu-mi face nimic, spuse Tabitha cu lacrimi în ochi, răul mi l-am făcut eu singură.

– Pleacă odată, domnișoară! strigă iar Mc Fee.

– Da, zise și doamna Bailey care râdea printre lacrimi. Pleacă, dar nu-ți face iluzii, Du Long nu va suspina după tine. Ei nu sunt ca toți ceilalți, nu știu ce înseamnă regretul.

Dareen ieși din încăpere.

După câteva zile, Dareen se afla în apartamentul ei din Manhattan cu toate actele risipite în jur. Numele ei și al lui Sullivan era peste tot. Ce am făcut? zise ea aruncându-se pe pat, cu lacrimi în ochi. Oare am procedat corect? De fapt, am făcut ce trebuia să fac.

După alte câteva zile, Dareen se îndrepta spre mica așezare numită Arcadia. Panoul de la intrare spunea același lucru. Populația: 4.126 oameni de treabă și câțiva cârcotași bătrâni. Ca și câțiva câini de vânătoare.

Se opri din nou la biroul lui Mc Fee pentru a lua cheile. Acesta îi spuse că doamna Bailey avusese o cădere nervoasă, așa că trecu pe la spital s-o vadă, dar nu vorbi cu ea pentru că era sedată. Asistenta îi spuse că femeia se comportase destul de bine în ultimele zile, așa că era pe calea cea bună. Soarele era aproape de apus când se îndreptă spre casa lui Rip. Opri în fața casei de piatră și inima începu să-i bată cu putere de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul. Era îmbrăcată într-un șort kaki, și cu tricoul pe care-l purtase în prima lor călătorie pe munte. Părul și-l lăsase liber pe spate și nu era machiată. Bătu cu sfială la ușa din față, și i se păru că a trecut foarte mult timp până când Rip îi deschise.

– Deci te-ai întors, zise el fără a mai zâmbi.

– Da, pentru o vreme.

Limburger, care-i auzise vocea, începu să latre și să sară pe ușă. Rip o invită în casă. Intrară în camera de zi, o încăpere spațioasă, frumos mobilată, cu un covor verde, cu un șemineu din piatră de munte.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de el.

Rip o fixă.

– Te îndoiai c-o voi face?

– Dar ceilalți câini?

– Sunt bine. Ai venit până aici să mă întrebi despre ei?

– Nu.

Se lăsă tăcerea pe care nici unul nu părea că vrea s-o destrame.

– Ai terminat recoltatul?

– Da. Ai venit până aici să mă întrebi despre recoltă?

– Nu. Apoi, cu ochii în podea, Dareen îi spuse: nu mi-ai telefonat niciodată.

– Nu. Rip se ridică și scoase o sticlă de băutură dintr-un dulap. Vrei ceva de băut?

– Nu.

– Deci ai făcut-o până la urmă. În cinstea ta, zise el batjocoritor.

– Nu mi-a fost prea ușor, încercă ea să-i explice.

– Te cred. Și cum te simți acum?

– Bine, cel puțin așa cred...

Dareen îl lăsă jos pe Limburger.

– Rip, te rog vorbește-mi ca de obicei, am nevoie de sfaturile tale.

Rip care se uită pe fereastră, îi spuse fără să se întoarcă spre ea.

– Sunt mândru de tine, Dareen, ai avut mult curaj. Și mă bucur că ai venit aici, chiar și pentru puțin timp.

– M-am dus cu el până la Dallas, dar n-am făcut ce mi-a cerut. Cred că faptul că am văzut-o pe doamna Bailey în starea aceea...

– Doamna Bailey? întrebă el, revenindu-i acel zâmbet bine cunoscut de ea.

– Ascultă-mă, Rip. Am fost sfâșiată între dorința de a nu pleca de aici și aceea de a nu face nimănui rău prin deciziile mele. Am știut însă că greșesc și n-am mers până la capăt. În timp ce Sullivan făcea duș am sunat autoritățile și am spus tot adevărul, despre căsătorie, Saji... apoi am luat avionul spre New York. Cred că unii nu mă vor ierta niciodată... dar spre uimirea mea, am aflat că poliția știa totul de la Warren. N-a mai putut rezista la presiunile care se făceau asupra lui. I-a sunat din America de Sud.

– Deci ai dat ochii cu dragonul, în cele din urmă?

– Da, Rip, și am vrut să mă suni ca să știu că ești alături de mine.

– N-am putut s-o fac.

– De ce?

– La început am crezut că te-ai măritat cu individul acela. Dar apoi, adevărul a fost publicat în toate ziarele. Am înțeles atunci că te-ai hotărât și ai ales. Fără ajutorul nimănui. Am fost foarte mândru de tine, Dareen. Și am încercat să-ți fac un cadou.

– Un cadou?

Rip ridică paharul de vin.

– Darul de a te fi lăsat s-o faci singură. Mi-am spus că dacă ai fi vrut ajutor mi l-ai fi cerut. Dar n-ai făcut-o. N-ai avut nevoie nici de mine, nici de altcineva. Ai dovedit că ești puternică. De când te-am văzut încercai din răsputeri să devii independentă.

– Crezi că mi-a fost ușor să rezolv singură toate astea?

– Iar mie crezi că mi-a fost ușor să te las singură? Știi câte nopți n-am dormit gândindu-mă la tine? Pentru prima oară în viață am băut prea mult. Eu!

– De ce nu m-ai sunat?

– Ți-am spus, pentru că nu mi-ai cerut ajutorul. Ai un dar neașteptat, draga mea, îi faci pe cei din jur să vrea să aibă grijă de tine. Dar eu am înțeles că trebuie să vină un moment când să-ți rezolvi singură problemele. Știi, se spune că dacă iubești pe cineva, trebuie să-i dai drumul să plece. Dacă se întoarce este al tău, dacă nu, asta e. Iar eu știu că am încercat să te domin.

– Așa că m-ai lăsat să plec...

– Și a fost foarte bine.

– Dar m-am întors. Rip Du Long, m-am simțit îngrozitor fără tine!

Rip străbătu încăperea din doi pași. O strivi în brațele lui și o sărută cu pasiune.

– Te mai lăsam o săptămână, șopti el și veneam după tine la New York. Independența este independență, dar cred că ți-a fost de ajuns.

– N-am știut ce simți cu adevărat, dacă-ți pasă că am plecat.

– Ascultă, Dareen, de când te-am văzut prima dată, pe scară, am știut pentru ce m-a lăsat Dumnezeu pe acest pământ. Pentru a te iubi. Dar între noi se afla un logodnic. Și încăpățânarea mea. Și faptul că tu trebuia să te maturizezi într-un timp atât de scurt.

– Am venit aici, dar nu-ți cer să-mi faci promisiuni, zise ea. Ceea ce simt pentru tine m-a cam speriat. Dar acum sunt o femeie matură și vreau să risc.

– O, Dareen, zise el, n-am știut cât te doresc până ai plecat. Mi-am spus mereu că nu vreau să mă căsătoresc și ți-am spus ca un prost ce simt, pentru că eu de fapt luptam cu aceste idei. De cum te-am văzut te-am dorit și te voi dori întotdeauna. Dareen, aparții acestor locuri. Mărită-te cu mine. Muntele ăsta nu mai înseamnă nimic pentru mine dacă nu ești și tu aici.

– O să mă mărit cu tine, dar nu mai am nici un ban. Dacă rămân voi fi o povară pentru tine. Va trebui să ai grijă de mine.

– O voi face, iubita mea, pentru toată viața.

– Avocatul mi-a spus că va putea recupera niște bani, dar...

– Nu mai vorbi despre bani, iubito...

– Știi, Rip, n-aș fi putut face ce am făcut dacă n-ar fi fost doamna Bailey. Ea și bunicul tău...

– Tatăl ei a forțat-o să se mărite cu Bailey, un bancher din Arcadia. Ea a cedat presiunilor în cele din urmă, dar se pare că și-a cam pierdut mințile din cauza asta. Este o poveste tristă. Dar iată că a dus la ceva bun, după atâția ani.

– Și bunicul tău?

– S-a însurat cu o franțuzoaică foarte frumoasă, dar nu cred c-a uitat-o pe Tabitha. S-a consolat cum a putut.

– Tu te-ai fi consolat, Rip?

– Nu, și nu-mi mai pune astfel de întrebări.

– Chiar crezi că voi putea deveni o fată simplă de la țară?

– Așa ai fost născută, iubito. Am văzut cum îți străluceau ochii atunci când priveai munții. Ești făcută pentru viața de aici. Ești acasă, iubito.

– O, Rip, voi fi obiectul unui mare scandal, oamenii vor vorbi...

– Vor înțelege și vor uita cu timpul. Lasă-i să vorbească.

Sfârșit